ПЕТИМАТА БРАТЯ

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

СОФИЯ

1949

ПЕТИМАТА БРАТЯ

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

СОФИЯ

1949

Петимата братя

„Защото имам петима братя, да им засвидетелства, щото да не би да дойдат и те на това мъчително място.“
(Лука 16:28)

„Защото имам петима братя.“ В този стих са важни петимата братя. Каква роля играе числото пет? За онези, които не са запознати с висшата математика, числото пет няма никакъв смисъл. Казваме: пет крини жито, пет ябълки, пет круши, пет златни монети и прочие. В числото пет има идея, то е идейно число. Ако наредим числата от естествения ред по три в една група, ще имаме: 1, 2, 3 – първа група; 4, 5, 6 – втора група; 7, 8, 9 – трета група. Каква роля играе числото пет? Единицата е творчески принцип – това, което твори. Това число означава още киселина, която руши; тя приготвя материята. Числото две е основа, числото три е резултат, т. е. завършен плод. Като дойдем до числото четири и продължаваме да броим нататък, имаме същия закон: четворката е киселина, петорката е основа – майката, а шесторката е резултат. Числото пет се среща често в Библията.

„Имам петима братя, да не би да дойдат и те на това мъчително място.“ Всяка истина трябва да се разбере в своите прояви. Следователно и числото пет трябва да се посее, за да се прояви. Като го посеем, ще разберем качествата на почвата. Посейте в земята една ябълкова семка или едно житно зърно, за да разберете богата ли е почвата или бедна. Опитът показва качествата на нещата. Киселината например се познава по разрушителната ѝ сила. Някои хора искат целият им живот да мине в музика и песен, да бъдат щастливи. Те трябва да знаят, че щастието се изкупва с жертви. Ако щастието е на единия полюс на живота, на другия полюс стои жертвата.

„Имам петима братя, да не би да дойдат и те на това мъчително място.“ Значи единият брат – богатият, който е вече в това мъчително място, мисли за петимата си братя. Те са почвата, основата на живота. Единият брат работи за петимата, за да не се развали почвата. Братът, който е на мъчение, има една добра черта – желае доброто на петимата си

братя. Той иска да ги избави от това място, да предотврати техните мъки. Обаче Аврам му казва, че неговите братя трябва да слушат Моисея и пророците. – Кой е Моисей? – Световната власт и политиката, която тя прокарва. Моисей е законът, който оформя нещата. – А пророците? – Те представят религията, науката, културата, които дават подтик на човека да се развива. Пророците работят за правилното провеждане на Моисея. Те го оформят. Затова Аврам казва: „Те да слушат Моисея и пророците“.

„Имам петима братя.“ Едно съвпадение: и човек има пет сетива – осезание или пипане, обоняние, вкус, слух и зрение. Петте сетива са свързани с петте свята или петте вида материя, които се различават по степента на своите вибрации или трептения. Материята, която работи с чувствата, е доста груба. Това всеки е опитвал. Колкото по-възвишени са чувствата на даден човек, толкова повече тяхната материя се облагородява. Ако двама приятели се хванат за ръце, чувствата им преливат от един на друг. Като отпуснат ръцете си, връзката между чувствата им не се прекъсва. Ако в момента, когато двамата приятели държат ръцете си, мине край тях човек с груби чувства, и двамата ще изпитат известно страдание, като че някой иска да прекъсне тяхната връзка. Това показва, че чувствата наистина са нещо материално, което се отразява и върху физическото тяло на човека. И при вкуса се образува връзка, но по-фина от тази при хващане на ръцете. И при целувката се образува връзка. Като знаете това, образувайте хармонични връзки. Когато се целуват, хората не обичат да ги виждат други, да не внесат нещо нехармонично в тях. Връзка се образува още и чрез обонянието. С миризмата си цветята привличат хората и насекомите и така създават връзки. Казва се за някой търговец, че има нюх, т.е. отдалеч помирисва нещата и ги нагажда според интересите си. Има ловджийски кучета, които отдалеч подушват заека. Тук го търсят, там го търсят, докато го хванат и го занесат на господаря си. Това е „нюх“ – помирисване. Когато двама търговци се срещнат с цел да се сдружат, и двамата правят усилия, настройват носа си да помиришат дали ще има печалба от дружбата им. Като правят някакви сделки, те искат да мине незабелязано, никой да не ги знае. Ако ги знаят, ще им развалят работата.

И тъй, съществуват пет вида връзки: първата връзка произтича от пипането или осезанието; втората произлиза от обонянието; третата – от вкуса; четвъртата – от слуха, т. е. от разумната човешка реч, а петата произтича от зрението. Последствията на първите три връзки са 75% лоши, а само 25% – добри. Последните две връзки са по-идеални. Ето защо

връзка, създадена въз основа на слуха и зрението, е по-устойчива от първите три. Дето има пипане, вкусване, връзките са слаби, не издържат дълго време. Там има ядене и пиене, наздравица. Тези връзки се развалят лесно. Връзки, които имат за основа удоволствието, не са разумни. Последствията им не са добри. Там започват добре, но свършват зле.

„Имам петима братя, да не би да дойдат и те на това мъчително място.“ Добро е желанието на богатия да помогне на петимата си братя, но Аврам казва, че ще ги свърже с Моисея и пророците. Питам: Как можете вие, културните хора на двадесети век, да осмислите своя живот? Политиците искат да осмислят живота си по особен начин, но още не са успели. От осем хиляди години хората воюват, разрушили са много градове. Те убиват, затварят, но живота си още не могат да осмислят. И в миналото, и сега хората се мъчат и не могат да се освободят от мъчението си. Само богатият ли се мъчи днес? – Всички се мъчат – и богати, и бедни. Кой не се мъчи днес? – „Кога ще отидем на мястото на мъчението?“ – И сега ние сме там, няма какво повече да ходим. – „Като умрем, ще отидем ли и ние на мястото на богатия?“ – Чудни сте, вие и сега сте там. Мислите ли, че ако ви хване член 4, не сте на мястото на богатия? – Кой е отец Аврам? Той представя разумните хора. Те се отличават от неразумните по своите принципи. Разумните са хора на мира и на любовта, а неразумните – на размирието и убийствата. Разумните казват на неразумните: „Ние можем да ви помагаме и съчувстваме, можем да бъдем между вас, но не можем да служим на вашите методи и разбирания“. Казвате: „Да се примирят всички хора, да подобрят живота си“. Как ще се примирят? Как ще се примириш с онези, които живеят в омраза, насилие, убийства? Ние живеем в братство и равенство, в мир и любов. Как ще се примирим тогава? Лазар показа, че ако човек от низшата култура, с низши разбирания, влезе между хора с висша култура, той не може да живее с тях в братство и равенство. Лазар е човек от висша култура и попадна между хора от низша култура. Цял живот той прекара пред вратата на богатия, който не му даваше нито трошица от своята трапеза. Умря Лазар и се върна в културата на мира и любовта. В която държава влезете днес, навсякъде ще видите две различни разбирания: едни поддържат насилие, камшик, затвори, бесилки. Други поддържат Христовия закон. От осем хиляди години хората все бесят, колят, но какви са резултатите им? Цялата земя е покрита с гробища. Няма място, което да не е опръскано с човешка кръв или кръв на животно. Земята е толкова нечиста и опетнена! Небето е

решило да потопи всички континенти на Земята. Новата култура не може да расте и да се развива на тази нечиста Земя. Нужна е една почивка, едно пречистване на Земята. Сегашните хора не подозират при какви опасности живеят. Въпреки това те търсят само удоволствия. Никой не иска да прави зло. Всеки има красиви желания, благородни подбуди, но няма разбирания, не знае как да живее.

За обяснение на горната мисъл ще ви приведа следния случай. Влизаш в черква, слушаш какво се проповядва там. На излизане от черквата започват да разискват върху думите: „Син Божи ли е Христос, или не?" Ако си позволиш да кажеш, че Христос не е син Божи, ще те нарекат еретик. Питам онези, които признават Христа за Син Божи, прилагат ли Неговото учение? Не е въпрос кой е Христос и какъв е Той. Важно е, че никой не може да познае Бога и Христа вън от Любовта. Дето отсъства Любовта, там е насилието. Колкото и да разчита една държава на своите мощни оръжия, щом насилието се шири в нея, тя е място на мъчение, тя е адът в света. Имаш хубав, здрав кон, всеки ден го товариш с хиляда килограма тежест и се радваш, че може да ти служи. Конят пъхти, поти се, но ти не искаш да знаеш и казваш: „Отличен е моят кон, много работа ми върши". Конят тегли ли, тегли, но ти не влизаш в положението му.

Сега ще дойда до положението на жената от старата култура. Млада мома се влюбва в един момък и започва да му говори: „Ти си ангел, мой спасител. Аз ще живея само за тебе. Моето сърце е твое. Ще те обичам с всичката си душа". Той слуша и си мечтае как ще живеят в бъдеще. Среща приятеля си и му казва: „Знаеш ли каква мома срещнах? Обича ме, готова е да се жертва за мене". Приятелят му го слуша и мълчи, нищо не казва. Момъкът хвали момата на майка си, изнася нейните качества, любовта ѝ към него. Майката казва: „Синко, тази мома не е за тебе". – „Как си позволяваш да говориш така? Тя е ангел, няма подобна на нея." – „Ще видиш, ще се убедиш в думите ми." Те се оженват и не се минава една година от женитбата, тя започва да се проявява, да изисква от него нов костюм, модерни обувки, златни украшения. Дали той има средства или не, тя не иска да знае. Тя му казва: „Моите съседки имат хубави дрехи, обувки, украшения, и аз искам същото. Имаш или нямаш пари, не е важно, ще ми доставиш всичко, каквото ти искам". И сега тя е ангел, но на старата култура – на безлюбието. За да има мир вкъщи, той задоволява желанията ѝ, докато един ден го турят в затвор за дългове. Съседите казват: „Добра, благородна жена е тя, но той излезе лош човек". Аз пък казвам: Добър

човек е той, но жена му го прати в затвора. Оттам той вика: „Жено, ела да ми наквасиш гърлото!“ – „Не влизам в затвора“ – отговаря жената. Така постъпват и мъжете. Така постъпват и църковниците. Така се постъпва навсякъде в живота.

Днес повечето хора говорят за Бога, за морал, за честност, а какво ли не се крие зад тези думи. Религиозният казва: „Вярвай в Бога!“ – В Бога вярвам, но в тебе не вярвам. Отиваш в един магазин да си купиш плат. Питаш търговеца: „Вълнен ли е този плат?“ – „Да, вълнен е.“ Купиш плата и като се върнеш в къщи изследваш го, да видиш наистина ли е вълнен. Оказва се, че само една трета е вълна, а останалото – памук. Занасяш плата на търговеца и го питаш: – „Защо ми каза, че платът е вълнен?“ – „Отде да зная, че имало и памук?“ – Щом не знаеш, кажи си истината.

Преди години бях в един провинциален град. Срещнах се с един обущар-евангелист, който знаеше добре цялата Библия. Понеже имах нужда от обувки, запитах го: „Приятелю, можеш ли да ми ушиеш едни обувки?“ – „Мога. Ще ти ушия такива обувки, каквито никога не си носил. Ще бъдеш доволен от тях и ще ме помниш завинаги.“ Той ми взе мярка и определи кога ще бъдат готови. На уречения ден отивам да взема обувките си и обущарят ми предлага ново положение: дава ми готови обувки, които направил за един офицер. Понеже не му били по мярка, оставил ги на обущаря, да ги продаде на някого. Опитах ги, дойдоха ми на мярка. Попитах го: „Здрави ли са?“ – „Много здрави, ще ги носиш с години.“ Взех обувките си, платих му колкото искаше и си отидох. Обаче останах изненадан. След един месец обувките се скъсаха, кожата се напука. Занесох обувките на обущаря и го запитах: „Защо се пукна кожата толкова скоро? Нали каза, че е здрава?“ – „Отде да зная?“ Случват се такива работи. Сега, в което общество и да влезете, която църква и да посетите, навсякъде ще видите все напукани кожи.

Един ден отидох при един светски обущар. Занесох му една кожа за обувки с молба да я прегледа и да се произнесе за здравината ѝ. Той прегъна кожата на няколко места; обърна я на другата страна, пак я прегъна; пречупи я няколко пъти и веднага кожата се напука. Той каза: „Тази кожа не е здрава. Ето, аз ще ви покажа коя кожа е здрава“. Взе една от своите кожи и я подложи на същите опити. Огъва я, мачка я, обръща я на една и на друга страна и най-после каза: „Ето една здрава кожа“. От примера с двамата обущари аз вадя следното заключение: Във всеки човек има две култури – стара и нова, две естества – низше и висше. Към низшето

естество се отнасят низшият ум и низшето сърце, със свой определен стремеж. Към висшето естество се отнасят висшият ум и висшето сърце – също със свой определен стремеж. Няма човек в света, в когото тези две естества да не са се изявили.

Един интересен случай от човешкия живот показва какви са резултатите от проявата на низшето естество в човека. Млад момък, Моис Бекето, бил назначен на пост да охранява един голям мост, през който минавали влаковете, да отваря и затваря ключа на моста според нуждата. Когато влакът минавал, Моис затварял моста и след заминаването му пак го отварял. Щом свършвал работата си, той бил свободен да се прибере у дома си. Млада, красива мома, някоя си Хенриета, се влюбила в този момък и започнала често да го посещава. Няма нищо лошо в това, но тази любов му причинила голяма пакост. Един ден, когато бил на поста, Хенриета дошла при него и започнали да се разговарят. Увлечен в чувствата си, той забравил да затвори моста. В този момент експресът пристигнал. Момъкът не успял да затвори моста навреме и експресът паднал в реката. – Кой е причина за това нещастие? – Сляпото човешко естество, т. е. низшето начало в него. В заключение на това казвам: Много проповедници и владици, религиозни и светски хора, учени и прости, така се увличат в своите интереси, в парите, в удоволствията, че като минава Христос през моста, те стоят захласнати и забравят да го затворят. Христос минава, но те не Го виждат. Казвам: Не е време сега да се любите. Тренът минава. Затворете моста! Като мине тренът и отворите моста, можете да се любите колкото искате. – Какво станало после с младия момък, Моис? – Осъдили го на десетгодишен строг тъмничен затвор.

- Какво представя Моисеевото учение? – Законът. Той не търси причините на нещата, но изследва фактите обективно, както са в действителност. Какво си мислил, какво е било състоянието ти, законът не иска да знае това. Всяко нещо трябва да става точно навреме! В старата култура, в която и досега още хората живеят, се проповядва само насилие. Нужна е старата култура, нужно е насилието. – Кога? – Когато копаеш лозето, когато ореш нивата. Ще насилиш ръката си, ще насилиш плуга и ралото. Ако чрезмерно насилваш ръката си, ще те заболи. Ако копаеш на нивата цели 10–15 часа, не правиш ли насилие? Не насилваш ли мускулите си? Ако ядете чрезмерно, не насилвате ли стомаха си? Въпреки това всички хора се стремят да доведат Царството Божие на земята. Помнете: Царството Божие няма да дойде на земята. – Защо? Земята е условие за

идване на Царството Божие, но тя няма да влезе в това царство. – „Искаме да знаем истината.“ – Има истини, които не мога да изнеса, нито мога да ги доказвам. Те са опасни. – Защо? Защото не можете да ги разберете.

Ще ви разкажа една легенда. В далечното минало, когато светът се създавал, явил се и снегът в чиста, бяла премяна. Той запазил чистотата си с хиляди и милиони години. Един ден се явил при него приятелят му и казал: „Знаеш ли, че в света се явило едно красиво, светло слънце, с приятна светлина и топлина, които възрастват всичко живо и носят навсякъде радост и веселие?“ Снегът казал: „И аз искам да преживея тази радост, да почувствам това веселие“. – „Не може, то не е за тебе“ – отговорил приятелят му. Най-после снегът се наложил. Завели го при слънцето, което му се усмихнало кротко и благо. Какво станало със снега? Чудо! Той започнал постепенно да се смалява, да се губи, докато се стопил и нищо не останало от него. Като видял това, снегът започнал да плаче.

Следователно, ако и вашите разбирания са като на снега, слънцето ще ви стопи и от вашата бяла премяна няма да остане нищо. Кои семена възраства слънцето? Слънцето възраства само онези семена, които са минали вече през старата култура. Ледът, снегът, студът са символи на старата култура. Те представят Моисеевия закон. Иде слънцето на живота, при което снегът ще се превърне във вода, както е станало навремето. В новата култура снегът няма да бъде толкова студен, колкото е сега. Той ще стане по-топъл, ще се топи, ще се превръща във вода, която ще полива градината. Моисеевият закон трябва да се видоизмени, да приеме друга форма. Насилието трябва да изчезне.

В древността един от египетските фараони на име Кухи Бентам бил един от посветените членове на Бялото Братство. Той имал дъщеря – Изис Бухи, която посвещавал в знанието на Бялото Братство. Тя изучавала закона на четирите щастливи дни на годината. Първият ден бил в началото на пролетта, вторият ден – в началото на лятото, третият ден – в началото на есента, а четвъртият – в началото на зимата. За да изучи законите на щастието, Изис Бухи взимала уроци от Мелсадек – Учител на Бялото Братство. Тя отивала на урок през четирите щастливи дни на годината. На всеки урок той ѝ давал по няколко скъпоценни камъка, между които имало три особени камъка. Тя трябвало да изучава всички скъпоценни камъни, но с трите от тях се занимавала специално. Тя туряла камъните в специално сандъче, дадено от Учителя ѝ. Задачата на Изис Бухи била следната: взимала сандъчето със скъпоценните камъни и обикаляла града с цел да

посети всички къщи, в които имало бедни, болни, сакати; да види какво влияние ще окажат скъпоценните камъни върху страдалците. Като влизала в къщата на един от страдалците, тя изваждала сандъчето със скъпоценните камъни и му казвала: „Хвани един от тези камъни и виж какво влияние ще окаже той върху тебе. Който камък пипнеш, той е за тебе“. Всеки камък носел специално благо за човека. Един от камъните бил камъкът на Любовта. Години наред тя посещавала бедни и болни, но никой не се докосвал до камъка на Любовта. На вид той бил прост, обикновен, с нищо не издавал своята стойност. И до днес още се разнася това сандъче по света, но никой още не е турил ръката си върху камъка на Любовта. Преди пет–шест хиляди години се разнасяло това благо в Египет, във времето на посветените. И тази година Христос отваря сандъчето и предлага на хората да се докоснат до тези скъпоценни камъни. И в църквата се отваря сандъчето. Страданията, през които минава сегашното човечество, не са нищо друго, освен отваряне на сандъчето с благата на живота, които Бог е определил за човешката душа.

Учените от миналото и сега спорят върху въпроса има ли човек душа и дух. Едни приемат, че има, а други отричат. Някои учени отиват още по-далеч. Те отричат даже съществуването на ума и сърцето. Обаче повечето учени поддържат съществуването на ума и на сърцето не в смисъл на физически органи мозък и сърце, но като органи на умствения и духовен живот на човека. Според религиозните има душа, но тя е лишена от форма. Не, душата има форма. Тя е много красива. Тялото е създадено по образ и подобие на душата, но е изопачено. За да се оформи като душа, човек трябва да мине през всички форми на живота, от най-ниската до най-високата. Ясновидецът вижда това през утробата на майката. Той може да проследи всички форми в развитието на ембриона, докато стигне до формата на човека. Като говорим за човека, разбираме същество, което още не е завършило своето развитие. Като човек той е завършил развитието си, но не и като душа. След всичко това се казва, че човек е създаден по образ и подобие на Бога. За да стане това, нужни са още хиляди години. Питам: Колко пъти ще се завърти слънцето около своя център в милионите години на човешкото развитие, ако само за едно обръщане са нужни 20 милиона години? Оттук можете да си представите колко време е нужно на човека, за да придобие истинския образ и подобие на Бога. Слънцето ще се обърне най-малко 50 пъти, Земята – хиляди и милиони пъти, а Луната – още повече – може би милиарди пъти. Какъв ще бъде животът ви, ако сте при

условията на Луната или на Слънцето? Доказано е, че животът на Слънцето не е толкова сложен, както на Земята. Животът на Луната е още по-сложен от този на Земята. Можеш ли при трудните условия на живота да мислиш за Бога, за някаква благородна идея, за идване Царството Божие на Земята? И за това можеш да мислиш, но временно. Тъкмо се предадеш на тези идеи и децата започват да викат: „Татко, мамо, хляб искаме! Дрехи, обувки искаме!“ Ще се занимаваш ли дълго време с тези идеи?

Често религиозните хора казват, че Бог ще оправи работите им. – Така е, от Божествено гледище животът на Земята е уреден вече, но какво ще кажете за вашия живот? И вашият живот може да се нареди. – „Как?“ Нека всички българи кажат: „Да заработим с общи усилия, да побратимим труда си“. Нека всеки има своя къща, свой дюкян, своя нива, но да сподели печалбата си по братски с всички, които са работили заедно. При това положение щеше ли да има бедни? Идеята за братство и равенство ще се приложи, когато хората дойдат до вътрешно съзнание, че са братя. Това не се постига с външни закони, но чрез законите на една висша култура. Това е културата на Аврама, в лоното на когото влезе бедният Лазар. Докато живее в ограничителните условия на богатия, човек не може да изпълнява Божиите закони.

Христос, като говори на учениците си с притчи, казва: „Направете си приятели от богатството на неправдата“. Преди няколко дни ми зададоха следния философски въпрос: „Какво ще стане с даден предмет, ако отнемат някои от неговите качества?“ Питам: Какво става с почвата, върху която се посаждат различни дървета и растения? Макар че те отнемат известни елементи от нея, в края на краищата почвата пак си остава почва. И като не дава, и като дава нещо от себе си, почвата не престава да съществува. И без растенията тя пак си съществува. Качествата са проява на субстанцията, която съществува сама по себе си, т.е. и без своите прояви. Ще кажете, че Любовта е проява на Бога. Не, Бог е Любов. Следователно вън от Любовта Бог не съществува. – Какво е Бог вън от Любовта? – Мъчение. – А вън от мъчението? – Небитие. – Що е небитието? – Самота. Когато е сам, човек не спори – всякакъв спор се преустановява.

Ще ви дам следните мисли: Да любиш Едного, това е свобода; да любиш мнозина, това е робство. Да слугуваш на Едного, това е свобода; да слугуваш на мнозина е робство. Казват: „Да служим на Англия, на Франция, на Германия, на България“. – Кой народ, като слугува на тази или онази държава, е свободен? За да бъдем свободни, ние трябва да служим на

онази велика идея, която обхваща всичко в света.

„Имам петима братя, да не би и те да дойдат на това мъчително място.“ Казват, че богатият ще бъде на вечно мъчение. – Не, аз виждам, че неговото съзнание се пробужда. Аврам отговори на богатия: „Има начин, чрез който и ти можеш да излезеш от мястото на мъчението“. – „Кой е този начин?“ – „Мъчението и страданието. Ще се мъчиш и страдаш, докато научиш уроците на съвременната култура. След това ще дойдеш при мене.“ Това, което казват евангелските проповедници и православните свещеници за мъчението, не е вярно. Според тях човек ще се мъчи в ада толкова години, колкото време е нужно за изпаряване на водата от океана, като се изпарява всяка година по една капка. Кой проповедник или свещеник е чул това от Господа? Чии думи са тези? Знае ли някой какво наказание е определил Бог за грешниците? На Земята има закони, по които съдят хората. Тогава по кой Божествен закон осъдихте грешниците на толкова милиона години? Божият закон гласи: „Докато се противиш на Божията воля, докато не приемеш Любовта в себе си, ще страдаш. В който момент приемеш Любовта в себе си, Бог ще те прости, и страданието ще те напусне“. Опитай този закон. Признай в себе си, че Бог е Любов, и ти ще излезеш от мястото на мъчението; ще почувстваш, че всички хора са твои братя. Следователно, ако искаш да се разшириш, приеми Бога в себе си като Любов.

Богатият казва на Аврама: „Отче Авраме, прати Лазара при петимата ми братя да им засвидетелства, да не би да дойдат и те на това мъчително място“. Ако богатият прояви грижа към своите пет братя, не трябва ли и вие да помислите за своите пет братя? Вие сте тези петима братя и аз ви проповядвам: Слушайте, братя, приемете Любовта, за да не бъдете и вие на онова мъчително място. Много от вас сте на мъчение, като богатия. И когато той се обърна към Аврама с молба да изпрати Лазара да накваси гърлото му. Аврам каза: „Не мога да направя това“. Аз отивам по-далеч и казвам: Аз съм готов не само да наквася гърлото ти, но и да ти подам ръката си и да ти кажа: Вярваш ли в Бога? – „Вярвам.“ – Готов ли си да се жертваш за брата си? – „Готов съм.“ – Дай си ръката тогава. Това може да стане в един ден, в една минута, но такава, в която енергията е толкова интензивна, че да се равнява на интензивността на 35 милионите градуси топлина на Любовта.

В природата съществуват два процеса на пречистване: бавен и бърз. Моисеевият закон е бавен процес. Там има клане, бесене, убиване. Законът

на Христа, т.е. законът на Любовта, е бърз процес. Който служи на този закон, той влиза заедно с Христа в рая. Така стана и с разбойника, който беше заедно с Христа на кръста. Той каза: „Аз вярвам, че ти си Бог на Любовта. Приеми ме в Царството си“. Христос слезе от кръста и отиде до дъното на страданията, дето придоби такова разширение, че колкото дълбоко слезе, толкова високо се издигна. Много хора, като слязат долу, до 35 милиона градуса огън, придобиват голям стремеж да се повдигнат нагоре. Това не трябва да ви плаши. Бъдете смели и решителни да се повдигнете нагоре.

Всички вие трябва да проповядвате онази велика, съзнателна Любов, която е в сила да преобрази живота ви. Как ще приложите тази Любов? Направете следния опит. Някой ви дължи 10,000 лева. Опитайте се да видите можете ли да му простите дълга. Кажете си: „Мога ли, в името на Любовта, да простя на този човек десетте хиляди лева и да ги забравя?“ Ако можете да му простите, вземете полицата, подписана от поръчителите, и я турете в огъня, да изгори. Направете опита без да се колебаете. Някои искат да влязат без опити в Царството Божие. Не, без опити не е възможно. Ще влезете в огъня и ще изгорите всичките си полици, т.е. всички недоразумения, всички огорчения и обиди. Всичко това ще изчезне. И като излезете оттам, ще имате чиста, кристална Любов. Който има тази Любов, той е готов на всякакви жертви.

Днес проповядвам на жените: Вие трябва да обърнете мъжете си към Господа. Спасението на света е във вашите ръце – в ръцете на жените. Вие сте емблема на Любовта. Вие трябва да изправите изопачените умове на мъжете си. – „Как ще стане това?“ – Като внесете Божията Любов в сърцата си. Ще обичате мъжете си. Ще обичаш мъжа си – едного, без да му ставаш роб; ще обичаш Едного, т.е. Бога ще обичаш в него. За някои жени казвам: Откак жените влязоха в новото учение, те забравиха мъжете си. Аз искам жените на новото учение да бъдат идеални; искам всяка жена да бъде спретната, смела и решителна в проявата на своите добродетели. Искам жената да бъде умна, съобразителна, да схваща добре нещата и пред никаква мъчнотия да не се колебае. Желая всяка жена на новата култура да се отличава по нещо: по вървежа си, да има нещо пластично в нея, да бъде подвижна; дето минава, всички да казват за нея: „Ето една благородна жена, сърце има тя“. Ако я срещне мъж, който отива да пие или да върши престъпление, да каже: „Отказвам се от лошото си намерение. Не искам да върша повече престъпления“. Искам жената да бъде изповедник на мъжа,

да го погледне строго и да каже: „Пътят, по който си тръгнал, не е прав. Не ми харесва този път! Ела с нас в пътя на Любовта“. Какво прави сегашната жена? – Като види мъжа си, тя казва: „Хайде да му намажа колата“. – Няма какво да му мажеш колата. Това е Моисеевият закон. Колкото и да му мажеш колата, тя все ще скърца. Мъжът не се нуждае от мазане. Друго нещо иска той, а именно: да бъде почитан и уважаван. Жена, която уважава и почита, има Любов в себе си. Тя дава и на другите от изобилието си. Ще кажете, че тя се жертва. Не, тя дава от изобилието си. Жертвата подразбира друго нещо. Божественото не трябва да се жертва. Не мислете, че мъжът иска много. Неговата торба е малка, той не иска много. Щом започне жената да дава, мъжът казва: „Стига толкова!“ Изобщо Божественото дава от изобилието си, за да задоволи нуждите на всички страдащи.

Жената на новата култура трябва да възпитава децата си преди да се родят, още като са в утробата. Тя трябва да каже на сина си: „Синко, като излезеш на бял свят, в лицето на майка си, на сестра си и на жена си ще виждаш Божието лице. Ще гледаш на тях с благоговение, няма да допущаш никакви лоши мисли и чувства“. Какво казва съвременната майка на сина си и на дъщеря си? Тя казва на сина си: „Синко, не вярвай на своята възлюбена. Тя има интерес от тебе, не те обича“. На дъщеря си казва: „Дъще, не вярвай на своя възлюбен. Той ще те излъже“. Каква култура е тази, която се основава на безверието? Какво може да се очаква от нея? Въпреки съвета на майката те се оженват и после не живеят добре. Как ще живеят добре? Жената не вярва на мъжа, а мъжът не вярва на жената. И аз, като проповядвам на синовете и дъщерите ви, възпитани в дух на безверие, те казват: „Не му вярвай!“ – Какво ще стане, ако и аз, като проповядвам, кажа: Не вярвайте на тези! Аз съм искрен и като казвам „не им вярвайте“, имам предвид да вярвате в онова висше, Божествено съзнание, което се преплита с вашето. Това е съзнанието на Бога, Който живее по особен начин във вас. Има светли моменти в човешкия живот, както и в целокупния живот, когато Бог се проявява в своята пълнота. Тогава и мъжът, и жената, и децата са радостни и весели, като че са на небето. Прояви се Бог за момент и после се оттегля. След това идат споровете, недоразуменията. Бог ту се проявява, ту се оттегля, за да ни възпитава.

Той иде. „Търсете ме – казва Бог – докато съм близо до вас.“ Бог изгрява между хората и залязва както слънцето. Понеже сега изгрява, иде нова култура на земята. Вие, жените, които ще оправите света, кажете на синовете си: „Синко, вярвай в момата, която си избрал за своя другарка. Тя

е отлична мома. Живейте добре, за да ви благослови Бог“. Кажете и на дъщерите си: „Дъще, вярвай на своя възлюбен. Той е отличен момък“. – „Ами ако не излезе така?“ – Как да не излезе? Щом в сърцето на момата и на момъка е проговорил Бог, ще им вярвате. Не разваляйте Божията работа. Ако Бог е проговорил на момата, ти кажи на сина си: „Синко, вярвай на Бога! Вярвай на тази душа, която те обича. Вярвай на Любовта!“ Ако ние вярваме на Бога, Който ни говори, това се отнася до нас, ние печелим от това.

Като ви проповядвам, аз възприемам мисълта на новите посетители. Те си казват: „Дали този човек говори истината? Дали не иска да ни оплете като другите?“ – Много просто, ако аз не говоря истината и искам да ви оплета, ще имам същия резултат като тях. Например ще ви построя една къща, която след десетина години ще се събори. Истината всякога може да се опита. Няма нищо скрито-покрито в света. Това, което мислим, чувстваме и вършим, непременно ще се опита. Всички неща ще се опитат, без изключение. Всички трябва да бъдем благородни, искрено да пожелаем нашите братя да не минат през това мъчително място. Понеже сандъчето със скъпоценните камъни е отворено и Христос предлага на всички да пипнат по един камък, гледайте да пипнете камъка на Любовта. Аз ще ви съдействам за това. Бъдете смели в Любовта! Не се страхувайте! Иде новата Любов в света. Тя ще изтрие всички грехове на хората. Тя ще разреши всички противоречия и недоразумения. Тя ще донесе нещо ново, за което никога не сте мислили. Тя ще внесе такъв мир в душите ви, за който нямате понятие. Това не е илюзия, а действителност. Да опитаме Бога, Който е създал света. Да опитаме Бога, Който работи в света, и който всеки момент ни говори! Този е един от щастливите дни на годината. Няма да се мине много време и дъщерята на Бога ще дойде. Тя ще мине покрай вас със скъпоценните камъни и ще ви пита: „Кой камък ще пипнете?“ Няма съмнение, че ще пипнете един от лъскавите камъни. Аз ще издам тайната, ще ви кажа кой е камъкът на Любовта, него да пипнете. Ето тайната: Турете ръката си върху най-простия камък – той е камъкът на Любовта. Понеже изнасям тайната, ще ме глобят. Не съжалявам, че ще платя глоба, но съжалявам, че сте хора на съмнението и ще кажете: „Той изпитва ума ни. Не може простият камък да бъде камъкът на Любовта“. Който вярва, нека пипне най-простия камък; който не вярва, да пипне най-блестящия камък. Който върви по своя ум, ще пипне простия камък; който върви по чужд ум, ще пипне един от лъскавите камъни.

Днес казвам на жените: Внесете в умовете на мъжете си повече светлина. Само жената може да направи това. Мъжът не може да спаси друг мъж – жената ще го спаси. Жената развали мъжа, жената ще го спаси. Жената развали света, жената ще го оправи. Първо жената вкуси от забранения плод и заради нея Бог изпъди и Адама от рая. Ето защо жените ще спасят света. Мъжете не са виновни за развалата на света. Жените са по-умни от мъжете, затова ще си признаят погрешката и ще кажат на мъжете: „Понеже ние станахме причина да ни изпъдят от рая, ние ще ви върнем наново там. Ние ви въведохме в света, дадохме ви възможност да придобиете знания и опитности. Минахте през страдания и сега ще ви върнем пак в рая. Втори път не правете същата грешка“.

Сега пак казвам на жените: Вие сте спасението на света. Както едно време проявихте голяма любознателност, пожелахте да ядете от плода на скъпоценните камъни, сега слушайте Христа. Той стои под дървото на живота и като минавате покрай Него, пита ви: „Защо не ядете от плода на това дърво?“ – „Забранено ни е.“ – „От кого?“ – „От нашия Баща.“ – „Не, Той казва: „Яжте от плода на това дърво! Ако ядете от неговия плод, ще светнете и ще се върнете в първичната слава на живота“.“ – „Дай ни тогава от този плод.“ – „Яжте – казва Христос – и на мъжа си дайте от този плод, и той да светне и да се върне в своята първоначална слава.“ Наближава това време. Христос иде с отворено сандъче. Жените ще спасят света! Никакви проповедници и владици, никакви свещеници и попове – жените ще спасят света! Разбирате ли това? Така е казано в Писанието. Така е поставен този въпрос.

Казано е: „Ще изпратя Духа си“. Щом дойде Духът, няма да има никакви спорове. Духът работи сега в жените, затова те са повече религиозни и духовни от мъжете. Наблюдавайте, дето стъпи женски крак, всичко тръгва напред: и наука, и религия, и музика – всичко върви добре. Жената е почва, на която всичко вирее. Ако изчезне жената, всичко спира – и наука, и религия, и музика, и поезия, и изкуство – почва няма. Поетът пише, докато носи жената в ума си. Отнемете ли жената, перото му престава да пише. И завоевателят вади смело оръжието си, докато носи жената в ума си. Щом отнемете жената, той изгубва смисъла на живота си и слага оръжието. В умовете на всички хора стои жената. Тя е любовта, тя е тяхната идея. Аз не разглеждам жената като външна, физическа форма, но като жива идея. Наближава великият момент, когато жената ще мине край дървото на живота. Там стои Христос и, като мине първата жена край

това дърво, Той ще я попита: „Защо не ядете от този плод?“ Обръщам се и аз към жените и казвам: Не бивайте мекушави! Смелост се иска от вас. Сега Бог ви говори, а не хората или духовете. Разперете крилата си, вдигнете главите си нагоре! Когато Бог ви говори, вие сте смели и решителни. Когато хората ви говорят, вие се гушите. Вие, жените, не се свивайте. Докато се криете, няма да ядете от плода на дървото. Сега Бог праща жените в света, да го спасят. Разбирате ли това? От 8,000 години Бог е изпратил жените на Земята да спасят света. Тогава излязохте от рая и сега трябва да се върнете там. Време е вече да спасите мъжете си. Стига сте ги водили подире си! Мъжете представят Моисея, а жените – пророците. Слушайте Моисея и пророците, но по обратен път!

Старият човек все гледа назад, към младините си, а младият гледа напред – да стане като дядо си. Кой е на правата страна – младият или старият? Казвам: На правата страна са всички ония, които гледат към Любовта. Бог е Любов. И когато той влезе между нас като Любов, ние не трябва да говорим за Любовта. Христос казва: „Хлябът, който ядете, е Любовта“. Наистина, хлябът спасява. Първо жените трябва да работят. България се нуждае от жени на новата култура. България се нуждае от силни и решителни жени. Жената не воюва, но тя е смела. Ако воюва, тя е фурия: дето мине, нищо не оставя – всичко помита на пътя си. Когато жените наточат ножовете си и излязат напред, тогава светът ще се оправи. Казвам на жените: Извадете ножовете си, наточете ги! Те са калени. Минали са през 35 милиона градуса огън. Защо не ги употребите? Време е да ги приложите. Христос казва: „Жените ще спасят света“. И Наполеон казва: „Франция се нуждае от майка“. Аз разбирам „майка“ в широк смисъл.

Новата култура изисква жени, не в обикновения смисъл на думата, но жени на новото – решителни, светещи жени: жени със светли умове, с широки сърца, с диамантена воля. Тия жени ще казват на синовете си: „Синко, вярвай на своята възлюбена. Няма в света подобна на нея, вярвай ѝ!“ На дъщеря си ще каже: „Дъще, вярвай на своя възлюбен; няма подобен на него. Помни, че от него си излязла, вярвай му!“ Това е учението, което трябва да проникне в душата ви. То е сила! Бъдете смели! Освободете се от своите заблуждения. Ние сме сити на заблуждения. Приемете учението, приложете го, и въпросът е разрешен. – Как ще се разреши? – И политически, и научно, и религиозно, и обществено. Светът ще се преобрази по естествен начин.

13. Беседа от Учителя, държана на 22 април, 1923 г. в София

Живот вечен

И някой си големец Го попита и
рече: „Учителю благи, що да сторя,
за да наследя живот вечен?“
(Лука 18:18)

Животът е скрита, неизяснена сила. Единственото реално нещо, което засега знаем, то е животът. Ние знаем, усещаме, мислим за живота, без да можем да си го обясним. Обикновените хора, даже и философите, имат специални теории, с които, като си служат за изясняване на някакви истини, повече ги замъгляват. Така и вие, вместо да изяснявате нещата, повече ги замъглявате. Ето защо, за да се прояви животът, нужни са известни условия.

Какво представлява културата? Тя е известна необходимост за проявяване на самия живот. Ако попитате земеделеца защо оре земята, фабриканта – защо седи във фабриката си, държавника – защо създава държавата, философа – защо философства, защо са създадени толкова религиозни системи, какъв отговор ще получите? Всички зададени въпроси имат отношение към хората на земята. И религията има отношение към живите хора, тя не е за мъртвите; и фабриките не са за мъртвите хора, но за живите. Всичко е за живите хора.

„Живот вечен.“ Въпросът за живота е ясен, лесно може да се разреши, но човешкият ум е зает със странични работи, които пречат за разрешаването му. Ако българин разрешава този въпрос, той ще се спъне от думата „българин“; ако свещеник го разрешава, ще се спъне от думата „свещеник“; ако философ го разрешава, ще се спъне в своята философия. Това показва, че светът е пълен с противоречия и хората живеят повече в противоречия. Човешкият живот е пълен със задачи, и то повечето неразрешени. Питам: Тъй, както наблюдаваме човешкия живот, правилно ли се проявява той или неправилно? – Не се проявява правилно. – Защо? – Защото е обикновен живот. Обаче има и вечен живот, за който не се говори. – Кой живот е обикновен? – Кратковременният. Живееш 20–30 години и чуваш, че някъде влак дерайлирал и пострадали десетки хора; някъде станало наводнение и завлякло хора, къщи, добитък. Внезапно

сърцето ти спре и животът ти се свършва. Де отиде твоят живот? Ще кажете, че животът на отделния човек се слива с целокупния живот. Какво представлява целокупният живот? Ето още един неразрешен въпрос. Не само да се каже нещо, но то трябва да бъде ясно, да почива на законите на логиката. Аз имам особена логика, особени доказателства. С тях мога за пет минути да ви докажа истината. Построявам мост над една голяма, дълбока река. Един философ иска да мине през моста, но не се решава, не знае дали е здрав. Той се спира пред мене и ми казва: „Докажи ми математически, че мостът е здрав“. Ако започна да му доказвам здравината на моста с изчисления, ще изгубя много време. Казвам: Ето, аз имам един слон. Ще го доведа и ще го накарам той пръв да мине през моста. Ако слонът не се колебае и свободно мине, мостът е здрав. Ако има най-малката несигурност в здравината на моста, слонът не би направил ни една стъпка. Щом той мине през моста, след него могат да минат хиляди философи, с багажа и колата си заедно. Здрав е мостът. Слонът е най-доброто доказателство. Щом мине от единия до другия край на реката, мостът е здрав. Това е вътрешно решение на въпроса.

„Що е животът?“ – Слонът ще ви отговори на този въпрос. – „Може ли да се разчита на живота?“ – Ако слонът мине свободно през моста, можете да разчитате на живота. Аз говоря специално за индивидуалния живот, защото има живот на клетките, на органите, на системите, на индивидите. Значи за доказването на живота в неговите разнообразни прояви са нужни специални условия. Ние сме в четвъртата категория – в живота на индивидите. Казва се, че този живот произтича от Любовта. – Какво представя Любовта? – Целокупният живот. Проявеният живот, т.е. животът на индивида, е семка на Любовта. Посей тази семка в земята, за да разбереш живота. Тя ще израсте, ще цъфне и плод ще даде. От плода на семката ще познаеш живота в неговите разклонения. За да растем, да се развиваме и да разберем живота, нужни са условия. Според някои едно от условията е да вярваме в Бога. – От осем хиляди години без вяра ли живеят хората? – „Е, да си създадем държава.“ – Досега без държава ли живяхте? – „Да си създадем общества.“ – Досега не са ли съществували общества? – „Дом, семейства са нужни.“ – Досега без семейства ли сте живели? – „Трябва да се възпитаваме.“ – Досега без възпитание ли сте били? От осем хиляди години се явиха множество философски и педагогически системи на възпитание, но нито една от тях не е дала това, което животът изисква. – Защо? – Защото във всички досегашни системи все има нещо ограничено,

неразбрано. недоказано. Всяка философска система разглежда въпросите от свое становище. Всеки въпрос трябва да се изяснява от гледището на цялото човечество като общ, велик организъм. Значи, човечеството е велик организъм, държавите – негови системи, обществата – органи на тези системи, а индивидите – клетки на системите. Човекът се е отделил от общия организъм и мисли, че може да разреши въпросите на живота самостоятелно. Не, той трябва да разбере своето предназначение като част от целия организъм, там да намери своето място. Какво ще стане с организма, ако всяка клетка иска да живее самостоятелно? – Ще се разпадне. Ето защо и човек, като клетка от великия организъм, трябва да знае мястото и службата си в него и да не се отделя.

„Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?“ Този голремец иска да влезе в онези специфични условия на живота, да разбере неговата същност, за да придобие безсмъртието. Приятно ли е на младия, който се е радвал на живота, играл, веселил се, да забележи един ден, че краката му треперят и силите го напущат? Няма ли да мисли той за младините си? Защо не може вече той да гледа на живота с очите на детето или на младия? – Има причини за това. – Де се крият те? – Във възпитанието и разбирането на хората. Щом детето започва да учи, майката му говори: „Учи, синко, учи, старини ще дойдат. После иде и смъртта, тежък е животът“. Значи още в ранна възраст детето започва да мисли за старини, колко повече пари да спечели като порасне, за да се осигури. Според вас старостта е живот на бездейност, на особен род леност. Старият пък все за младините си говори: как бил млад, как играл на хорото, как любил момите. Когото види, все за младините си говори. Питам: Какво е разбрал той от младините си и какво разбира сега от старините си? – Какво намери на хорото? – Своята възлюбена. Любиха се, ожениха се, но не намериха Любовта. Ако бяха намерили Любовта, щяха да намерят и живота. Щом всички хора остаряват и не са доволни, това показва, че не са намерили живота. И на Христа се зададе този важен въпрос: „Що да сторя, за да наследя живот вечен?“

Сега ще ви занимая с един важен въпрос, за разбирането на който ще си послужа с няколко примера. В градината на един богат чифликчия расли и се развивали красиви, редки видове цветя. Целият дом – чифликчията, жена му, децата, слугите, се грижели за тези цветя: поливали ги, разкопавали ги, чистели ги от бурените. Всичко правели с радост и веселие. И цветята се радвали и казвали, че никой няма такива добри

условия като техните. Някъде в полето расла самотна слива. Никой не се грижел за нея. Тя често си въздъхвала и казвала: „Никой човек не се грижи за мене, никой не ми се радва, но пак не съм сама. Небето ме мило поглежда, слънцето ми се усмихва и дъждецът ме оросява“. Господарските цветя се радвали и веселили, докато един ден ги сполетяло голямо нещастие: господарите им заминали някъде, напуснали чифлика, напуснали и цветята. Главичките им тъжно увиснали надолу и започнали да вехнат. – „Защо сте тъжни?“ – запитала ги самотната слива. – „Господарите ни заминаха, няма кой да ни полива, няма кой да се грижи за нас.“ – „Вижте, моето положение не се изменя. Небето всякога ми се радва, слънцето всякога ми се усмихва и дъждецът навреме ме полива.“ Градинските цветя изсъхнали, не оставили никакъв спомен от себе си, а самотната слива продължавала още да живее.

И хората, като градинските цветя, един след друг изсъхват и изчезват. Страхливите се събират в общества, заедно да живеят, заедно да се окуражават. Човек е сам в живота. Той трябва да разрешава въпросите си като самотната слива, а не като градинските цветя, оставени на грижата на своите господари. Страхът е чувство, което само предпазва човека от опасности, но не разрешава въпросите. Доказано е, че хора, които живеят при богати, благоприятни условия, умират по-рано от онези при неблагоприятните условия. Например английските лордове, живеещи при добри, богати условия, постепенно се израждат и става нужда да се заместват с нови лордове в камарата. А обикновените хора от народа не се израждат – естествено се размножават. Те са при условията на полската слива, те носят живота в себе си. И религията като форма постепенно се изражда, но не и като принцип.

Мнозина не разбират що е религия. Знаете от физиката какво са скрипците, макарите. Знаете също, че с помощта на скрипците се изкачват големи тежести. Скрипецът като индивид слиза долу, вдига тежестта и пак се изкачва горе. Това прави по няколко пъти на ден. Принципът е горе, а формите – долу. Той ще слиза и ще се качва и ще повдига формите. Казваш: „Моят принцип не ми позволява да се движа“. Принципът не се движи, но ти, като кука на този принцип, ще помагаш – ще слизаш и ще се качваш. Такова нещо е и религията – кука, която повдига индивидите. И християнството изисква да си помагаме. Значи ще се движиш; ще слизаш долу, ще вземеш някой паднал човек и ще го повдигнеш нагоре като товар, ще го занесеш при по-благоприятни условия. Можеш ли да направиш това?

– „Мога.“ – И аз само с една дума мога да направя човека щастлив. Ще му кажа: Имай вяра! Важно е как ще кажеш тази дума. Имай такава вяра, както жадният при вида на пълното шише с вода. Давам шишето на жадния и казвам: Пий от моята вода! Всяка дума трябва да се каже с вяра, с пълно съзнание. Това, което говориш, трябва да съответства на истината. Животът се предава с живот. Ние, които живеем на Земята, сме оградени с Божествения, с вечния живот. Ако не спазваме законите и правилата на този живот, той ще ни изхвърли вън от себе си. След всичко това питате: „Има ли живот след смъртта?“ – В правия смисъл на думата след смъртта няма живот. Смъртта е извън живота, тя е нещо случайно. Да умре човек, подразбирам да се спрат условията на живота. Всъщност възможно ли е това? Ако можете да се свържете с общото течение на великия живот, и на смъртно легло да сте, животът отново ще потече у вас. Затова е нужна вяра, по-силна от най-големите смущения, които нарушават равновесието в човешкия организъм. – Кое нарушава равновесието в човека? – Безверието. Имаш десет хиляди лева в банката. Ако банката пропадне, ти губиш равновесието си. Значи вярвал си в банката, в парите, а не вярваш в Бога. Ти си разчитал на парите повече от всичко друго. Някога изучавам хората като ясновидец и разбирам на какво разчитат те. Някой върви по улиците смело, с вдигната глава, от нищо не се смущава. – Защо? – Има пари в джоба си. От време на време напипва чека си и казва: „Докато нося чека в себе си, добре ми е. Мога да си хапна и пийна колкото искам“. Щом изхарчи парите, главата му увисва надолу и той започва да философства; мисли отде ще дойдат други пари. Като получи нов чек, пак вдигне главата си. После пак клюмва. Аз мога лесно да изправя тази глава. – Как? – Ще му дам стотина златни монети. Обаче това не е съществено, а механическо решение на въпроса.

Преди хиляди години в Египет живял един знаменит художник, крайно беден човек, на име Бар-Един-Бу. Един ден, като се разхождал в гората, срещнал царската дъщеря Изис-Шемриха, една от най-благородните моми в Египет. Той се влюбил в нея и решил да нарисува картината на изгряващото слънце, която да подари на царската дъщеря. По това време египтяните се кланяли на слънцето. За да нарисува картината, първо, той се нуждаел от платно, но нямал пари да си купи. За тази цел той отишъл при един виден тъкач на платна и му казал: „Моля ти се, можеш ли да ми услужиш с едно голямо платно, да нарисувам изгряващото слънце? Като забогатея, ще ти го платя“. Тъкачът се казвал Зеен-Бу. Той си

помислил малко и дал платно на художника, като решил в себе си, щом картината бъде готова, пръв той ще я пожелае. Художникът благодарил, взел платното и си отишъл. Нови мъчнотии се изпречили пред него – нямал четки и бои. Отишъл при един голям производител на бои, по-хубави от сегашните, и му казал: „Имам желание да нарисувам картината на изгряващото слънце, но нямам четки и бои. Услужете ми да нарисувам картината си и като забогатея ще ви се отблагодаря". Търговецът Меел-Ру си казал: „Ще му услужа, но картината ще бъде моя". Художникът, доволен, че си набавил всичко, започнал да се приготвя за работа, но почувствал нужда още от едно нещо – рамка за платното. Отишъл при търговеца Будра-Ху, на когото казал: „Моля те да ми услужиш с една хубава рамка за картината на изгряващото слънце. Като я нарисувам, ще ти благодаря за услугата". Търговецът му услужил, но и той, като другите търговци, си казал: „Картината ще бъде моя". Като се снабдил с необходимите неща, художникът се предал с любов и увлечение на работата си и след известно време картината била готова. Из целия Египет се разчуло, че знаменитият художник Бар-Един-Бу нарисувал така хубаво картината на изгряващото слънце, както никой друг художник до това време. Пръв тъкачът се явил пред художника и му казал: „Картината е моя, защото аз дадох платното". Факт, платното е на тъкача – веществено доказателство. След него дошъл търговецът на бои и четки, да иска картината. – „Моя е картината – казал той – Боите и четките, с които си рисувал, са мои." Най-после дошъл търговецът на рамки и казал: „Картината е моя. Аз сам направих рамката с това именно условие". Художникът се намерил в чудо как да разреши въпроса. Всеки има право на картината; всеки има веществени доказателства. Кое е веществено доказателство на художника? Четирима души искат картината. На кого всъщност принадлежи тя?

Питам: Де е животът? В платното ли? – Не е в платното. То е условие. – В четките и боите ли е животът? – И в тях не е. Те са само условие. – В рамката ли е животът? – И там не е. Тя е само условие. Как ще докажете, че художникът е взел участие в картината? Платното е ням, пасивен свидетел за работата на художника. Четките, боите и рамката също са пасивни свидетели, единственото доказателство за участието на художника в картината е фактът, че боите са върху платното, а не в кутия, както търговецът ги е дал. Те са поставени в известно съчетание – това е работата на художника. Картината „Изгряващото слънце" била поставена в един от

големите салони на Египет, осветявана по особен начин с електрическа светлина, да я гледат всички и да се учудват на ефекта, който давала светлината. Ето защо явил се и пети претендент на картината, на име Озирис. Той казал: „Ако не бях аз да осветя картината, тя щеше да остане невидяна от никого в един от тъмните ъгли на бедната стая на художника“. Всеки казва, че ако той не е бил, картината нямало да съществува. Питам: На кого се пада картината? На художника ли? – Не. – На търговеца на бои и четки ли? – Не. – На онзи, който прави рамки ли? – Не. – На този ли, който осветява салона ли? – Не. – На кого се пада тогава? – На царската дъщеря. Тъкачът, бояджията, рамкаджията и този, който осветява салона, са поданици на фараона. Всичко, което се произвежда в царството му, е негово. То принадлежи на него и на царската дъщеря – Изис-Шемриха.

Сега и вие седите и казвате: „Животът е наш“. – Не е ваш животът. Вие сте художникът, който рисува живота на платно. – Що е платното? – Човешкото сърце. – Що са боите? – Човешкият ум. – Що е рамката? – Човешкото тяло. – А художникът? – Това е човешката душа, която работи. – Кой е Озирис? – Човешкият дух, който осветява пътя на самия човек. Всичко това се съчетава в целокупния живот. Всичко това принадлежи на Любовта. – На коя любов? – Не на ограничената човешка любов, но на безграничната Божия Любов, която включва всичко в себе си и осмисля живота. Когато Божията Любов дойде в света, хората ще се почувстват свободни, радостни и весели. За тази Любов се казва, че тя ражда живота. Тогава страхът ще бъде вън от вас. Защо трябва да се страхувате? От какво се страхувате? От живота ли? Вие сте майки и бащи и казвате: „Страх ни е децата ни да не умрат от глад“. Щом сте обиколени от братя и сестри, трябва ли да се страхувате от глад? Как може да се страхувате от глад, щом вярвате в Бога? Вярата ви в Бога показва, че сте свързани с целокупния живот. Щом е така, кой няма да ви се притече на помощ? Това всеки може да опита.

Един ден седя в стаята си и чета една философска книга. По едно време, гледам, иде една котка с мишка в устата си. Оставих книгата настрана и започнах да наблюдавам какво ще стане с мишката. Котката започна да си играе с мишката. Мисля си: „В един момент мишката може да попадне в устата на котката. Как мога да я спася аз? Ако имам малко дроб, ще дам на котката, и тя ще пусне мишката“. Обаче, интересно е, може ли някой, вън от мене, да спаси мишката? Както си играеше, котката задряма и изпусна мишката. Без да чака много, мишката избяга и се скри в

един сандък, близо до котката. Като се събуди, котката потърси мишката и пак я улови. Питам мишката: „Защо не избяга далеч от котката, а се скри в този сандък?“ Котката пак заспа и изпусна мишката. Тя избяга и се скри в друг сандък, пак близо до котката. Събуди се котката и отново хвана мишката. Трети път заспа котката. Обаче мишката разбра, че трябва да бяга далеч от котката. Този път тя не се скри в сандък, но избяга далеч от котката и се спаси. И на вас казвам: Не се крийте в сандъците. Те са опасни места. Котката се събуди, потърси мишката, но не я намери. Тя си сви опашката и си продължи пътя.

Съществува Промисъл в света, който се грижи и за най-малките същества. Ако на съвременния човек се каже, че и малките същества проявяват известна разумност, той ще каже, че това е някакво съвпадение. – Как се обяснява съвпадението на нещата? – Чрез закона на разумността. Че съвпаденията и случайностите не могат да се обяснят, това не значи, че те са произволни. Те са прояви на един по-висок свят, но се отразяват и в нашия. Понеже не стават често, наричаме ги случайности. Те не вървят по общите закони, познати на всички, но това не показва, че те не се подчиняват на някакви закони. Други закони управляват случайностите. Учените доказват, че и най-малките частици на материята – електроните, се подчиняват на един велик, разумен закон. Въпреки това днес мъчно можеш да убедиш човека, че има Божи Промисъл в света. Той казва: „Ако аз сам не наредя живота си, горко ми, да очаквам на някакъв Промисъл“. – Отчасти е така. Сам човек урежда живота си 25%, окръжаващите – дом, приятели, общество, го уреждат още 25% и разумната природа – 50%. Обаче има и други външни сили, които помагат на човека. Главният фактор в света са силите на вечния живот, чрез който се проявява Великата Разумност.

Да вземем една съвършено гладка топка и да прекараме пръстите си върху нея. Ние няма да усетим нищо. – Защо? – Защото навсякъде е еднаква. Казвате, че тази топка няма нищо индивидуално в себе си. Обаче да вземем друга топка с няколко остри, издадени части по нея. Като прекараме ръката си върху нея, ние ще усетим издадените ѝ части и ще кажем, че тя има нещо индивидуално в себе си. Питате: „Кога човек проявява своята индивидуалност?“ – Когато излезе от общите условия на живота. Тогава той се натъква на известна мъчнотия. – Защо иде мъчнотията? – Защото той се е индивидуализирал, т.е. излязъл е от общото течение на живота. Сега не остава нищо друго, освен да влезе в общите

условия на живота. – Какво придобива човек при общите условия? То е все едно пъпката да остане завинаги в самото дърво, да не се прояви. Ако пъпката остане завинаги пъпка, не се прояви, не цъфне и не върже, наистина животът ѝ няма смисъл. Следователно има смисъл да се индивидуализираш, но ако можеш да цъфнеш, вържеш и да дадеш плод. Опасно е, когато човек си остане пъпка и се отдели от условията на вечния живот. Можеш ли, така отделен, да цъфнеш и да дадеш плод? Вяра е нужна на човека. Без вяра той е осъден на смърт. Ще кажете, че имате вяра. Аз мога да опитам вярата на всеки човек. Казваш, че вярваш в мене като на абсолютно честен човек. Как ще постъпиш с мене, ако при всяко дохождане в дома ти вадя от касата ти по няколко златни монети? Докога ще ме търпиш и докога ще ми вярваш? Ако взема всичкото ти злато и ти не загубиш доверието си в мене, наистина имаш вяра. Вярващият не се колебае, пред нищо не се спира, но той следи какво ще стане с него, като му се отнеме богатството. Ако животът му се подобри, той казва: „Добре стана, че ми отнеха богатството". Ако се влоши, казва, че отнемането на богатството му не е правилно. И Бог постъпва по същия начин. Имаш няколко деца. Бог дойде, вземе най-доброто от тях. Ти плачеш, страдаш и най-после се утешиш. Не се минава много време, и второто дете умира. Пак плачеш, роптаеш против съдбата, но нищо не помага. Изгубваш всичките си деца. Утешаваш се с жена си, но един ден и нея задигат за другия свят. Остават ти няколко приятели, на които разчиташ, но и те си отиват един след друг.

Обезсърчен, отчаян, ти се питаш какъв е смисълът на живота. Да уповаваш само на Бога – ето смисълът на живота. Да любим само Бога – ето смисълът на живота. В Любовта си към Бога, към Едногото, ти се освобождаваш. В любовта си към многото ти се заробваш. Да служиш на Бога, това е свобода. Да служиш на мнозина, това е робство. Каква свобода очакваш, ако служиш на много господари? Свободата е вътрешен процес. Следователно ще служиш на Бога, Върховния Закон, съзнателно и с Любов. Който не разбира този Закон, мисли, че като се отдели от дома си – от майка, баща, жена, деца, служи на Бога. Той иска да бъде господар на себе си, никой да не му заповядва. Няма защо да бягаш от условията. Ако спазваш законите на вечния живот, ти си господар на себе си, ти сам можеш да наредиш живота си. За да оздравее, болният трябва да пречисти кръвта си. Сам той трябва да се заеме за тази работа. – Как? – Като диша чист въздух, като излага гърба си на слънце и яде чиста, здравословна

храна. Има и други методи за пречистване на кръвта. От човека зависи какви методи ще приложи, за да пречисти кръвта си не в продължение на месеци и години, но в един ден. Обикновено човек си служи с един или друг метод, според съзнанието си. Казано е: „Ако имате вяра, ще правите по-големи чудеса от мене“.

И тъй, когато придобие живата вяра, човек коренно се изменя: очите му стават ясни, мускулите на лицето подвижни – нещо особено лъха от него. Той става отзивчив към страданията на хората, нежен и внимателен към всички. Щом има тази вяра, Любовта го посещава. Не плачете за страданията на хората, но помагайте им. Детето на една майка се разболяло, има висока температура, около 40 градуса, и тя плаче, чупи ръцете си, не знае какво да прави. Казвам на майката: Не плачи, но помогни на детето си. Дай му очистително, след това да изпие една–две чаши гореща вода. Като се пречисти стомахът му, свари му лека картофена чорба или компот от ябълки или сливи. Разтрий го малко, да се стопли добре. Като направиш това, детето ще оздравее. Изобщо болестите се дължат на отклоненията, които хората са правили и правят. Щом влязат в правия път, болестите постепенно ще ги напуснат. Днес повечето хора са безверници, поради което са усложнили живота си. Аз говоря за безверието в широк смисъл на думата. Има официални безверници; има и безверници, които минават за хора на вярата.

„Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?“ Животът се проявява отвътре навън, т.е. от центъра към периферията. – По какво се познават проявите на живота? – По разширяването. Който носи живота в себе си, той постоянно се разширява. Ето защо, за да се прояви животът, нужни му са широки области на проява. Цялата Вселена е създадена само за един човек. И ако ме пита някой защо са създадени небето и земята, казвам: Те са създадени за мене, при условие че разбирам законите, които управляват света. – За кого е направена най-хубавата цигулка? – За добрия и вещ цигулар. Той свири хубаво и радва хората със своето свирене. Кажеш ли, че не можеш да работиш, не можеш да свириш, не можеш да разрешиш въпросите, ти си на крив път. „Е – казваш спокойно – ако не ги разреша аз, децата ми ще ги разрешат.“ – Колкото си ги разрешил ти, толкова и те ще ги разрешат. Каквото могат да направят майката и бащата, това ще направят и децата. Аз казвам същото и за себе си: Щом признавам, че имам Божествен произход, трябва сам да разреша въпросите, не трябва да ги оставям на други. В Бога всички въпроси са ясни и разрешени. Сега и

вие искате да разрешите въпроса за живота, но търсите разрешението му в книгите. Не, търсете го в Божествения принцип, търсете го в себе си, но не и вън от себе си. Ще кажете, че човек трябва да расте. – Вярно е, човек трябва да расте. И от книгите може да расте, но накъде ще се обръща? Като расте, човек трябва да се обръща към Слънцето – първоизточник на живот и енергия. После ще търси почвата, за да използва от нея влага и хранителни елементи.

Как може човек да устрои своя живот? Аз не говоря за мъже и жени, но изобщо за човека. Всеки човек иска да живее, и добре да живее. Всички искат да намерят смисъла на живота. На този въпрос може да се отговори с две думи: Смисълът на живота се заключава в общение с Бога. Под Бог разбирам живота. Не говоря за онзи Бог, в когото хората вярват. Аз говоря за онзи Бог, при Когото трябва да отиваш с чисти ръце, без никакви престъпления; с ум светъл, свободен от всякакво заблуждение; със сърце девствено, свободно от най-малкото лошо чувство. Ще отидеш при този Бог чист като девица, без никакъв порок. Тази чистота може да се постигне в един момент. Кое повече желаеш: да имаш един добър приятел или каса, пълна със злато? Една добродетел струва повече от всичкото злато в света. Следователно, ако имаш един добър приятел, пази го като зеницата на окото си. Който няма поне един приятел в живота си, той е най-нещастният човек в света.

Христос говорил на хората преди две хиляди години. Де е Христос сега? Той се обръща към Господа с думите: „Отче, тези овце са Твои. Ти ми ги даде и аз гледам нито една от тях да не погине“. Това значи: „Животът, който ми даде, е Твой. Аз гледам да не го изгубя“. Някои казват, че Христос оставил овцете, дадени му от Бога, други да ги пасат, а Той отишъл на небето. Вярно ли е това? Христос има особено мнение за пастири, които оставят овцете си на други. Той казва на учениците си: „Идете и проповядвайте Словото и аз ще бъда с вас до скончанието на века“. На друго място е казано: „В последните дни всички ще оживеете и ще чуете гласа Му“. Ако Христос ви проговори и вие се усъмните в думите Му, моят слон ще ви докаже истината. – Как ще я докаже? – Накарайте го да мине през моста. Ако той мине и не падне във водата, мостът е здрав. Следователно, ако учението, което ви се проповядва, осмисля вашия живот, дава ви здраве, разумност и светлина и ви прави свободни, следвайте го. То е учението, което всяка душа търси. То посочва истинския живот на човека. – Кой е истинският живот? – Той е онзи живот, който

събужда хората и ако са натоварени, отнема товара им. Срещам хора много натоварени. От големия товар те заспиват. Истинският живот отнема товара на хората.

Новата култура изисква хора с нов идеал, с нови стремежи, с правилни отношения. Подайте ръката си на страдащите, на непробудените души. Не мислете само за ядене и пиене. Това не разрешава въпросите. Бъдете в хармония помежду си! Това всеки човек, всеки народ може да направи. Това се иска от българите, това се иска от всички народи. Хармония е нужна както на семействата, на обществата, така и на всички народи. Щом имате хармония, нищо друго не ви остава, освен да сеете. Ще имате голямо плодородие, изобилна жътва. Без хармония нищо не се постига. – Защо иде глад между народите? Поради отсъствие на хармония. Омразата, антагонизмът, завистта между хората, кой да управлява, кой да вземе надмощие между държавите, са причина за глад, лишения и мор. Държавите се борят помежду си коя от тях да вземе първенство. Ако е въпрос за предимство на държава, има една държава над всички – тя е Божествената. Има едно царство на земята – царството Божие и Неговата правда. Христос казва: „Търсете първо царството Божие и Неговата правда“. В това царство няма убийства и затвори. Който приеме Неговите принципи, ще придобие свобода. На свободните хора ще се даде земята. Те ще я наследят. Нека партиите си съществуват, нека религиите се развиват, но един дух трябва да владее между тях. Един принцип ще ръководи цялото човечество. На един принцип ще служи бъдещата култура. Кой е този принцип? – Да вярваме в Бога. – Не, вярата е още неразбрана. Аз имам предвид принципа на Любовта. По-силна дума от нея няма. Нека всички станем последователи на новата религия – на Любовта. Ако срещнеш гладен човек и носиш в торбата си един хляб, спри го и кажи: „Братко, седни при мене, да си разделим хляба. Така и двамата ще бъдем с празни торби“. След това ще срещна друг, който ще раздели хляба си с мене. Сега неговата торба ще се изпразни. После ще срещна трети и той ще раздели хляба си с мене. Светът ще се оправи, когато хората отворят пълните си торби да споделят взаимно благата си. Светът още не се е оправил, защото хората продължават да се придържат в учението „Човек за човека е вълк“. Новата култура заличава това учение и пише: „Човек за човека е брат“. Така трябва да се мисли и живее.

Миналата неделя говорих за жените. Ще кажете, че повдигнах жената. Аз говоря за жената – носителка на Любовта. Тя не е дошла още на

земята. Сега се готви да дойде в света. Тя цяла сияе от радост. Тя е жената на бъдещето, а не на настоящето. Като дойде, тя ще хване първо жената и ще я пита: „Дъще, какво правиш? Защо забрави майка си?“ Сегашните дъщери ще се изменят и ще станат дъщери на тази Дева-майка. – „Може ли, като живеем на земята, да бъдем девствени?“ – Може, и трябва да бъдете чисти, абсолютно чисти. Като вляза в дома на своя ближен, отношенията ми към него, към жена му и децата му трябва да бъдат абсолютно чисти. Неговите интереси да бъдат и мои. Ако изменя на този принцип, аз изменям на Бога, изменям на своя живот. Има една мярка в света. Тя е великият морал. С нея ще мерим своите отношения, както и тези на своите ближни. Какъв морал е този, ти да се криеш на топло, а да изпращаш другите да се бият за България? Лесно се насърчава човек да се жертва за отечеството. Ти защо не се жертваш? Значи другите да се жертват, а ти да живееш, да се разполагаш нашироко. Не е така. Ако трябва да умираме, всички да мрем! Ако трябва да живеем и да бъдем свободни, всички да бъдем свободни!

„Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?“ Христос му посочи първо Моисеевия закон. После му каза: „Иди и продай имането си и го раздай на бедните“. Този въпрос е костелив орех. Бедните, като слушат този стих, обръщат се към богатите и си мислят: „Чувате ли какво се говори?“ Богатите гледат настрана, втренчили се в една посока, и си мислят: „Ние сме готови да раздадем богатството си, но можете ли вие да го използвате разумно?“ Важно е, може ли богатият с Любов да разреши този въпрос? Може ли да раздаде имането си без да му трепне сърцето? Ето как разбирам аз този въпрос. Когато богатият дава имането си на бедния, последният трябва да се откаже от него. Богатият ще настоява, а бедният ще отказва. Това е правилно разрешение на въпроса. А така богатият не дава, бедният иска, това е криво разрешение. Богатството на сегашните хора не е тяхно. То е събрано от труда на хиляди и милиони хора. Те са се трудили, вложили своята енергия, следователно и те имат дял в него. Как смеят богатите да ядат труда и енергията на милионите поколения без тяхното позволение? Животните, на които кожите са одрани, ще кажат на Господа: „Господи, този търговец забогатя от нашите кожи“.

Проповедниците ще възразят, че животните са създадени за човека. Те казват, че и в църквите трябва да има богати хора, да дават повече. – Колкото е вярно едното, толкова и другото. Нима бедният не прави жертви? Някога той дава повече от богатия. Сега вие седите и мислите кой

ще ви гледа на стари години. Това не е важно. Според мене важен въпрос е как може да използваме вечния живот. Ако си беден, бъди смел да умреш в леглото си от глад. Или бъди смел да изпаднеш в положението на последен бедняк и да не кажеш дума против Господа. Колкото и да е студено вън, ако можеш да понесеш беднотията с любов и търпение, да приемеш съдбата си безропотно, няма да усетиш никакъв студ. При силната вяра и студът не е студ. Може да направите опит. Ако имаш вяра, и при най-големия студ, когато дърво и камък се пука, в стаята ти ще бъде топло. И без огън ще ти бъде добре. Който влезе в контакт с тебе, и той ще се стопли. Който има вяра, и последен просяк да е, ще дойдат отнякъде неговите приятели и ще го вземат у дома си. За всичко благодари и вярвай, че при най-големите мъчнотии ще излезеш на добър край. Знай, че Бог няма да те остави. Всеки човек е предметно учение за другите. Днес Бог ти казва: „Ще излезеш гол и бос на улицата, ще скръстиш ръцете си и ще стоиш". Покрай тебе ще минават хора, ще те гледат като предмет за изучаване. На другия ден друг ще бъде предметно учение. И владиката, който благославя хората и минава за заместник на Христа, като дойде смъртта, турят го в гроба и го опяват. И Христа унижиха, разпнаха Го. И Той прекара три дена в гроба, след което възкръсна. Владиката, като влезе в гроба, ще опита своето учение, ще опита вярата си. Ако възкръсне, втори път няма да го използват за предметно учение.

Днес всички хора се нуждаят от ново разбиране за живота. Не говоря за онова обикновено, детинско разбиране. Казвате, че този е праведен, онзи е грешник. Праведен е онзи, на когото сърцето е отправено към всички хора. За мене се казва, че едно говоря, а друго върша, имал съм свои планове. Да, моите планове не са като техните. Моят план е да се въдвори Царството Божие на земята. Плановете биват или човешки, или Божествени. Човешките планове са временни, а Божествените – вечни. Питам: Защо вие не опитате Бога и Неговите планове? Чудни са някога религиозните и духовните хора. Като станат такива, те напущат службата си. – Не, сега именно ще работиш, и то без пари. – „Може ли да бъда учител без пари?" – Може, разбира се. Като уволнен тръгни по улицата и събирай децата да ги занимаваш. С една група ще работиш половин час, с друга – половин час. Значи ще бъдете учители-амбуланти. Сега вие чакате да ви назначат официално и тогава да влезете в клас да преподавате. Това са идеалните условия. Какво ще правят онези деца, на които никой не може да им помогне? И религиозните очакват да дойде Христос, да прояви

своето благоволение към тях.

Новата култура изисква от хората няколко неща: да се справят с неврастенията си; в скърбите си да бъдат радостни; в сиромашията си да бъдат благородни. Когато нямаш нищо в джоба си, да считаш, че си богат. Ще кажете, че това е изкушение. – Не е изкушение. Какво по-голямо богатство от това да знаеш, че никой не те преследва, никой не ти завижда. Павел казва: „Нашето богатство не е на земята. То е във вечния живот“. Под вечен живот разбирам Божествения, дето се крие богатството на целокупния живот. За този живот се казва: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят“.

Желая всички да сте опитали живия Господ на Любовта. Не Го търсете в църквата. Ако искате да го намерите, търсете го вън от църквата, както търсите чистия въздух вън от градовете. Мястото на чистия въздух е в планината. Христос казва: „Истинските поклонници не ще се кланят нито в Йерусалим, нито на тази гора, но ще се кланят в дух и истина“. Това иска новият, разумен живот. Новите открития в света говорят именно за една закономерност. Нищо не е случайно. Никой не се е раждал без време и никой не е умирал без време. Човек се ражда навреме и умира навреме. За всяко нещо, което става, има причини. Дали имаш деца, или нямаш, и за това има причини. Определено е на човека да стане учител, свещеник, музикант и прочие. Не говоря за фаталност, но за съзнателно определяне на нещата.

И тъй, новият живот носи нови условия. – „Тогава да влезем в новите условия.“ – Вие сте влезли вече, имате новите условия. Започнете да работите върху себе си. Имаш един вътрешен страх: съмняваш се, подозираш. Тури страха и съмнението настрана. Завистлив си, тури завистта настрана; злобен си, тури злобата настрана. Не говориш истината, икономисваш я. Тури тази икономия настрана. Искаш да станеш богат, тури това желание настрана. Освободи се от всичко отрицателно и бъди готов да изникнеш, както посятата семка изниква от земята. Какво ще стане с тази семка, ако преди посяването ѝ я завия в златен, сребърен или калаен лист? Ще израсне ли тя? Ако я туря в циментов прах, ще израсне ли? И ако вие сте обвити като семката в много обвивки, ще се докоснете ли до новия, т.е. до Божествения живот? Всички обвивки – златни, сребърни, калаени, циментови, трябва да паднат и да остане само семката на живота, да се посее в Божествената почва. Когато Божествената Любов, Божествената Мъдрост и Божествената Истина започнат да действат, семката ще изникне

в почвата, в тебе ще се яви ново прозрение и ще кажеш: „Сега мога да направя всичко заради Бога“. Едно нещо искам от вас: да задържите в себе си семката на новия живот, която тази сутрин се посява във вас. – Посята ли е наистина тази семка? – Посята е, разбира се. Тази сутрин аз посях семката във вас и ако вие още философствате, моят слон ще дойде да разреши въпроса. Щом мине слонът, мостът е здрав. Щом изникне семката, не я човъркайте, не казвайте, че и тя е като обикновените семки. Чакайте да израсне тя, да цъфне, да върже плод. И като вкусите от плода ѝ, да приемете онези елементи, необходими за изцеляване на вашите болки. Колко въпроси днес смущават умовете ви! Млади и стари, всички са длъжни да разрешат задачите си чрез великата Божия Любов. Пред вас се открива велико бъдеще! Земята влиза в нови условия, които вие не можете да си представите. И Луната, която виждате, и тя започва да се изменя. След време ще се яви нова Луна. Сегашните астрономи не забелязват тази промяна в Луната. Ще дойдат нови астрономи, които ще живеят и на Луната, и на Земята. Казано е в Писанието: „Ще създам ново небе и нова земя; ново слънце и нова луна“. Иде новото в света – нови условия, нов живот. Бъдете готови за новите условия.

Сега ви остават още три години до големите изпитания. Ще преживеете тия три години. – „Какви са тези три години?“ – Сами ще видите. След това положението постепенно ще се подобрява. Съзнанието ви ще се пробуди и ще се въведе нов ред и порядък в света. Иде новото, иде великото в света! Какво е това велико, ще го видите. След три години слънцето влиза в нов знак, в нова епоха, която ще трае 25 хиляди години. Слънцето влиза във Водолей. Това е предсказано астрологически още във времето на Христа. Предсказано е, че когато слънцето влезе във Водолей, в душите на всички хора ще се вложи нещо ново – нов подтик, нов стремеж. Народите ще се обединят, ще дойде шестата раса на земята – синовете на царството Божие. Тогава оръжията ще се обърнат в плугове. Земята ще се превърне в райска градина. Пред вас се открива живот на 25 хиляди години.

„Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?“ Отговарям: Не скърбете! Изтърпете изпитанията на трите години, та като дойде новият живот, да влезете в тия 25 хиляди години. Тогава ще се греете на новото слънце; ще се радвате на новата луна; ще живеете на новата земя и ще познаете Бога така, както никога не сте Го познавали.

14. Беседа от Учителя, държана на
29 април 1923 г. в София

Дерзайте, Аз съм

„Дерзайте, Аз съм. Не бойте се!“
(Матей 14:27)

Физическият живот се отличава с контрасти, т.е. с противоречия. Философите обясняват тия противоречия по един начин, религиозните ги обясняват по друг начин, а обикновените хора – хората на всекидневния живот – по трети начин. Противоречията се дължат на раздвояването на човешкия ум, поради което той се движи в полюсите на живота, между радост и скръб. Скръбта е трън, а радостта – плодно дърво. И апостол Павел се оплаква от трън в плътта си. Поради противоречията, на които човек се натъква, в душата му се явява страх. Няма живо същество на земята, което в даден момент да не е изпитало страх. Казваш: „Аз съм безстрашен“. – В известно отношение си безстрашен, но в друго си страхлив. Някой войник се хвърля смело, безстрашно в боя, но оставите ли го два–три дена гладен, той ще изпита страх. Има хора, които се страхуват от безпаричието. Чуваш да се казва: „Как, да нямам пет пари в джоба; да нямам възможност да се кача на трамвай, или да вляза в сладкарница да изям една паста, това е нещастие! Как може да минеш покрай една кебапчийница и да не се отбиеш да хапнеш две–три кебапчета! И след това да влезеш в съседната бирария и да не можеш да изпиеш една чаша бира. Как може да се разнася приятната миризма на кебапчетата и ти да нямаш пет пари в джоба си!“ Там е грешката на хората, че вярват в парите. Аз говоря на съзнателните хора, на които съзнанието е пробудено, които имат стремеж към нещо. В каква посока е насочен техният стремеж – не е важно. Човек трябва да се стреми; той трябва да мисли, да чувства и да действа. В какво направление е неговата мисъл – не е важно. Ще мислиш – нищо повече!

„Дерзайте, аз съм. Не бойте се!“ Както гордостта е аномалия в човешкия ум, така страхът е аномалия в ума и сърцето едновременно. Обаче в животинското царство страхът е на първо място. Животните се ръководят от страха. Христос казва на учениците си: „Не бойте се!“ – Защо се уплашиха те? – Защото видяха Христа да ходи по морето. Какво страшно има в това? Виждаш, че човек ходи свободно по водата. Защо трябва да се плашиш? За да се страхува човек, за това има някаква дълбока

причина. Казваш, че не се страхуваш от хората, но като срещнеш кредитора си, на когото дължиш десет хиляди лева, сърцето ти трепва. От него ли се страхуваш? – От полицата си. Значи в полицата се крие някаква сила, която те плаши. Срещаш разбойник и се страхуваш. От него ли се страхуваш, или от револвера му? – От револвера. И от вълка не се страхуваш, но от зъбите и ноктите му. Все има нещо, от което човек се страхува.

- Кое отличава човека от животните? – Неговото съзнание и съвестта му. Центърът на съвестта в човека, т.е. различаването на правото и кривото, се развива върху центъра на страха. Дето е страхът в животното, там е съвестта в човека. Значи съвестта е присадка на страха. Лъжата се ражда от страха. И двете – страхът и лъжата, са анормални прояви в човешкия живот. Днес навсякъде чувате да се казва: „Без лъжа не може. Лъжата ще оправи работите". – Това е криво разбиране – абсурд! Защо не може без лъжа? Една млада жена разказваше един случай от живота си. Като се оженила, тя казала на мъжа си: „Искам да живеем без лъжа". И той имал същото желание. Обаче един ден, за една малка случка тя се принудила да излъже. Една сутрин в 9 часа тя отишла на гости у свекърва си. Вечерта, като се върнала вкъщи, мъжът ѝ я запитал: „Де беше днес?" – „У майка ти." – „Кога отиде?" – „В 11 часа преди обяд." Значи тя излъгала. После си помислила: „Какво ще стане, ако мъжът ми разбере, че съм отишла в 9 часа, а не в 11 часа, както му казах?" Защо излъгала, и тя сама не знае. Няма човек на земята, който говори напълно истината. Сегашният век е на страха. Хората се страхуват да говорят истината.

- Няма смели хора днес. Има смели хора, но скрити зад картечницата, да не се виждат главите им. Такъв човек не излиза направо срещу неприятеля, а из засада. Едно време хората се биеха направо – гърди срещу гърди, сега се крият. Защо днес няма смели хора? – Защото съзнанието им е по-развито и страданията им са по-големи.

Христос казва: „Дерзайте, Аз съм; не бойте се!" В света трябва да има един велик принцип, на който хората да поставят живота си. Нужна е една реалност, на която да се разчита. Като се излезе от нея, човек ще познае и опита нещата. Има няколко начина, по които могат да се опитат нещата, но затова умът трябва да бъде здрав, положителен, да се основава на новата философия на живота. Вън от тази философия и религията даже води към заблуждение, което отклонява хората от правия път. Това може да ви се вижда чудно, но факт е, че религията не е спазвала основните принципи,

вложени от техните основатели. Хората се заблуждават и увличат от формите на религията. Кой е принципът, на който се основава всяка религия? – Любовта. Как трябва да се изяви тя? В сладки думи, милване или галене? Ако галиш някого, в това може да има някаква тенденция, искаш да го привлечеш към себе си. Значи имаш някаква задна цел. Някога мотивът може да е морален. Майката например милва детето си безкористно, но като го гали, тя го разваля. В галенето има нещо анормално. Милването, галенето, сладките думи развалят човека. Повечето хора обичат да ги милват, галят, да ги ласкаят. Няма по-голям майстор в галенето от вятъра. Който иска да научи това изкуство, нека се учи от вятъра. Той пръв изучил това изкуство. Който иска да изучи изкуството на милването, да се поучи от слънчевите лъчи. Вятърът гали, а слънцето милва. Някога вятърът може така да разхлади човека, че да се простуди и да заболее. Докато е тих вятърът, ти казваш: „Колко ми е приятно!“ Но като дойде пневмонията, не си доволен. Когато си болен, излез на слънчевата светлина. Тя ще те милва, ще внесе нещо в душата, както и в организма ти. Във всяко наше действие може да различаваме дали то милва или гали душата ни. При милването или галенето действието е на мястото си. Аз не отричам нито милването, нито галенето. В този смисъл вятърът е толкова необходим, колкото и слънцето. Галенето подразбира известен стремеж на човешката душа, но това не значи, че трябва да се дойде до неговия краен предел. Един познат пише на своя приятел: „Ако искаш да растеш и да се развиваш, трябва да бъдеш далеч от слънцето; ако си близо до слънцето, нищо не можеш да постигнеш“. Той му отговаря: „Ако искаш да четеш, трябва да бъдеш близо до светлината“. Кой от двамата е по-прав? – И двамата са прави.

Никога не стой под сянката на дървото или под сянката на човека. Това е правило, което всеки може да опита. Много болести се дължат на сенките. Всеки лъч, попаднал върху човека, се поглъща от организма му и после отново излиза във вид на мъртва светлина. Под сянката на цветето, на дървото или под сянката на къщата пак има светлина, наречена мъртва. Следователно вие трябва да бъдете под влиянието на преките слънчеви лъчи, а не на косвените, тоест на лъчите на сянката. Никога не стойте на сянка. Нищо не вирее под нея. Тези правила могат да се обобщят, да се опитат и да се превърнат на знания. Някои искат и ние да влезем в църквата. Църквата е влияние на хората или сянка. Ние не искаме да стоим под сянка, искаме свобода. Само в Бога няма сянка. И когато се казва, че

трябва да обичаме Бога, то е, защото ще бъдем вън от всякаква сянка. Бог е вечният живот. С хората не е така. Колкото и да са чисти и свети, те все хвърлят сянка. Ние трябва да бъдем далеч от сенките на хората, за да може Божествената светлина направо да прониква в сърцата, умовете и в душите ни. Само така може да разберем великата Божия истина.

Христос каза на учениците си: „Не бойте се!“ Защо учениците му се уплашиха? – Защото видяха, че Той ходи по морето. Тогава беше вечер, нямаше светлина. Морето – това е светът. Ти си в света. Гладувал си няколко дена; срещаш един свой приятел, който ти казва: „Не бой се, аз съм!“ Ти се зарадваш, че си срещнал приятел. Кое е това лице, което срещаме в света? – То е лицето на Любовта; то е познато на всички. В него няма никакви промени.

Христос казва: „Дерзайте, аз съм!“ Това значи: Без страх! Като дойдат донякъде, мнозина се страхуват и казват: „Чакай!“ Те се страхуват да продължат по-нататък. Те се питат: „Дали този човек говори истината?“ Чудни са тези хора! Само в пет минути те могат да разберат дали говоря истината или не. Това не е голяма философия. Дайте едно цвете на малкото дете и в пет минути то ще определи качеството на цветето. Истината не се нуждае от много доказателства. Сега аргументират, доказват, разискват кой е крив и кой прав. Няма криви неща, но има един червей у хората – съмнението. Той се дължи на друг недъг в тях – страха. Ако вярваш в Бога, Който живее във всички хора, няма защо да се съмняваш. Като казвам, че Бог живее в хората, нямам предвид техните тела, а тяхната разумност. Аз нямам предвид хората на механическия живот, но онези, които живеят разумно и разсъждават правилно. Ако желанието ми е да обера някого, за какви отношения може да се говори тогава? Под отношения разбирам искрени, морални. Такива са отношенията на същества, които живеят по Божествен начин.

Сега ще ви приведа един мит, за който няма да правя никакви коментари. Когато Брахма създал света, той се зарадвал на величието, което се открило пред него. Затова той изпратил първата си дъщеря, най-хубавата – Зората, да види света. Като влязла в света, тя така светнала и озарила всичко наоколо, че сам Брахма се влюбил в нея. За да я вижда, той излизал сутрин рано да посреща Зората. Това произвело потресаващо впечатление на всички богове. Те се усъмнили в Брахма. Той се огорчил от недоверието към него и започнал да плаче. Толкова много плакал, че от сълзите му се явила водата, а от нея – сегашният човек. И сега, ако питате

защо плаче човек, ще ви кажа: Вие плачете, защото е заплакал вашият баща, Брахма.

Какво представлява съмнението? – То е язва, която разяжда всички народи, всички общества – научни и религиозни. Тя разяжда всички домове, отношенията между братя и сестри, между приятели и възлюбени – навсякъде съмнение. За Бога говорят, за любов говорят, за наука говорят, но съмнението е на първо място. Малка причина е нужна да се яви съмнението. Казват, че антихрист щял да дойде в света. Този антихрист от хиляди години е в сърцата на хората, той управлява света. Кога не е бил антихрист в света, та сега щял да дойде! Как ще дойде? – Със стомна в ръка, която всички хора ще целуват. Антихристът е от памтивека в света. Сегашните страдания, войни, кражби, убийства не са ли негово дело? И за нас казват, че хората трябва да се пазят от нас, че сме антихристи. Та съмнението не се дължи на нашата зла воля, то е стар навик. Как ще се явите пред Бога със съмнението? Какво добро носите? За какво благородство можете да говорите, ако всеки ден се явявате пред Бога – пред великата Любов, със сърца и умове пълни със съмнение? Ако вашето понятие за мене е извратено, с какво ще се похвалите? Ако за себе си имате лошо мнение, какво печелите? Днес мислиш, че си добър, благороден човек, а на другия ден изменяш мнението си. Какво печелиш от това? Ти си готов да се усъмниш във всичко. Говориш за нещо идейно, но и в него се съмняваш. Това говори за отсъствие от всякакви принципи. Ако поставим днес на изпит когото и да е, млад или стар, той непременно ще се усъмни в идеите си и ще каже: „Не съм бил на правия път“. – Кой е правият път?

„Дерзайте, аз съм с вас!“ Това е великото, което ние знаем и което сме опитали. Има нещо в нас, което всякога ни нашепва: „Дерзайте, аз съм с вас!“ И при най-големите несполуки в живота ви; в най-голямото отчаяние и противоречие вие чувате нещо дълбоко, определено да ви казва: „Не бойте се, вашата работа ще се оправи“. И наистина, както ни се каза, така стана. Важно е да няма раздвояване на вашето съзнание. От раздвояване на съзнанието ви произтичат много болести и нещастия. И полудяването се дължи на същото. Внеси в човека силен контраст, разколебай го в неговите убеждения и вярвания, и той веднага ще полудее. Достатъчно е да влезе в дома на една честна, съвестна и страхлива жена един чужд мъж, с лоши намерения, за да полудее тя. Тя държи в съзнанието си само една мисъл – за своя мъж. Само един мъж познава тя.

И в света съществува само един принцип – Бог. Вън от Бога няма

друг принцип. Всичко друго, което има за цел да раздвои човешкото съзнание, е дегизирано. И мъжът може да се дегизира и да влезе вкъщи като чужд човек, за да изпита жена си. При вида на чуждия мъж тя може да полудее. Няма същество в света, което може да измени нашите работи. Никаква сила не може да ги измени. Пътят, по който вървим, е строго определен. В края на краищата той ще ни изведе към целта. Това може да стане в далечното бъдеще, но всички хора ще се примирят и всички противоречия ще изчезнат. Сега ние няма да се спираме да обясняваме противоречията на хората. Те са необходим закон в еволюцията на човечеството. Противоречията са задачи, които имат своите добри страни. При сегашните условия на живота страхът не трябва да съществува. Въпреки това ние постоянно се страхуваме. Някои искат първо да уредят живота си и тогава да търсят Бога. Така никога няма да го намерим. Вие ще намерите Бога само в нещастията и страданията си. В това се крие съвременната нова философия. Тя трябва да се приложи в живота. Сега и майките говорят за новите идеи, за новата наука. Но те пуснали ли са корени в живота ни? Да кажем, че си гладувал три–четири дена, влизаш в една стая и на масата виждаш двеста лева. Ти ги туряш в джоба си и казваш: „Аз съм гладен, имам право да взема тези пари, да се осигуря за няколко дни". – Нямаш право да взимаш чуждите пари. – „Аз откраднах парите, защото се съмнявам в добротата на домакините. Не вярвам, че те биха ми помогнали. Иначе нямаше защо да крада. Щях да им кажа, че съм гладен. Не искам да кажа, че съм гладувал, за да не се урони достойнството и честолюбието ми." – Като краде, не се ли уронва достойнството му? В случая се явяват две съмнения: в домакините и в себе си. Първо се явява съмнението, а после се извършва кражбата.

Като се натъкват на противоречия, мнозина започват да четат Библията и Евангелието, да видят как са постъпвали Аврам, Давид при решаване на своите задачи. С това искат да се оправдават. После отиват при свещениците, да се изповядат. Противоречията са резултат на ред погрешки от миналото. Каквото и да правите, ще разрешите противоречията си. Те са изпити за вас. Аз имам доверие в човека, в чийто дом съм влязъл! И вие трябва да имате вяра в хората. Ако дъщерята на домакина е болна, ще туря ръката си на главата ѝ и ще я излекувам. Баща ѝ ще ми каже: „Сега ще заколя една кокошка, ще я сготвим и ще се нахраним добре". – „Нали си вегетарианец, как ще ядеш кокошка?" – Предпочитам да ям кокошка, отколкото да взимам пари. Има вегетарианци, които не ядат месо, а взимат

пари от хората. Те са смешни със своите идеи. Ще говорят за вегетарианство! Аз говоря за вегетарианство в пълния смисъл на думата. Какво е това вегетарианство, при което цял ден се тревожиш? То е едностранчиво вегетарианство. Казвате: „Ние сме окултисти, вегетарианци“; други са православни, католици, евангелисти. Трети се делят на духовни, светски, и спорят кой от тях е на прав път. Това е частично разглеждане на въпросите. Вегетарианците са тревопасни животни, а другите – месоядни. И едните, и другите имат право да съществуват. Под „кокошка“ разбирам да те угости някой от благодарност за доброто, което си му направил.

Христос казва: „Дерзайте, аз съм!“ На кого казва това? – На учениците си. Казваш, че Христос бил велик човек. Следователно и ти можеш да бъдеш като него. Радвам се, ако и ти си велик човек. Щом си велик, няма защо да ти се говори, ти сам знаеш истината. Ако си велик, защо искаш да се жениш? Защо искаш да си имаш приятели? Защо искаш да имаш слуги, на които да заповядваш? Величието на човека не е в някое външно или вътрешно качество. Например светлината е велика, защото прониква навсякъде и всички чувстват нужда от нея. Понеже не можем без нея, тя всякога ни заповядва. Никой не се плаши от светлината. Понеже тя носи здраве, всички я обичат – и добрите, и лошите. Само престъпникът се плаши от светлината. – Защо? – Защото тя разкрива престъпните му дела.

Вие се нуждаете от правилна, нова философия за живота. „Коя е тази философия?“ – Няма да спорите. – „Коя вяра е по-права?“ – И за това няма да спорите. Един принцип има в света. Той освобождава съзнанието на човека, внася разширение в неговия ум. Той прониква навсякъде – в сърцата, в умовете и в душите. На него се основава целият живот. Аз го наричам Божествен принцип. Който е в съгласие с него, животът му е поезия, музика, песен. Той е смел, решителен, с благородни и възвишени чувства. Като се отклони от този принцип, човек става подозрителен, във всичко се съмнява. Той се страхува за живота си, безпокои се, че идат старини, че няма пари и т.н. Който вярва в Божествения принцип, той знае, че богатството е в земята. Всеки момент човек може да си извади злато, колкото му е нужно. Дето е заровено злато, там са най-хубавите места в природата. Ние знаем къде е заровено богатство в земята, но не вадим, освен в крайни случаи. – „Щом е така, ние сме готови да станем последователи на твоето учение.“ Може да станете мои последователи, но ценз се иска за това. Ако почнете да вадите златото с време и без време, ще

се изложите на голяма опасност. Така ще се наруши икономическото равновесие на държавите. Ако извадите всичкото злато на земята, ще настане страшна криза в света. Част от богатствата на земята е вложена във всеки човек. Това богатство се изразява във вид на дарби и способности, чрез които човек може да преживее известно време на земята. Ние не сме оставени на произвола на съдбата. В душата на всеки човек е вложено нещо хубаво, с което задоволява своите нужди. Светът е така нагласен, че ако не се страхуваш, ти ще намериш хубавото място в природата, от което ще останеш напълно доволен. Не се страхувайте, но като майки и бащи, като братя и сестри трябва да признаете факта, че Божественото е вложено в човека. То трябва да се изпита. Изобщо Божественото учение трябва да се опита. Не е достатъчно само да се каже, че имаш вяра, но вярата изисква опити. Ако аз бях възпитател и учител, щях да кажа на учениците си: Има един Божествен принцип в света. – „Как ще се докаже това?“ – Направете следния опит: В продължение на един месец откажете се да получавате пари от родителите си. През това време идете някъде да работите и не се страхувайте как ще се прехранвате. Като работите безкористно и с Любов, животът ви ще се подобри. Мога да ви предскажа какво ще ви се случи през това време. Изпълнете всички правила и ако се яви някаква дисхармония в живота ви, ще дойдете при мене да ми кажете какво ви се е случило. Сега лесно се казва: „Тъй рекъл Бог“. Той говори чрез хората. Направо още не ви е говорил. Питам: Говорил ли ви е Бог в църквата? – „Не ни е говорил, но той е говорил на пророците.“ Някой пророк чел, изучавал Писанието и дошъл до убеждението, че Духът му говорил. Знаеш ли какво значи да ти проговори Духът? Когато великият Божи Дух проговори на човека, в неговия ум се явява светлина, а в сърцето – широта, и той обиква всички хора, всички цветя, дървета, листа, клони, мушици. За него всичко е красиво. Когато в човека заговорят духовете, той става ексцентричен и разсеян.

Божественият Дух гледа еднакво на всички. Тогава човек разбира другояче живота: не вижда погрешките на хората, защото знае, че те могат да се изправят в един момент. Когато великият художник почне да рисува своята картина, хубавото, красивото могат ли по магически начин да изпъкнат навън? – Не, първия ден той само нахвърля боите с четката си. И да не харесате картината му, той само се усмихва. Втория ден гледаш картината, пак същото положение. Той ще ти каже: „Не бързай да се произнасяш; щом свърша картината, тогава ще си кажеш думата“. И вие се

произнасяте бърже за живота, обаче той не е завършен още. Милиони години са нужни, за да се завърши сегашният живот, да му се даде израз. След това може да се говори за вечния живот. Физическият живот е отчасти завършен, но сега настава нова епоха, нови условия, при които животът ще се развива правилно. Всички противоречия и страдания са материали за бъдещия живот. Какво ще кажат канарите, когато вие, с вашите експлозиви, ги разрушавате? Но вие ще им кажете, че ги използувате за градивен материал. Какво ще кажат дърветата в горите, като ги сечете всеки ден? Вие употребявате и тях като градивен материал. Като използувате труда на животните, те ще кажат: „Какво искат тия хора от нас?“ Ще им кажете, че и те трябва да вземат участие във вашата култура. Както вие използувате низшите същества, така и вас използуват висшите същества. Те ви впрягат на работа, а вие мислите, че сте свободни. Аз виждам какви тежки хомоти носите. Че си професор, съдия, учител – всички сте впрегнати на работа. Кажете ми: Кой от вас е свободен? Какво става с човека като остарее? – Краката и ръцете му почват да треперят. Това не е ли впрягане, не е ли ограничение? Влезеш в една гостилница, усещаш миризмата на печена пуйка, но кесията ти е празна. Това не е ли ограничение? Навсякъде има ограничения. За да се освободим от ограниченията на живота, ние трябва да приемем Божествения принцип и да кажем: „Дерзай, аз съм!“ Тогава и аз, като видя, че нямате пари, ще кажа: „Дерзай!“ Гостилничарят ще те кредитира. – „Ти си честен човек. Имам вяра в тебе. Ще дойдеш втори път в тази гостилница.“ Приятелят казва: „Дерзай!“ Върви и ти по морето. Бог всякога те кредитира. Усъмниш ли се в него, ще потънеш. Който не разбира това учение, отива в друга крайност, очаква всичко от Господа.

Значи ако Бог мисли за тебе, ти не трябва да работиш. Не, това е крива философия. Бог ще промисли за мене само когато насадя 200–300 дръвчета. Бог ще промисли за мене, когато свърша университет. Бог ще промисли за мене, когато работя на лозето и стана опитен лозар. Бог ще промисли за мене, ако познавам добре занаята си – правя хубави коли. Изобщо Господ промисля за своите разумни деца, които учат добре и Го слушат. Всеки от вас трябва да знае по едно изкуство и по един занаят. Не е достатъчно само да се молите и да мечтаете. Като правиш осите на колата, не можеш ли да се молиш? Като ви гледа, Бог казва: „Тези хора нищо не вършат, само се молят“. Така правят и богатите хора. Те казват: „Да си направим къщи, да си купим имоти, да имаме рента за препитание“.

Добре е това за богатите, но не и за онези, които живеят в техните къщи и нямат средства за препитаване. У сегашните хора има нещо, което куца. То трябва да се изправи.

Време е хората да се преобразят. Възгледите и принципите, върху които е изграден животът им, трябва коренно да се изменят. Не е въпрос да събаряме и да рушим, но и да съградим нещо по-хубаво. Старата къща нека си остане, а ние да съградим нова. Ако новата къща е по-хубава от старата, тогава имаме право да я съборим. И природата постъпва така. Тя едновременно руши и съгражда. Старите форми държи, докато съгради новите. Днес природата създава нов тип човек. Чертите на лицето му се отличават от стария тип: носът, очите, пръстите му – всичко се отличава. Като ме слушате да говоря така, вие казвате: „Какъв ли е новият тип човек?“ – Като вас, но се отличава по това, че у него няма страх, няма съмнение, няма омраза. В душата на новия човек има милосърдие, разумност. Дето отиде, той е готов да помогне на бедни, на страдащи. Като направи добро, новият човек се крие, никой да не знае какво е направил. Хората на новата култура са толкова скромни, че не искат да изпъкват. Каквито импулси и стремежи да имат, те не им дават външен израз. Новият човек се отдава в служене на Бога, той не мисли за женитба.

Каква е разликата между женения и неженения? – Според мене още с раждането си човек се оженил. Родителите са те оженили вече. – Как? – Като са ти дали формата, с която си вече свързан. Казваш, че не искаш да се жениш. Какво искаш да правиш тогава? Можеш да се ожениш, но не като баща си и майка си. Откажи се от старата форма на женитба; в нея има само съмнения и разочарования. Наскоро получих писмо от един доктор в провинцията, който в последно време изпаднал в големи съмнения. Той подозирал жена си в измяна и мислел, че синът и дъщеря му не са негови деца. Той ми пише: „Моля ти се, освободи ме от този вътрешен кошмар. Ставам, лягам, по цели нощи не мога да спя“. Светът е пълен с такива лекари. Новата култура ще освободи хората от крайните съмнения и подозрения. Казвам на младите, че един ден ще им поговоря за брака и безбрачието и върху девствеността. Така те ще си съставят ясна представа за новото учение, за неговия морал. Ние имаме един морал, който изключва всякаква погрешка. За постигане на новия живот се иска търпение и послушание към Онзи, Който всякога ви говори. Той казва: „Дерзайте, Аз съм!“ – Кой е Той? – Бог на Любовта. Когато Любовта се прояви, човек става смел, силен, безстрашен, благороден.

Любовта към Бога може да се прояви моментално. За разлика от другите чувства то се познава по това, че никой не може да му отнеме неговия обект. Всяко чувство, на което обектът се отнема, е неправилно. Значи Бог като обект на човека никой не може да Го отнеме. Ще вярваш в Бога, за да Го запазиш като обект в себе си. Казваш: „Изгубих вярата си в Бога“. – Съжалявам. – „Изгубих вярата си в хората и в себе си.“ – Съжалявам. Който има Любов към Бога, никога не губи вярата си нито в себе си, нито в хората. Питат ме: Кое е най-силното доказателство за съществуването на Бога? – Това, че аз чувствам, мисля, живея и се проявявам. Всички други доказателства нищо не струват. Те идват само за подкрепа на първото доказателство. Кажи си тогава: Моят живот е израз на Великото Начало в света, но и аз мога да бъда израз на това Велико Начало. Какво ще стане, ако вие се усъмните в Бога, както боговете се усъмниха в Брахма? Той ще започне да плаче и вие ще заплачете с Него. Какво ще стане със сина, който разплаква баща си, или с дъщерята, която разплаква майка си? И младата снаха се оплаква от свекърва си, защото искала от нея послушание. Добре, но утре и снахата ще стане свекърва. Тогава? Въпросът трябва да се разреши основно. Ако свекървата е лоша, опитай се да я възпитаваш и учиш, да ѝ станеш професор. Тя ти е дадена като задача. Ти ще я учиш, ще ѝ обясняваш какви са причините за отношенията помежду ви. Ще я туриш в огъня с 35 милиона градуса топлина – да се стопи, без да изгори. Като излезе от този огън, тя ще те обикне. Голям е този огън, в него всичко се топи и пречиства. Всяко нещо, което изгаря, образува дим и сажди. Това, което не изгаря, а се топи, пречиства нещата.

Христос казва: „Любете враговете си!“ Това значи, хвърли врага си в огън от 35 милиона градуса, да се стопи и пречисти. Като излезе от огъня, от враг той ще се превърне на приятел. Значи голям огън е нужен за всички. Оплакваш се от мъжа си. Тури го в този огън да се стопи и очисти. Нека знае той, че ти имаш такъв огън. Ако обичаш мъжа си, той сам ще иска да го туриш в огъня на Любовта. Ако се страхуваш да не изгори, страхът ти не е на място. Той ще излезе от огъня млад, пречистен и ще ти благодари, че си се погрижила за него. Който влезе в огъня на живота, само той може да разбере неговия смисъл.

„Дерзайте – казва Христос – Аз съм с вас.“ Днес от всички хора – млади и стари, се изисква да следват новата философия на живота. Който не я следва, остава назад в развитието си. Той ще говори едно, а ще върши друго. Чувате как майка утешава съседката си, която изгубила детето си.

Обаче случи се, че умира детето и на тази майка. Тя изпада в голямо отчаяние, плаче, вайка се, неутешима е. Де остана нейната философия? Нали утешаваше съседката си? Защо сега не се утеши тя сама? Защо ще плачеш за сина си или за дъщеря си? Те са в другия свят. Ти можеш да се разговаряш с тях. Те ще ти пишат писма. Дъщерята пише на майка си: „Мамо, светът, в който съм сега, е много хубав. И тук има университети, професори, които ни учат“. Ако майката каже някъде, че получава писма от онзи свят, ще ѝ се смеят. Даже и вярващите в църквата не са готови да признаят, че умрелите са живи и се съобщават с близките си. Когато някой иска да му кажа нещо за другия свят, аз се въздържам, нищо не говоря. – Защо? – Ако му кажа какво има на онзи свят, няма да повярва. Той ще каже: „Мръднала е дъската на този човек“. Другият свят е по-реален от физическия. Имаш един приятел, когото обичаш. Един ден той умре. Ти се питаш: „Де отиде той, де е неговото съзнание?“ – Приятелят ти е жив, не е изчезнал, както мнозина мислят. Нищо в света не се губи, само отношенията се изменят.

„Дерзайте, Аз съм с вас!“ Това значи: Мислете, чувствайте и действайте дълбоко и право. Желая, когато излизате сутрин на изгрев-слънце и видите вашия баща Брахма, че гледа Зората, да не се усъмните в него. Ще кажете, че са били на изгрев-слънце и се кланяли на слънцето. Какво лошо има в това да посрещнеш изгряването на слънцето, източника на живота? Че хората се кланят на парите, това е в реда на нещата. Че си посрещнал слънцето, това било идолопоклонство. Ако посрещането на слънцето е престъпление, ние вършим най-малкото в сравнение с престъпленията, които хората вършат. Питам тогава: Каква култура е тази, в която стават такива големи престъпления?

Христос казва: „Дерзайте без страх, без съмнение!“ Като наблюдавам хората, виждам на мнозина лицата потъмнели. На едного лицето потъмняло, защото кесията му се изпразнила; на друг – къщата се съборила. Лицето на мъжа потъмняло, защото жена му не го обича. Лицето на жената потъмняло, защото мъжът ѝ не я обича. Навсякъде срещам хора с потъмнели лица. Всички вярват в Бога, за Него говорят, а лицата им потъмнели. Аз зная каква е тяхната вяра; зная какво ги вълнува. Някой говори за светли идеи, а в ума му се въртят 4–5 къщи; друг говори за идеи, а в ума му се въртят търговски сделки и печалбите от тях; свещеникът говори за идеи, а в това време философства, разсъждава върху политиката и търси начин как по-добре да се нареди. Бог казва: „Съблечете старите

дрехи на тези философи! Съблечете ги и ги оставете голи“. – „Как ще останат голи?“ – Всички хора трябва да останат голи, като Адама, и след това да облекат дрехата на светлината, в която няма никакво съмнение, никакъв страх. Сега сте облечени, но сте порочни. Тогава ще бъдете голи, но чисти, като светлината.

Желая на всички да светнете, да бъдете носители на светлината. Тогава всеки ще чуе гласа на Онзи, Който казва: „Дерзайте, Аз съм с вас!“

„Дерзайте!“ Това е най-хубавото, най-великото, което мога да ви дам днес.

16. Беседа от Учителя, държана на
13 май 1923 г. в София

За Името Ми

„Защото аз ще му покажа, все що има да пострада за името Ми.“
(Деяния 9:16)

Съвременните хора не вярват в истината, защото са лековерни. Лековерието е причина за безверието. Материалистът вярва само в материята, а отрича духа. И за себе си казва, че е материя. Той вярва, че ще живее и ще умре, а не вярва, че има бъдещ живот. Той вярва, че зад гроба има смърт, а не вярва, че зад смъртта има живот. Значи хората вярват в невъзможното, а не вярват във възможното. – Кое е невъзможно и кое – възможно? – Да умреш е невъзможно, да живееш е възможно. Да не вярваш е невъзможно, да вярваш е възможно. Да мислиш е възможно, да отречеш мисълта е невъзможно. Казваш: „Отказвам се да мисля“. – Ще мислиш! – нищо повече.

Мнозина поддържат мисълта, че и без вяра може. – Ако можеш да спреш слънцето в неговия път и звездите – в тяхното движение, ще спреш и живота. Без вяра животът е пустиня. Следователно без вяра не може. Днес повечето хора нямат вяра, но въпреки това те са лековерни. Например какво по-голямо лековерие от това, да очакваш щастие на земята. То е толкова трагично, колкото и комично! Въпросът за щастието на земята е драма и трагедия, които се превръщат в комедия. Такова нещо е и човешкият живот. Виждаш, че героят умира на сцената, а на другия ден го срещаш здрав и читав. На сцената го осъждат на десетгодишен строг затвор, а на другия ден е свободен. На сцената положението е трагично, а в живота комично. Според нас тези неща са естествени, затова гледаме на живота като на драма и трагедия, които свършват с комедия.

Преди години дойде при мене един млад, образован човек, недоволен от живота, не намирал смисъл да живее. Казваше ми, че не вярва в нищо и намира, че всичко, което става в света, е произвол и случайност. Аз запитах: Какво ще кажеш, ако ти се даде една млада, красива, разумна мома? Ще повярваш ли, че Бог ти я дава? – „Ще повярвам в Бога, ще Му служа, само да имам това щастие.“ Значи, той не вярва в Бога, защото не намерил възлюбената си. Щом я намери, готов е да вярва във всичко. Мнозина казват, че вярват в Бога, в Христос, че велики идеи ги

вдъхновяват. Който много говори за идеите си, за вярата си, всъщност в нищо не вярва. Според мене всеки си има по един Христос на земята, в когото вярва. Той може да бъде в мъжка или в женска форма. Важно е, че от него очаква своето щастие. Казвам: Нито една жена, нито един мъж не е в състояние да ви направи щастливи. Не че не желаят, но не могат. Никое управление не може да ви направи щастливи. Кой държавник не иска да тури ред и порядък в своята държава? Никой свещеник, никой философ не може да направи хората щастливи. – Защо няма щастие на земята? – Защото хората са прекъснали връзката си с Бога. Техните идеи са механически, прикрепени с обръчи. Значи връзката между идеите им е неустойчива. Това ги прави недоволни и нещастни.

Като се говори за апостол Павел, виждаме едно интересно съчетание на прояви в неговия характер. Той е човек на ума, високо интелигентен, а същевременно краен фанатик. Фанатизмът му достигал дотам, че той бил готов да преследва всеки, който не вярва като него. Затова той гонел християните по това време и ги предавал на първосвещениците. Питам: Вярванията на евреите можеха ли да ги спасят? Те вярваха в Моисея, затова не приеха Христа. На тях бяха дадени толкова много обещания! Няма народ в света, на когото са дадени толкова много обещания! Откак им се дадоха обещанията, нещастията започнаха да се трупат върху главите им. Няма народ на земята, който да е страдал толкова много, както евреите. Интересно е закъде се отнасяха обещанията, които Бог им даде: за земята, или за небето? Млад момък обича една мома, готов е да се жертва за нея. Обаче щом се свържат, тоест щом се оженят, любовта ги напуща. И двамата си обещавали най-хубави работи, но нищо не могат да изпълнят. Значи любовта, тоест Божият закон няма нищо общо с женитбата. Ако любовта е израз на духа, ако Бог е Любов, защо като е свързал две души те искат непременно да се оженят? Да се осигурят ли? Щом Бог живее в тях, защо трябва да се осигуряват? Значи те искат да се осигурят пред външния свят, пред обществото, пред хората, да не би един от тях да измени на любовта. Годежът, женитбата е акт на недоверие. Ако и двамата едновременно я желаят, това е друг въпрос. Обикновено или единият желае да се свърже с женитба, или родителите им. Те изказват недоверие към момъка или момата и настояват да ги оженят. Като се оженят, осигурени ли са? Остават ли верни на любовта си? Хората се женят, за да няма две жени в дома. Навсякъде се проповядва моногамия, тоест еднобрачие, но спазва ли се то? Не се спазва, защото няма любов между хората. Много

естествено. Ако дадете на човека храна, каквато организмът му изисква, той няма да търси друга; ако му дадете храна, каквато организмът му не понася, след половин час той ще я повърне и ще търси друга храна. Полигамията, т.е. многоженството показва, че хората не са на прав път.

В прочетената глава от Деянията на Апостолите срещаме един интересен психологически факт. Павел, който бил толкова ревнив за своята отеческа вяра, който искал да я наложи на всички, той именно бил избран от Бога за разпространител на Неговото Слово. Бог се явил в Дамаск на Анания, ученик на Христа, и му казал: „Иди на улицата, която се казва Права, и попитай за някого си на име Савел. Иди, защото съсъд избран ми е той, да носи името Ми пред народи и царе, и пред синовете Израилеви. Защото аз ще му покажа, все що има да пострада за името Ми“. Питате: „Защо е необходимо страданието?“ – То е първият фактор, който поставя мислите, желанията и действията на човека на тяхното място. Страданието е най-хубавата разтривка, която намества мускулите и костите на човека. То ги поставя на местата им. Щом те боли нещо, ти търсиш човек да те разтрие, за да мине болката. Без страдание нещата не се наместват. Обаче това не е същественото предназначение на страданието. Страданието е велика сила, която оправя и пречиства пътя на човека към Божията Любов. Който не страда, не може да опита и познае Любовта. За да опиташ Любовта, първо ще минеш през страданието. Това е контраст, но контрастите са необходими.

„Аз ще му покажа, все що има да пострада за името Ми.“ Павел нанасяше страдания на другите, но Бог каза: „Аз ще нанеса тези страдания на него, ще му покажа, все що има да пострада за името ми“. Сегашните народи не са ли в положението на Павла? Кой народ при реализиране на своите идеали не е пострадал? Българите например постигнаха ли своите идеали? Един българин ми казваше: „Ние като народ не съзнаваме своите интереси. В това отношение главите ни са дебели, мъчно увират. Съседните народи имат предвид първо своите интереси“. Всеки народ, който мисли само за своите интереси, прилича на онзи селянин, който бил заставен да държи една греда на рамото си, докато дойде някой да го замести.

Един българин, на име Стоян, си правел колиба. Като я докарал до едно място, трябвало да намери кол, да подпре една голяма греда. Така било положението, че трябвало да подпира гредата с рамото си, да не се събори колибата. Обаче нямало кой да му донесе кол. В това време минал

един селянин и го попитал: „Стояне, какво правиш?“ – „Поддържам тази греда, докато намеря подходящ кол.“ Като се разговаряли известно време, Стоян се обърнал към него с думите: „Приятелю, можеш ли да ми направиш една услуга?“ – „Мога.“ – „Подръж малко гредата, докато отида в селото за десетина минути да си свърша една работа.“ Стоян отишъл в селото, дето се забавил доста време, а селянинът поддържал гредата. И да искал да я пусне, не можел, колибата щяла да се стовари върху гърба му. Такова е положението на всеки народ и човек, който има предвид само своите интереси.

Помнете: В живота и в природата има други фактори, други сили, които решават въпросите, а не човек. Не сме ние господарите в света. Има други същества, по-силни от нас. Малките народи не могат да определят съдбата си. Може ли малкият народ да бъде политически фактор? Без да иска, той е в зависимост от големите сили. – Защо? – Няма средства, пари няма. Без пари той е икономически затруднен. Турците казват: „Който дава парите, той свири на свирката“. Без пари нищо не става. Затова се казва, че без пари не може. Изобщо големите народи управляват малките. Зад големите народи пък има други сили и фактори, които направляват техния живот и съдбините им. Проследете историята от дълбока древност досега да видите кой голям народ е постигнал целта си. Де е Египет със своята култура? Де са Асирия и Вавилония? Те бяха велики сили. Да дойдем до по-новите времена. Де е Римската империя? Дотук спирам, няма да разглеждам новите времена. През всички времена и епохи една велика разумност е движила цивилизацията и културата на народите. Тази сила е вървяла от Египет, минала е през Асирия и Вавилония, образувала една крива линия. После минала през Гърция, оттам в Рим, докато стигнала до Франция, Германия, Англия. Оттам тази вълна отива в Америка, после в Русия, за да се върне пак в Египет. Днес всички европейски народи се стремят към Египет. Азия е опорната точка на това движение.

„Аз ще му покажа, все що има да пострада за името Ми.“ Да пострадаш за Божието име, това е идейното в твоя живот. Който не може да пострада за своите идеи, той не разбира смисъла на живота. Който мисли, че сам може да нареди земния си живот, той не знае, че този живот се нарежда на друго място. По какво се познава, че животът на даден човек е уреден? Питам: По какво се познава, че едно плодно дърво живее? – По това, че то цъфти, връзва плод и плодът узрява. Следователно, ако човек не цъфти и не дава плодове, животът му не е уреден. И без да цъфти и връзва,

дървото пак съществува, но постепенно изсъхва и животът в него престава да тече. Също така има два вида хора: едните страдат, но цъфтят, връзват и живеят; другите нямат страдания, не искат да страдат, но не цъфтят и не връзват. Следователно те са изложени на изсъхване. Те могат да съществуват, но живот няма да имат в себе си.

Често хората поради невежеството си изпадат в положението на онзи гръцки зидар, който дълго време роптал против Зевса. Това е един мит. Зидарят се качил да поправи стената на един гръцки храм. Така се случило, че той се подхлъзнал, паднал от стената и счупил десния си крак. Колкото време боледувал, той все роптаел против Зевса, като си казвал: „Аз мислех, че Зевс, който създал света, е умен, мъдър бог. Обаче той е създал света неразумно: ето, паднах и счупих крака си. Какви са тези закони?“ В отговор на неговите роптания един ден му се явил Зевс и го запитал: „Какво искаш от мене?“ – „Първо, искам да ми поправиш крака. След това искам да отмениш закона за падането на телата.“ Зевс го изслушал и си отишъл. Още на другия ден зидарят бил здрав. След това той се качил на стената да довърши работата си. Вдигнал чука да забие гвоздеите, но те не се мръднали; вдигнал инструментите си и както замахнал с тях, така си останали да висят във въздуха. Той пак се разгневил на Зевса. Хвърлил чука, гвоздеите и инструментите си, но всички увиснали във въздуха. Най-после се засилил сам да вземе инструментите си, но и той увиснал във въздуха. Така той висял един–два дена и пак почнал да разговаря със Зевса: „Какво е това чудо! Гладувам вече няколко дни; ще умра от глад; не мога да отида при жена си, при децата си“. Зевс му отговорил: „Нали искаше да отменя закона, който счупи крака ти? Молбата ти е изпълнена. Кракът ти ще бъде всякога здрав, но ти ще висиш във въздуха“. Засрамен, зидарят казал: „Виждам сега, че първото положение беше по-добро от второто“.

Казвам: Да страдаш, това значи да пуснеш дълбоко в земята корените си и да работиш; да страдаш, значи да имаш противоречия, противодействия, да придобиеш опитност за великите закони, които регулират живота. Противоречията, които сега съществуват, в бъдеще няма да се повтарят. Да мислиш – това значи да насочиш клоните си нагоре, във въздуха. Питате: „Можем ли да минем пропастта без да паднем в нея?“ – При сегашните условия не може. Птицата може да мине пропастта, без да падне в нея, макар че тя не стои по-високо от човека. Тя може да премине през реката, без да е по-умна от човека. Един ден, когато човек научи законите да владее клетките си, да разширява и смалява тялото си; да го

разпръсва в пространството и пак да събира частичките му, той ще минава през всички пропасти без препятствия. Чрез силата на волята си той ще може да лети във въздуха като птица, да минава през океани, да пътува от земята до слънцето. Казвам: Значи, човек може да отиде и до слънцето. – „Как е възможно това?“ – За невежия е невъзможно, но за умния – възможно. Има адепти в Индия, които могат да отиват до слънцето. Който отиде до слънцето, сърцето му престава да тупти, пулсът спира. Ще кажете: „Може ли човек да живее, след като спре сърцето му?“ – Може, разбира се. Когато първоначално човек се зараждаше, сърцето му туптеше ли? – Не. Ако разглеждате човешкия зародиш, ще забележите, че туптенето на сърцето и дишането са последни процеси. Значи, докато се оформи в утробата на майка си, дълго време човек не диша и сърцето му не бие. Тези функции се изпълняват от сърцето и дробовете на майката. Но когато поиска да стане независим, той излиза от утробата на майка си; тогава сърцето му почва да работи и дробовете да дишат. И той заживява разумен живот. Онзи закон, който е накарал сърцето да бие, същият закон и сега действа. Ти можеш да спреш биенето на сърцето за половин час и след това пак да почне то да функционира. Сърцето тупти поради онзи жизнен ток, който минава през него, обаче ти можеш да изместиш този ток и сърцето ти да спре. След половин час пак ще пуснеш тока и сърцето ще почне плавно да бие. Това са въпроси, които се отричат от съвременната наука, обаче в бъдеще тя ще ги признае.

„Аз ще му покажа колко има да пострада.“ – За какво? – „За името Ми.“ Най-великото, най-реалното нещо в света е името. Като обичаш някого, ти му туряш най-красивото име. И ако искате да разбирате нещата, трябва да ги обичате. Без обич никаква наука не се поддава. В изкуството, в музиката – всичко се постига с обич. Например някой мъж иска жена му да се облича хубаво. Накарай жена си да те обича и тя ще се облича хубаво. Мъжът иска къщата му да е чиста. Накарай жена си да те обича и къщата ти ще свети от чистота. Има ли паяжина в една къща, по това ще познаеш дали жената обича мъжа си. Щом остане тук-таме паяжина, любовта на жената е спаднала на 10–15 градуса. Някой се пита: „Как да позная дали жена ми ме обича?“ – Прегледай стаята си и ако има паяжина, ще познаеш докъде е любовта ѝ. Аз мога да позная дали мъж и жена се обичат. Като вляза в една къща, гледам има ли паяжина или не. И по други признаци познавам дали се обичат, но няма да ги кажа. Когато жената обича мъжа си, ще гледа да облече такъв цвят рокля, какъвто и той обича. Ако не го обича,

ще прави всичко обратно. Той има нужда от спокойствие, а тя нарочно ще облече червена рокля, да го дразни. Защо не облече синя рокля? Синият цвят внася спокойствие в човека. Небесният цвят действа особено успокоително на нервната система.

Едно от важните правила за живота е следното: всички хора – мъже и жени, деца, братя и сестри, свещеници, учители – трябва да любят Бога. Имате ли един приятел, трябва да желаете, първо, той да люби Бога. Аз говоря за Бога като външна и вътрешна светлина. Той е жива светлина, от която всички се нуждаят. Ако жена ти люби Бога, и тебе ще обича. Ако пожелаеш да бъдеш обект на нейната любов, ти си развалил вече своето щастие. За да бъдеш обект на жена си, трябва да я обичаш, да разбираш нейната душа и да бъдеш толкова внимателен, че с нищо и никога да не накърниш нейното чувство. Някой казва: „Дълбока е душата на жената“. – Да, дълбока е, но и душата на мъжа е дълбока. В какво се състои тази дълбочина? Следователно обектът на нашия живот трябва да бъде страданието. Аз считам герои тези от съвременните хора, които издържат страданията. И ви питам: Готови ли сте да страдате? – „Аз не искам да страдам.“ Момъкът, който се жени за една мома, длъжен е да ѝ представи всички противоречия, на които тя би се натъкнала в съвместния живот с него. Да ѝ каже: „Представи си, че един ден може да те оставя; може да се влюбя в друга жена, изобщо животът ти да бъде невъзможен с мене“. Той трябва да изнесе пред нея черните страни на живота. И ако след всичко това тя му каже: „Каквото и да бъде, аз обичам само тебе и не се отказвам от тебе“ – тя е на прав път и ще може да живее с него добре, главно да бъде доволна от него при всички условия. Обаче ако още отначало си обещават един на друг щастлив живот, те са на крив път. Младите трябва да започнат съвместния си живот при най-малки възможности. И страданието е една неорганизирана сила в нас, и докато я организираме и турим в действие, тя ще произведе в нас отрицателни резултати. Ако можем да издържим на всички противоречия в живота, ние сме в Божествената Любов.

Нека съвременните религиозни обяснят: Защо Бог, Който е съвършен, всемъдър, е допуснал тия противоречия? – За да опита нашата любов. Господ пита: „След всички страдания, можете ли да ме обичате? Ако ме обичате, значи вашата любов е истинска“. Защото ако ме обичате, след като съм ви дал най-големите блага, това е много естествено. Ако всеки ден ви правя услуги и вие ме обичате, това е в реда на нещата. Така е и в природата. Често Господ противодейства на нашите желания. Даде на

някоя жена един мъж, но след няколко години той умира. Хората искат да се осигурят в живота. Момата казва: „Искам да се омъжа, да не остана самотна в този свят“. – Ожениш се и след като родиш четири–пет деца, умре мъжът ти, след това и децата ти. И ти, която не искаше да останеш самотна кукувица, изпадаш в това положение на самотна. Питате след това: „Де е Божията Любов?“ – Земята не е място за любов, тя е място само за изпитания, т.е. ние не можем да живеем на земята и да имаме Божественото състояние на рая, а можем да изпитаме и най-ужасните страдания. Значи тия състояния се сменят последователно у нас – това зависи от нас. Онзи, който разбира законите, лесно може да се справи със страданията. Онзи, който обича, който разбира моя закон, аз трябва да му покажа всичко, каквото има да пострада заради моето име. В какво е вашето достойнство, ако не сте готови да пострадате за великото Божие име, за Божествената Любов?

Някои ще кажат, че аз живея за българския народ. Виждали ли сте българския народ като колективна единица? Виждали ли сте големия орех, събран в черупката на един орех? Като казвам, че един голям орех може да се събере в една черупка, това ви се вижда неправдоподобно. Значи един цял народ може да се събере вътре в своя узрял плод. Знаете ли как е представен българският народ в невидимия свят? Ще кажете: „Как, има ли български народ в другия свят?“

– Има, разбира се. Народите са удове на Великия Божествен организъм. Но съвременните хора не разбират така нещата. Защо хората искат да бъдат щастливи? Щастието трябва да обуславя нашия бъдещ живот. Ние искаме да живеем в бъдеще, но преди всичко трябва да разберем великия съзнателен живот. Ние още не сме живели съзнателен живот. Ако в съзнанието ни биха се наредили всички 400 хиляди форми, започвайки от най-низшите до най-висшите животни, в тия форми развитието на съзнанието е ограничено. Затова трябва да се минава от една форма в друга при по-благоприятни условия. Тази форма, до която сме достигнали, не е последната. Човек има да мине още през 35 милиона форми. Знаете ли каква култура има в тези 35 милиона форми? Човешката душа трябва да мине през тия форми, за да се разшири. Това представлява задача за съвременната наука.

Вие казвате: „Има ли смисъл животът?“ – Има, има – сега сте още в предисловието на живота си. И когато дойде страданието, задайте си въпроса и си кажете: „Господи, искам да ми покажеш в какво трябва да

пострадам за Твоето име“. Запитайте се: „За какво страдаме?“ – Страдаме за Господа. Ако сме в състояние да страдаме заради Господа, едновременно ние разрешаваме въпроса и принципиално, и по форма, и по същество, и по съдържание, и по смисъл. Ако у нас не е залегнал този принцип, по никой начин не ще можем да разрешим въпроса. Например как можете да докажете, че някой ви обича? Можете ли да определите диагнозата, по която се познава, че ви обича? По какво познавате, че вашият мъж ви обича? Не искам да хвърлям ни най-малко сянка върху вашите чувства, но питам: Какви са външните признаци, по които се познава истинската любов? Истинската любов се познава по следното: Ако съм беден и отида при приятеля си и му кажа, че имам голяма нужда от пари, и той ми даде последните си хиляда лева; ако ми даде своята дреха, тъй като моята е скъсана; ако сподели с мене своето легло, това е признак на Любовта. Докато човек постъпва така, той има идеална любов; постъпва ли другояче, това не е истинска любов. Докато жертвам всичко за онзи, когото обичам, моята любов е нормална и Божествена; обърна ли другия лист на нещата, тя не е Божествена.

Има хора, които обичат да цитират стихове от Евангелието и да поучават другите какво казал Христос. Ако постъпват така, те нямат любов. По този начин те не могат да заставят хората да жертват за любовта. Аз зная много по-добре от вас какво е казал Христос. От това, което е говорил Христос, е написано само една микроскопическа част. Защо църквата не изнесе другите неща, които са изказани от Христа? – Защото и туй малкото, което е изнесла, не им приляга на хората. Там се казва: „Ако имаш две ризи, дай едната на сиромаха“. – Е, та дотам не сме достигнали! На друго място: „Ако те ударят от едната страна, дай и другата“. – Дотам още не сме достигнали. Това са малките работи, но има много по-големи, по-страшни. Страшни, но благородни работи! Те са за безстрашния човек, за героя. Безстрашният човек може да се издигне с аероплан 5–6 километра нагоре, а страхливият би изгубил съзнание при такава височина. И за доказателство дали момъкът и момата, които ще се женят, са герои, нека се изкачат с аероплан. И ако тя изгуби съзнание още на първия километър, той да не се жени за нея. Ако обаче се изкачат до 5 километра височина и тя не се уплаши, а предложи да направят още една разходка, на по-голяма височина, тя е другарката, с която той ще може да живее и да споделя всичко с нея. Същото се отнася и до него: ако изгуби съзнание още в началото, той не е човекът, с когото тя ще сподели всички

трудности в живота. През целия живот Господ изпитва умовете и сърцата ни. За да влезем в Царството Божие, да ни даде всички блага, Господ трябва да ни изпита. Той ни познава добре, опитал ни е. Има един стих в Библията: „Господ, като направил човека, разкаял се“. И сега той турил хората при такива условия, да преминат през всички сита, и след като ги изпита, тогава ще ги приеме в Царството си, ще им даде сила, знание и мъдрост да управляват света.

Апостол Павел отиваше да бие Христовите последователи, но Господ заповяда него да бият: удариха му три пъти по 39 и след това той написа много хубаво послание, в което казваше: „Братя, не си отмъщавайте!“ По-напред казваше: „Огън, страдания за тях!“ Като го биха, той казваше: „Братя, не си отмъщавайте! Казано е, че отмъщението е Божие, но вие живейте в Любов!“ Той разбра страданието и след това написа за Любовта в 13-та глава от първото Послание към Коринтяните: „Любовта дълго търпи, благосклонна е, не завижда, не безобразства, не дири своето си“. Дойдоха му нови мисли. Но кога дойдоха? Колко страдания мина апостол Павел, докато дойдат тия нови мисли! Сега вие, стари и млади, всички ще минете през страдания. Не си правете илюзии, че ще ги избегнете. Някои казват: „Да дойдем при вас“. – Добре, елате между нас, но като дойдете ще страдате и ние ще ви научим как да понасяте страданията. Казват: „Каква е разликата между нас и вас?“ – Няма разлика, само че ние знаем защо страдаме, а вие не знаете. Ние понасяме страданията съзнателно и с радост. Като знаем, че законът е неизбежен, не може да се освободим от него. Като сме дошли на земята, ние знаем, че ще дойдат страданията. Мнозина казват: „Това е лесно, но в живота е мъчно“. Всяко учение, което не се прилага, е мъчно. Художникът, който рисува картината си, той трябва да знае как да я нарисува. Великият цигулар знае как да свири. Като знае това, и в бъдеще той ще служи с това изкуство. Като ви проповядвам за страданието, казвам ви, че в миналото вие сте страдали, не ви е за първи път – вие сте учили това изкуство. Вие сте страдали, страдали и често казвате: „Косите ни побеляха от страдания!“ Щом косите ви са побелели, вие сте гениални хора. И в Откровението Йоан пише: „Видях 24 старци, на които косите са побелели“. Той вижда и Господа с побелели коси. Това показва тяхната опитност – онази велика Любов, която направила косите им бели. Сега, като побелее някому главата, казват за него: „Той е изкуфял вече! Не е вече за работа, не го бива!“ – А кои са за работа? – „Хората с черните коси.“ За ония с черните очи казват: „Изгориха ми сърцето!“ За

хора със сини очи казват: „Студен е като лед“. Какво означава това? – Има нещо съществено, което трябва да се разбере. Най-първо, Любовта трябва да се изяви чрез закона на страданието. Можеш ли да издържиш този закон, ще дойде още по-големият – законът на радостта. Ако издържиш и него, ще дойде законът на истинския смисъл на нещата. Трябва да минете през тези две положения – най-голямата скръб и най-голямата радост; след това ще разберете вътрешния, истинския смисъл на живота. Най-после ще дойдете до онова блаженство, до онзи Божествен покой на нещата, както го рисуват индусите, дето всички неща така се хармонизират, че не може да се изрази с човешки език.

Господ казва: „Аз ще му покажа все що има да пострада за името Ми“. В страданието човешката душа трябва да се повдигне. Често пъти виждам някой паднал духом, навел главата си. Защо е навел главата си? – Или къща си няма, или са го изпъдили от къщата. Какво ще прави сега? Стая няма, пари няма, няма кой да го подкрепи. Ако между всички българи, между всички хора би се вложил този принцип – всички да се съгласят да страдат заради името на Бога, да Го почитат, не биха ли се разрешили всички въпроси? Не би ли се разрешил жилищният въпрос? Би се разрешил 95%. Всички, които сме в това учение, искаме други да тръгнат пред нас, да страдат всички заедно с нас. Не, скрийте се дълбоко във вашите страдания, никой да не ги подозира. И в най-големите страдания старайте се да бъдете тихи и спокойни в душата си. Не е лесно изкуство – да страдаш вътре в себе си и да се покажеш спокоен. Изкуство е да страдаш и да си кажеш: „Не съм само аз, милиони хора страдат едновременно с мене“. Когато страдам аз, в същото време се продава един вол, да го колят, или агънце колят; мъж и жена се карат; един си счупил крака; друг си пукнал главата – цял свят страда заедно с мене. Моите страдания са нищо пред техните: след това идат по-страшните, по-ужасните страдания – моралните. Там е Божествената радост. След тях иде светлият живот на безсмъртието. Господ казва: „След като минете огъня на 35 милиона градуса топлина, иде светлият живот, дето няма смърт“. – Защо страдат хората? – Знаете ли колко се радват ангелите на тези страдания? Ти си прекарал една тежка нощ, съмняваш се в жена си. Толкова много си страдал, че главата ти е побеляла. В това време страданията ти са тъй свързани с духовния свят, че от тях се образувала една череша. Ангелите взимат плода ѝ и казват: „Колко е сладък този плод!“ Те се радват и опитват плода, а ти казваш: „Горе съм сладък, но долу, в корените – аз си зная“.

Следователно нашите страдания имат дълбок смисъл. Когато ние страдаме на земята, ангелите горе се радват. Един ден и ние ще опитаме същото положение, ще опитаме тази философия. В това време, когато вие ще опитвате плодовете и ще казвате: „Колко са сладки тези плодове!“ – други ще страдат. – „Има ли смисъл страданието?“ – Разбира се, има смисъл. Всички плодове са израз на великите страдания в живота. Целият живот, всички хора, всичко красиво и възвишено, което е идея за нас, е смисъл само на страданието. Съвременните хора не могат да го схванат и разберат и затова всички не могат да страдат съзнателно. Тези, които живеят по-долу от нас, и те страдат. Ние се радваме на техните страдания. Ангелите се радват на нашите страдания. Обаче и те страдат, и над тях има по-висши същества, които се радват на техните страдания. Над всички страдания се радва Господ. Той е глава на всичко. А струва си да мине човек от една по-низша скръб в по-висше страдание и оттам – в една по-висша радост. Да страдаш съзнателно, да знаеш, че твоето страдание един ден ще донесе големи блага на света, това има смисъл.

Господ казва: „Ще му покажа все що има да пострада за името Ми“. Великото Божие име трябва да бъде във вашите умове, във вашите сърца. Смисълът на нашия живот – това е великото, Божествено име. Само така може да бъдете герои; само така може да бъдете възвишени, разумни същества; само това е името, което може да ви издигне. Това е името, което може да направи в бъдеще мъжете и жените идеални. Това е великото име, което може да свърже хората да живеят заедно. И когато аз бъда между вас, да не ме гледате подозрително, изпитателно. В моя ум да няма двусмислени чувства и мисли и да бъда тъй полезен на вас, както на себе си, да бъда благороден в постъпките си към вас, както към себе си; да бъда внимателен към вас, както към себе си. Навсякъде, във всяко отношение, аз се водя по този закон: Както искаш да постъпват спрямо тебе, така постъпвай и ти спрямо другите.

Сега Господ говори на Анания, а аз говоря на вас. Господ казва: „Ще им покажа колко трябва да пострадат заради Моето име, за да ги направя известни“. Аз не ви проповядвам особено учение, говоря ви за смисъла на страданието в живота. Ние сме дошли до една фаза в живота, дето се натъкваме на най-тежките страдания. Това е свършекът на тази еволюция. Сега виждаме брожение навсякъде; целият свят се намира в оскъдно положение. Затова има две реакции. Хората бягат от страданията, търсят утеха. Ходят по театри, концерти, забавления. Това не е истинският път за

утеха от страданията. Онези, които имат такова разбиране за страданията, ще минат неизбежно по пътя на страданията. И знаете ли как ще минете през страданията? Една млада мома се оженила. Тя не обичала да ходи за вода. Един ден завалял силен дъжд, а трябвало да се донесе вода. Да отиде на чешмата, ще си накваси дрехите. Тя си рекла: „Като дойде Стоян от нивата, ще го накарам той да отиде“. Дошъл си Стоян от нивата уморен, мокър и попитал жена си: „Има ли малко водица, да се стопли?“ – „Няма. Чаках те да си дойдеш – както си наквасен вече от дъжда иди до чешмата.“ Той нищо не казал, взел котлите и донесъл вода. Като влязъл вкъщи, обърнал единия котел и го излял върху нея. – „Сега вече и ти си наквасена, можеш да отидеш за вода.“ Всички ще се наквасите, и който не е наквасен, и той ще се накваси. Ако мислите, че ще останете незасегнати, много се лъжете. Всички под дъжда ще отидете на чешмата за вода. И сега се лъжете още. Гледате да се осигурите в някоя банка. Как ще се осигурите? – Утре ще дойде попът с кадилницата. Къде са руските милионери? Де е руският двор? Една династия от толкова години, толкова силна, къде изчезна? Къде са великите князе и княгини? – Отидоха, като в магически сън. Къде са руските дворяни? – Има нещо велико, страшно в света.

Господ казва на славяните: „Ще ви покажа все що има да пострадате за името Ми“. Ако можете да пострадате заради името на Бога, ще ви поверя една велика истина, но ще ви изпитам. Ще можете ли да преживеете тези страдания? Сега ще направя едно сравнение. Когато Христос дойде за пръв път в света, между евреите, Той ги попита: „Можете ли да работите за Мене, за Царството Божие?“ Евреите казаха: „Я го разпнете този самозванец!“ Дойде Христос в Римското царство. – „Можете ли да работите за Мене?“ Там пък създадоха инквизицията за Него. Най-после Той дойде при англосаксонците. – „Можете ли да работите заради мене?“ Те казаха: „Ние не сме като евреите и римляните. Ще работим, но пари искаме“. – „Нали искате, ще ви платя.“ И днес те за това работят. Сега Христос иде при славяните. Те стоят с лопатите в ръце, последният час е пред тях. – „Искате ли да работите заради мене?“ – „Готови сме да работим за тебе!“ – „Идете да работите, да видите какво ви се пада.“ И сега славяните казват: „Ние сме родени за страдания“. – Но след като минете страданията, тогава ще дойде вашата заплата. – „Не се знае какво ще ни даде Господ.“ Той ще ни даде нещо ново, но трябва да се мине през великото страдание. И сега казват за нас: „Откак дойдоха тия хора, те донесоха страданията“. – И без нас страданията ще дойдат. Преди нас

нямаше ли страдания? Един велик закон владее в природата: Човешките души се развиват чрез страданията, от които ще научат великите загадки на душата.

Сега готови ли сте да страдате? Много хора не издържат и полудяват от страдания. Считайте, че всичко, което ви се случи, съдейства за вашето добро. В Писанието се казва: „Всичко съдейства за добро на онези, които любят Господа“. Следователно това трябва да залегне дълбоко във вашите души, във вашите умове, във вашите сърца, във вашата воля. В каквото положение да сте, вие трябва да носите мъжки, геройски страданието. Само така ще могат да се съградят домовете. Защото като обичаш мъжа си, всичко в къщата ти ще бъде в ред, поддържан грижливо от тебе. И мъжът, като обича жена си, всичко ще прави за нея. А сега само спорят и се изобличават: „Помниш ли какво ми обеща?“ – „А ти забрави ли обещанията си?“ Аз казвам: Ние не се нуждаем от обещания, а от изпълнение. Има хора бързи на обещания, а мудни на изпълнение; други – мудни на обещания, а бързи на изпълнение. Аз бих желал всички да сте бързи на изпълнение, а мудни на обещания. А сега ние вършим обратното. После се извиняваме, че сега не му е времето. Щом обещаеш, време е за изпълнение. Преди да обещаеш, помисли добре готов ли си да изпълниш обещаното. И в Писанието се казва: „Господ не благоволява в онези, които обещават, а не изпълняват“.

„И аз ще му покажа все що има да пострада за името Ми.“ И действително апостол Павел изпълни всички обещания, геройски издържа всички страдания. Той се научи да страда по всички правила. И после каза: „Пътя опазих, а сега вече ми остава венецът на живота – онова велико, дълбоко разбиране на живота“.

Бъдете сега всички смели и решителни, да посрещнете страданията, които ще ви се наложат по закона на необходимостта. И за всички страдания да бъдете благодарни. Не философствайте защо и за какво. – „За добро е“, кажете – нищо повече. Бог е Любов.

16. Беседа от Учителя, държана на
20 май 1923 г. в София

Напразно Ме почитат

„Но напразно ме почитат, като учат
учения и заповеди човечески.“
(Матей 15:9)

Ще прочета 15-та глава от Матея, до 21-ви стих. Ще говоря върху 9-ти стих.

„Но напразно ме почитат, като учат учения и заповеди човечески.“

Туй, което ще говоря днес, не се отнася до вас, а до най-учените, най-възвишените, най-благородните хора, до онези, които искат да служат на Бога. Тъй щото, ако кажа нещо неприятно, считайте, че то не е за вас, то е за умните, а вие сте само канени гости да чуете какво мога да кажа на умните.

Между всички проповедници в България аз се различавам по това, че зная на кого служа; че моето учение е Божествено. Аз няма да защитавам това учение, не съм дошъл за това, има кой да го защитава. И който се опълчи срещу мене, ще срещне Бога. По какво се различава човешкото от Божественото? Всяко човешко учение ограничава. Едно време воловете и конете били интелигентни, както хората днес. Те могли да разговарят. Волът казал на коня: „Кажи ми, моля ти се, защо господарят ни тури хомот и ние постоянно му работим? Кои са причините за това?“ Конят казал: „Не зная, но ти ми кажи защо господарят ме възсяда, па и седло ми туря отгоре? И защо постъпват така с мене?“ – „Не зная“ – казал волът. – „Ще трябва да изпратим учени хора да изучат психологията на нашия господар.“ Чуло магарето това и казало: „Моля, имайте предвид и мене и попитайте защо ме бият по задницата, а някога и по главата; защо господарят ме възсяда, а често и децата ме възсядат. Какво зло съм направил, защо е тази несправедливост?“ Сега преведете този символ, разгледайте го по отношение на вас. Има хора, които са прозвище в устата на другите. Това се случва не само с простите хора, по някой път се случва и с учените, и с набожните хора. Срещат се такива противоположности.

По какво се различава човешкото учение от Божественото? – По две съществени качества. Човешкото ограничава и умъртвява. Ако не вярвате това, питайте всички тревопасни, които живеят при хората и работят за тях. Има ли някой вол, който да е прокопсал при човека? Кажете ми кой вол,

коя овца, коя свиня или коза е станала философ, писател или музикант? Това са все поданици на човешки учения. Всички тия същества са живели толкова хиляди години при хората и са оглупели. Едно време са били умни, а сега са оглупели, защото се учат на човешки учения. Хората ще възразят, че Господ ги е създал така. Вие бяхте ли там, когато Бог създавал света? Има разни теории, които тълкуват как е създаден светът. А богословите, които не са видели лицето на Господа, казват, че тъй писал Моисей, иначе писал за сътворението на света. Де е оригиналът на това, което е писал Моисей? Уверен ли си в това, което е писал Моисей? – „Ама има документ." – Няма никакви документи. – „Тъй казва преданието." – Преданието може да бъде вярно 50%, може да бъде и невярно 50%. Следователно няма защо да се връщаме назад няколко хиляди години, да търсим какво е казал Моисей или да отиваме по-далеч. Сега ние можем да проверим истината. Имаме такива документи и доказателства, против които и най-дебелите глави на учените не могат да се противопоставят. Само в пет минути те могат да повярват. За това не се изисква голяма философия. – „Как ще убедиш хората?" – От мене зависи. Вечерно време е. Представете си, че четете книга в една стая, дето сте запалили лампата. Но вие не разполагате с ключовете на тази светлина. Например всички четете, но аз завъртвам ключа и вие не можете да четете. Обръщате листата на книгата, но не можете да четете. Врътвам ключа, дойде светлината, и вие сте вече учени, пак четете. Завъртвам ключа, пак сте невежи. Учени и невежи – това са две състояния; едни минават за учени, а други – за невежи. Едните имат светлина, те са учени, а другите нямат – невежи са. Не се заблуждавайте! Ако вашето учение почива на книгата, вие трябва да четете от нея; щом затворите светлината, не можете вече да четете, следователно не сте учени. Ако можете да четете при затворена светлина, на тъмно, вие сте учени. Очаквате ли светлина, вие сте прости. Значи едновременно вие можете да бъдете и учени, и прости. В Божественото учение е обратно. Там има свобода, растене, разширение и безсмъртие. Аз се чудя на съвременните хора, на поквареността на техните сърца и умове. От толкова години изпитвам сърцата и умовете на хора, които минават за духовни. Те са в състояние да изтълкуват криво и най-невинната постъпка. Има съвпадение на нещата. Например вървиш из пътя, спираш се и надничаш към едно място – там лежи убит човек. Ти си продължаваш пътя. Обаче настига те един стражар и те пита: „Кой уби човека?" Той те хваща, задържа те. Ето едно съвпадение. Понеже ти си първото лице, което хващат

на мястото на престъплението, смятат, че ти си го извършил. Как ще се оправдаеш, че ти не си убиецът? Често вие хващате този, който не е извършил престъплението, и го питате: „Кажи какво мислиш сега?“ – Чакай, аз още не съм започнал да мисля. Смяташ ли, че като седя в тъмнината, аз мисля? Ако почна да мисля, въпросът е свършен.

„Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески.“ Значи, не можем да служим на Бога с учения и заповеди человечески. В това разбиране има и крайности. Бъдете спокойни, тези думи не се отнасят до вас. Аз ви считам слушатели от друга планета; това не ви засяга, вие сте благородни хора. Аз приемам за благороден онзи, който признава своето добро и зло като факти и познава живота си. Например художник рисува една картина и вижда грешките си, не чака други да го критикуват. На онзи, който критикува картината му, той казва: „Ето моята грешка“, и посочва очите, носа. Онзи художник, който не познава грешките си, не приема критиката. Той казва: „Няма нищо неправилно. Очите са такива, защото светлината не беше пълна“. На всички забележки той се оправдава. Музикантът се оправдава, че не свири добре, защото струните се отпуснали поради влагата. Великият музикант има едно качество, което липсва у другите. Като прекара своята аура през цигулката си, струните не се изменят при никакви условия. Той е майстор на изкуството си, а обикновеният цигулар постоянно нагласява цигулката си. – Защо става така? – Защото неговата душа не може да мине през цигулката му. Това не се отнася до вас, аз питам учените: Вашите души минават ли през тялото ви, та като изпълнявате вашите длъжности на земята, да не се изменят струните ви и да държите тялото си правилно, в равновесие. Учените се оправдават: „Науката още не е открила това“. Какво е открила съвременната наука? – Тя е открила начин за приготвяне на ястия, но не е открила още онези процеси, които стават при храносмилането, за да се отстранят всички утайки. При известни условия на храненето остават отлагания на утайки в организма. Методът на Луи Куне препоръчва седящи горещи бани за отстраняване на тези утайки, което става чрез изпотяване. Питам: Колко такива бани трябва да направим, за да се отстранят всички утайки в организма? Колко години се изискват за това? Например един писател казва, че има Господ, друг казва, че няма Господ. Един казва, че Господ е справедлив, че светът е добре нареден; друг – че Господ не е справедлив и че светът не е добре нареден. Един философ казва, че човек за човека е вълк, а друг – че човек за човека е брат и няма по-благородно

същество от човека. Кое от тия учения е по-право? Думата „човек“ първоначално не е означавала вълк. Ако човек за човека е вълк, то е израждане. Ако човек за човека е брат, то е повишение за неговото звание, друг елемент се влива в душата му.

Преди няколко дни дойде при мене един приятел и ми каза, че някои учени щели да говорят на събрание против мене, против моето учение. Е, тогава те се заблуждават; учение на господин Дънов няма. Следователно ако говорят против учението на Дънов, те са донкихотовци. Има едно Божествено учение, което ми е познато. То е великото Божествено учение за живота; с него аз съм запознат от памтивека. Всяко учение трябва да се постави на опит. Ще видим какво е казал Христос; какво са казали апостолите; какво – светите отци. Ще поставим всяко учение на опит, за да познаем истината. Христос казва: „Каквото ме е научил Отец ми, туй говоря; от само себе си нищо не говоря“. Следователно той не изнася свое учение. Божественото учение се познава по един елемент, влязъл в душата. То носи радост, мир, светлина; то носи всички благородни пориви. Влезеш ли в човешкото учение, там има раздвояване, поляризиране, омраза, завист. Дребнавости вълнуват хората в човешкото учение: кой да бъде пръв, кой да заеме първо място в обществото. И ако не им се отдаде нужното внимание и място, явяват се претенции, обиди. Говорят за несправедливости. А че бедната вдовица умира от глад; че оставя сирачета гладни, голи, това е второстепенен въпрос. Питам сега: Кое е съществено? Съществени ли са тия неща пред Бога? Ако влезем сега в невидимия свят, колко ще струват там нашите вярвания?

Сега ще ви дам един пример. Представете си: един учен господин, свършил два факултета, се оженил за една образована мома, и тя свършила два факултета. Преди да се оженят, те си пишат отлични писма, пълни с поезия. Тя цитира Шекспир, Гьоте, разни философски учения. Той се хвали пред другарите си с добрия избор и намира, че като нея няма друга жена. И тя се хвали с него, че е благороден и умен. Докато си пишели, работата вървяла добре. Тогава и двамата били в различни градове. Но когато се оженили, явил се нов елемент в отношенията им. Оказало се, че тя не знае да готви. Яденето, което му поднесла първия ден, не му харесало, не могъл да го яде. – „Как“, казва той – „толкова хубави неща пишеш на книга, а не знаеш да сготвиш едно ядене?“ – „Но ти ме обиждаш!“ И се почват спорове и недоразумения. В умствения свят те живели като ангели, а във физическия свят се сблъскват при яденето. Пишат хубаво, мислят хубаво,

но започват зле. Питам тогава: Де е вашата философия за живота? Казва ми един брат: „Учителю благи, ти си от Бога пратен, много хубаво говориш, но щом дойде до прилагането, не можем нищо да направим“. А като заживеем заедно, няма вече „Учителю благи“, сърди се и казва, че съм го обидил. – „С какво те обидих?“ – „Когато дойдох при вас, не ми дадохте първо място; друг път трябваше да чакам четири часа в двора. Към мене не се обърнахте, с други разговаряхте. Може ли така да се пренебрегне един ученик от учителя си?“ Ами какво ще кажеш за ученик, който не уважава учителя си? Но това не се отнася до вас, а до учените, на които говоря днес и които са минали през тази школа. Те разбират тези работи. В какво се състои вътрешният религиозен живот? В цитиране на стихове ли? – Не, душата трябва да влезе в нова фаза. Аз считам за благороден онзи, който, след като е направил ред грешки, знае как да ги поправи. За мене падналите ангели, които са изправили живота си, струват повече, отколкото тия, които никога не са грешили. Много християни уповават на църквата, на своя Учител, те да им помогнат. Но има нещо, на което те не могат да разчитат. Може да славословиш Господа по три пъти на ден и това да не ти помогне. Трябва да живееш Божествен живот! Има две основни начала, които трябва да приложите. Христос казва така: „Ако думите ми пребъдват във вас; ако моето разумно Слово, което е спасило хиляди и милиони същества; което е повдигнало хиляди и милиони ангели в миналото; ако това Слово пребъдва във вас, ако вие пребъдвате в тези разумни условия, които Отец ми е създал, Аз и Отец ми ще дойдем да съградим нещо ново във вашия живот, и аз ще ви се изявя“. В какво се състои това изявяване? – В онова вътрешно, разумно Слово, в онази вътрешна Любов, която ще осмисли вашия живот. Всеки от вас иска да бъде обичан. – Как? – Ако дойдете при мене и искате да ви нахраня, аз мога да ви направя най-хубавото ядене. Но ако вашият стомах е болен, яденето ще ви се отрази зле, то няма да ви ползва. Първото условие е стомахът ви да бъде здрав. Яденето, което ще ви дам, е приготвено по всички правила на Божествената наука. Съвременните хора трябва да отидат сред природата, да се научат от растенията да готвят и да консервират слънчевата енергия. Сегашното консервиране на храната представлява отлагания, утайки, които причиняват различни болести.

„Защо идва смъртта?“ – Заради нашите грешки, заради опетняване на Божествения живот. Хората умират в края на краищата от глад. Всички казват: „Да осигуриш живота си“. И след като се осигуриш, пак умираш от

глад. – „Как умираме от глад?“ – Като боледуваш, ти пожелаваш да си хапнеш нещо вкусно, което си обичал като здрав. Донесат ти едно, второ ядене, вкусно приготвени, разни плодове. Ти ги погледнеш жадно с очите си, но нищо не можеш да хапнеш, и така си умираш гладен. Нито едно ядене, нито един плод не иска да се слее с тебе и казва: „Нашият живот не може да се слее с твоя, ние не те обичаме, ти си живял грешен живот“. Когато Христос казва: „Аз и Отец ми ще дойдем да направим жилище в тебе, да живеем в тебе“, това значи: Бог ще прелее своя Божествен живот в нас и ние ще възкръснем. Как ще привлечем Бога към нас? След като разумното Божие Слово пребъдва в нас; след като пребъдваме в разумните Божествени условия, които Отец е вложил в нас, Божественият живот ще се прелее в нас по един естествен начин.

Съвременните учения не са лъжливи по естество, но те нямат методи за прилагане на Божественото учение. Ако попитате българските водачи или водачите на кой да е народ кои са методите, чрез които може да се повдигне един народ, всички ще кажат, че е необходимо да се даде добро възпитание на младите. Но кои са методите, по кой начин може да се постигне това? Те казват: „Свободата трябва да се ограничи. Не може да се оставят младите при пълна свобода“. – В това отношение те са на крив път. Други поддържат пълна свобода, но и техните резултати довеждат до лош край. И Моисеевия закон прилагат, и Христовото учение прилагат, но работата не върви. Много естествено. Христовото учение е изопачено, няма методи за прилагането му. Говорим за Любовта, а прилагаме Моисеевото учение. Не е виновна за това само църквата. Всички вярващи трябва да приложат в живота си Христовото учение. Само една душа, която е опитала истинността на това учение, само тя може да го приложи. Като проповядваме Христовото учение, ние ще дойдем до това, което Христос е казал: „Ако имаш две ризи, дай едната на сиромасите“. Тук не се отнася за дрехите. По-нататък казва: „Ако дясното ти око те съблазнява, извади го“. Какво иска да каже с това Христос? Онези, които са писали Евангелието, са извадили един пасаж, без да дадат цялото тълкуване. Не само един човек да извади окото си, но и цял народ да извади дясното си око, светът пак няма да се поправи. „Ако те съблазни дясната ръка, отсечи я!“ Така не се разрешава въпросът. Като цитирам тези стихове от Евангелието, вие казвате: „Трябва да мислим върху тях“. Но знаете ли какъв е законът на мисълта? – Сам човек никога не може да създаде мисъл. Само между две разумни същества може да се образува мисъл. Някой казва: „Аз мисля“. –

„Де е другарят ти?“ – „Няма го.“ – „Не мислиш.“ – „Ама аз измислих.“ – Само между две разумни същества може да се яви разумна, велика мисъл. Това е закон. Когато кажем, че мислим разумно, подразбира се, че само между Бога и нас може да се образува разумна мисъл. Вие питате: „Как да се свържем с Бога?“ – Как така, учени хора да не знаят най-простото – да се свържат с Бога! Ето на какво уподобявам съвременните учени:

В древността имало един градинар, който посадил в градината си много плодни дървета. Впоследствие той събирал прекрасни плодове от градината си. Той искал да изкаже своята благодарност към господаря си. Турил на една табла избрани, хубави череши и тръгнал да му ги занесе. По пътя, понеже било горещо, той си хапвал по една череша, докато в таблата останала само една. Нея занесъл на господаря си. – „Заповядайте, господарю, това е от моята градина.“ – „Ами как се яде този плод?“ – „Ето така“ – казал той и изял последната череша. Като не знаел как се яде череша, градинарят му показал. И учените питат как да се свържат с Бога. – Ето, черешата е пред вас, а вие питате как се яде. Това е проста работа, няма какво да се показва как става. И децата могат да разрешат този въпрос без да питат. Ние разрешаваме въпроса по форма, по съдържание и по смисъл. Но и в яденето има опасност. Един търговец във Варненско натоварил на колата на един турчин 2–3 коша с череши и го пратил да ги продаде в близкия град. По пътя турчинът ял череши и гълтал костилките им. Ял той череши, почти половин кош изял, и все гълтал костилките. Но като стигнал в града, той не могъл да слезе от колата. Станало нужда да му правят операция, за да извадят костилките от стомаха – цели девет килограма. Та в стомаха на съвременните хора има толкова костилки, че лекарите се чудят какво да правят! Костеливите въпроси в църквата, в обществото, в държавата трябва да се освободят от костилките.

„Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески.“ Всеки човек трябва да бъде свързан с Бога. Нужна е връзка с Бога, за да се яви разумната мисъл, а след това ще дойде разумното чувство. Свобода може да има само между две разумни същества. И когато Бог създаде другарка на първия човек, за да бъде свободен, Адам не можа да разбере този закон. И досега още не сме го разбрали. Жени и мъже, които трябва да живеят като братя и сестри, се изтезават. – Защо? – По единствената причина, че не са свързани с Бога. Жена, която не е свързана с Бога, не е истинска жена; мъж, който не е свързан с Бога, не е истински мъж. Мислите им също трябва да са свързани направо с Бога. Сега ще ви

приведа един пример. Между нас имаше една сестра, която всички считаха за смахната. Не само това, но те се намесваха като казваха, че нейните постъпки не са правилни. С нея аз правех опити. Но работите не само не се оправиха, но се влошиха. И какво излезе? – Тази сестра показа степента на вашата култура, т.е. на вас, на учените хора.

Ред поколения вие водите нечист живот и утайките на този живот остават в последното поколение, което носи последствията от всички минали поколения. Един гений може да е роден от майка, кръвта на която била нечиста. Той ще бъде под гнета на този недъг и едва ли ще може да се освободи от него. За да се създаде велика мисъл, нужна е връзка с Бога. Гениалността на човека не може да му помогне да се освободи от утайките на миналите поколения. За да се повдигне съвременният човек, изисква се Божественото в него или Единният Бог да слезе да се съедини с човека. Само това е в сила да повдигне човешката душа. И когато питате какво трябва да се направи със света, аз казвам: Всички хора да се съединят с Бога, нищо повече! Христос казва: „Всички хора, които не пребъдват в Бога, трябва да се отрежат“. И тъй, правилността на нашите мисли, на нашите чувства и свободата ни почива върху този закон. Не искам да кажа, че не сте свързани с Бога, но на вас, слушателите, казвам: „По плодовете ви ще ви познаят“. Няма какво да се сърдите и оплаквате, няма какво да се оправдавате. Всяко дърво, всеки живот ще се познаят по плодовете. Скоро всички ще узреете. Сега сте още зелени, но най-късно след четири–пет месеца ще узреете. Едни са като крушата, други като черешата, като гроздето, като дренките. Ще се познае какви сте по плодовете. Какво се крие в черешата? В нея се крият дълбоки чувства; в черешата се крие законът на свободата. Ако имате запичане, яжте череши, те освобождават стомаха. Ако дробовете ви са слаби и умът ви не работи, яжте грозде. То лекува дробовете. – Какво дават дренките? Ако сте безхарактерни и отпуснати, като ядете дренки, придобивате устойчивост и издържливост в характера. Те доставят желязо в кръвта. Бих желал да имате устойчивостта на дренките.

Ние сме вече в последния период на епохата. Веднъж завинаги трябва да ликвидираме с лъжата, с измамата. Било е време, когато Бог е бил снизходителен към нас, като към малки деца; други са ни носили, но сега сме възрастни. Законът се изменил, няма вече кой да ни носи. Бащата казва: „Хайде, синко, вземи мотиката, ще работиш“. – „Ами защо са тези страдания?“ – Има и други страдания. На вашето място сега ще дойдат

други малки деца: малките мушички, бръмбарчета, птички, а вие ще бъдете техни по-възрастни братя. Учените ще кажат: „Това не е писано в нашите книги“. – Какво е писано във вашите книги? Ако разгледаме човешкия мозък и вземем съвременното знание, то може да се напечата в 90 книги като Свещеното писание, и в мозъка на човека ще остане място за още 900 такива книги. Питам: На празното място какво ще турим? – Значи има предвидено нещо друго. Ние сме едва в началото на великата Божествена книга. Отсега ще започнем да изучаваме закона за безсмъртието на душата. Ще научим по какъв начин можем да се освободим от своите умствени и сърдечни недъзи, за да придобием светли умове и чисти сърца. Да имаме хора с устойчив характер и диамантена воля; да имаме едно общество, проникнато от любов към ближния. И тогава няма да се искат полици и записи, за да получиш пари. При пълно доверие ще даваш пари назаем, без да се съмняваш ще получиш ли обратно сумата. Отношенията между кредитор и длъжник ще бъдат братски. Но това е външната страна. Сега извадете от душата си всяко съмнение. Толкова пъти съм ви казвал: Благото, което придобия, не е за мене. Всеки човек е като извор, който не може да задържи живота в себе си. Не мислете, че можете да го задържите. От всеки живот, който е минал през нас, излишното ще изтече навън, а върху нас ще остане онази чистота, която ви е необходима. Животът на хората се кръстосва правилно и онези, които противодействат на този закон, попадат в противоречия, отдето идат всички страдания.

Във великата школа на природата, която аз наричам окултна, се прилагат различни методи. Ако сте достойни ученици, тези методи ще ви се поверят. Забелязвам, че малко четете. Много се учат само от това, което е писано във вестниците. Запитайте някого от тези, които се смятат за учени, чели ли са известен автор, те ще ви кажат: „На нас не ни трябват тия неща“. Те не са чели даже и Библията, не са проучвали основателно по-важните места, нито са правили своите научни бележки. Бих желал у всички вас да се зароди желание да четете, а след това да работите – да приложите това, което сте прочели. Четене и прилагане! Това са две съществени неща за вас. Вие повтаряте това, което съм казал аз. Но аз изнасям това, което казва живата природа. Трябва да работите над себе си. Не искам да кажа, че не работите, но не се осланяте на себе си. Едни от вас са свършили преди 20 години университет и не четат, не следят новите научни изследвания. Трябва да бъдете съвременни. Целият свят е в движение. Важно през какво сега минаваме. Нужна е връзка между

миналото, настоящето и бъдещето.

Сега, дето се явява рязко противоречие между вас, учените, и новото учение, аз не намирам никакво противоречие. Зло и добро са две необходимости в света. Злото е създадено за доброто, а доброто е създадено за злото. Тъй както се развива животът, той е на мястото си, но погрешката е там, че ние не можем да използваме живота. Дойде някой гост в Братството и между другото казва: „Вие не сте такива, каквито очакваме да бъдете“. – Добре, ами вие какви сте? Какво донесохте? Значи ти си един критик. Трябва да влезеш сам, да опиташ новото учение на себе си, да се свържеш с Бога и тогава да кажеш: „Ето, това е новото учение“. Всеки сам трябва да прави своите опити; никой няма право да критикува, докато не завърши опитите и види резултатите. Тогава той ще каже: „Ето какво направих аз“. Всички имате много желания и сте от бързите. Ще ви приведа един пример.

Богат англичанин отишъл в Германия да учи философия. Срещнал се с един германски професор и му казал: „Господине, аз съм англичанин, не обичам да протакам времето си. Колко години е курсът по философия у вас?“ – „Четири години.“ – „Аз бих искал да свърша един курс за шест месеца. Имате ли такъв?“ Професорът му казал: „Когато Господ иска да направи дъб, употребява за него сто години; ако иска да направи тиква, употребява шест месеца“. Ако искате нещо солидно, нужни са сто години. Вие искате един курс за шест месеца – тиква ще бъдете! Работа, работа се изисква, сериозно четене трябва. Една, две, три, сто грешки можеш да направиш днес; една, две, три неприятности може да имаш днес – трябва да ги победиш. Ще хванеш една неприятност и ще я победиш. Мнозина се страхуват от дявола. Не, ще влезеш в борба с него: ти отгоре, той отдолу; той върху тебе, ти върху него, докато ти излезеш отгоре. Той ти счупи ребрата, а ти – рогата му, че като излезе дяволът, да каже: „Аз му счупих ребрата, но ми отидоха рогата!“ Две ребра може да ти се счупят, нищо няма от това. А да счупиш рогата – това показва човек с характер. Герой е този, който е готов да се бори. А сегашните хора, като чуят за страдания, настръхват им косите. Ще се бориш докрай. Страдания идват, те са изпити за вас. А вие казвате: „Страх ме е“. Когато не може да победи, човек страда. При победа той изпитва голяма радост. Значи в живота човек се бори да преодолее мъчнотиите. Не успееш ли, ще се бориш, докато докараш борбата до крайна победа. На всички казвам: Трябва да се свържете с Бога. Ще ви попитам: Направихте ли връзка с Бога? –

„Направихме, Учителю, имаме вече връзка с Бога.“ – Радвам се, дръжте тази връзка! Както детето е свързано с майка си, чрез която връзка то се развива, преобразува и оформя своето тяло, така и при връзката ни с Бога – Бог ще извае нашите тела, ще ни изведе на добър край. Тогава ние ще видим Неговото лице. Следователно Божественото учение е учение на светлина. То е учение на свобода. То е учение на Любовта. Човешкото учение е ограничение; от него вие всички имате опитности.

„Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески.“ Всички човешки учения и заповеди трябва да останат на заден план. Всички трябва да се заемат да изпълнят великото Божествено учение. Всички трябва да имаме само една мисъл – да зачитаме Божията мисъл, Божията Любов и да я приложим в живота си. Това е учението, което сега иде в света.

17. Беседа от Учителя, държана на
3 юни 1923 г. в София

Разпятаго търсите

А ангелът отговори и рече на же-
ните: „Не бойте се вие, защото зная,
че Исуса разпятаго търсите.“
(Матей 28:5)

Ще прочета 12-та глава от Посланието към Римляните.

Ще говоря върху 5-ти стих, 28-ма глава от Евангелието на Матея. „А ангелът отговори и рече на жените: „Не бойте се вие, защото зная, че Исуса разпятаго търсите.“

Всяко начало има край и всеки край има начало. Това е един парадокс. Що е начало? – То е проявление на Битието. Това е начало само за нашето съзнание. Аз разбирам човешкото съзнание в ограничен смисъл. В момента, когато ние съзнаем нещата около нас, това е началото. А когато схванем и приложим в живота си проявеното вече, това е краят. То не изчезва, то е наше. Също така, което е станало в началото, и то е наше. Следователно краят съдържа това, което сме придобили. И всякога трябва да се радваме на края, както ученикът, когато завършва учението си с диплом. Главата на човека е един край. – На какво? – На едно начало. Например краката не са още край, те са начало. Но главата е край на един завършен живот от милиони години. Главата представлява крива линия. Тя е единствената, по която се отличава човек.

Какъв е стремежът на човешката душа? Всички имат смътно понятие за човешката душа. Физически душата не може да се разбере; тя е една същина, която може да се опита. Единствената реалност, достъпна за нашия ум и нашите чувства, е душата. Духът е нещо непонятно за нас. Как би определил философът Духа? Ще каже, че духът е трансцендентално понятие. Това са само думи. Ако ви накарам да определите думата „любов“, какво бихте казали? Когато проявявате Любовта, изпитвате приятност под лъжичката, но Любовта не е усещане. Тя изпълва душата и като влезеш във връзка с нея, ти чувстваш пълнота и влизаш във връзка с цялата Вселена. В нея мислиш правилно, чувстваш правилно, действаш правилно. Това е Любов! Престанеш ли да мислиш, чувстваш и действаш правилно, никаква любов нямаш.

„И ангелът срещна жените“ – Кой ангел? – Ангелът на Любовта.

Казва: „Зная кого търсите, онзи, разпятия човек.“ – Кой е той? – Ешуа, Исус – криво е предадено Неговото име. „Вие, казва, търсите човека на Любовта. Той бил мъртъв, а сега е жив.“ – Допреди Христа всички са били под знака на смъртта; Любовта не е могла да се прояви. Даже в сегашно време, като говорят за Любовта, хората още не я разбират. Де е Любовта, братя и сестри? Най-малката обида, и вие сте готови да се нахвърлите на брата си с най-големите грубости. Не че го прави нарочно, но от препълнено сърце говори човекът. Някога аз ви обиждам нарочно, да изпитам Любовта ви. Като вземете ябълката, понатиснете я да видите какво ще излезе от нея. – Сладчина. – Като бутнете една змия, какво ще излезе? – Отрова. – Като бутнете една бомба, какво ще произлезе? – Смърт.

Често се радвате на нещо, което не разбирате. Не се радвайте предварително, защото ще приличате на онзи турски хамалин, който си купил лотариен билет. Случило се, че той спечелил най-големия номер – един голям английски параход. Той се почувствал щастлив от неочакваната печалба, но като го въвели в парахода, изумен той попитал: „Ама това мое ли е?“ От голямо вълнение той полудял. Дайте днес на кой да е човек власт и ще видите, че той не е вече такъв, какъвто е бил. До вчера той бил благ, добър с всички. Сега вече той подозира всекиго, смразява се с цял свят. Защо му е този параход, който ще го смрази с всички хора? Вие казвате: „Е, да имам аз този параход!“ – Защо ти е? Той може да потъне в океана и ти ще потънеш с него. Дълбокият смисъл на живота се крие другаде.

Казва се в стиха: „И ангелът рече на жените“. – Защо рече на жените, а не на мъжете? Бог говори първо на сърцето. Той казва: „Сине мой, дай си сърцето!“ – Жената сърце ли е? Всеки мъж и жена имат сърце. – Значи, най-напред невидимото, вечното почва да говори на сърцето. Него търсите вие – проявената Божия Любов. Казват: „Любовта е лъч“. – Не, Любовта не е лъч, защото всеки лъч има начало и край, а Любовта няма нито начало, нито край. Тя се проявява навсякъде, прониква и обхваща всичко. Тя никога не се отлъчва, нито се излъчва; нито влиза, нито излиза. Често казват: „Изгубих любовта си“. – Не се лъжете. Онзи, който казва, че е изгубил любовта си, никаква любов не е имал, нито е придобил. Любовта не се губи, не се придобива. Светотатство е да казваме, че придобиваме и изгубваме любовта си. То значи да придобием и изгубим Бога, Който не е наша собственост. Аз говоря на учениците, които мислят, че имат дълбоки философски разбирания. Който мисли така, той е далеч да разбере дълбочината на Царството Божие и онези ангелски мисли, които могат да

се схванат само с ангелски умове, а не с такива като нашите. Бога не можете нито да Го придобиете, нито да Го изгубите. Как ще придобиеш това, в което живееш? И как ще изгубиш това, в което си ти? Това, което наричаме придобивка, то значи, че си дошъл в съгласие с Бога. – „Изгубих го“ – то значи, дошъл си в разногласие с Бога, т.е. изгубваш връзката, която сега съществува между тебе и Бога.

„Ангелът срещна жените.“ Той ви среща и днес. Аз зная какво търсите. Вие търсите щастие. Кой от вас е щастлив? Аз бих желал да срещна щастлив човек. Наричам щастлив онзи, на когото душата е пълна с Любов. Той е като извор, постоянно извира. Аз говоря за големите извори, те образуват пълноводни реки, които напояват нашите поля и градини. Това значи да имаш връзка с Бога. Прочетете 12-та глава от Посланието към Римляните и размишлявайте върху нея.

Сега вие имате същността, вие сте в Бога, живеете вътре в Него. Имате начало, имате и край. Имате край, понеже имате глава – мислите. И сърце имате. Значи имате два края – глава, която мисли, и сърце, което пулсира. Сърцето е пулсът на целия космос. Във висшата математика има изчисления, които ние не знаем. Има известни таблици, в които са направени изчисления за пулсирането на сърцата на всички хора. Няма двама души, на които сърцата да бият еднакво. У някои хора сърцето, като направи 10 удара, явява се един малък промеждутък. У други след 20 удара се явява един малък промеждутък; у трети – след 30 удара; у четвърти – след 100 удара и т.н. А знаете ли какво са тези промеждутъци? – Свързване с други светове. В тези промеждутъци сърцето като че ли моментално спира и всичко остава в момент на покой, за да можеш да чуеш една Божествена мисъл, която се предава на душата ти. Щом я чуеш, движението на сърцето пак започва. Значи всичкият шум трябва да престане, за да чуеш Божествената мисъл. Следователно според съотношението на ритъма тази междина показва с какви светове си свързан – с Млечния път или с други съзвездия. В този момент тия светове внасят в душата ти различни добродетели. Някой път сърцето на едного престава за повече и той казва изплашен: „Сърцето ми спря!“ – Не бой се, промеждутък е това, няма нищо. Какво се плашиш? Едно време сърцето ти не е туптяло. Има много начини, по които човек може да живее. Това е хубостта на живота! Бог може да създаде това сърце и по друг начин, да го преустрои. Ние едва сме започнали живота на сърцето.

И рече ангелът на жените: „Аз зная, че вие търсите Исуса разпятаго“.

Знаете ли на какво приличате? На бедния, който търси своя богат роднина, за да му помогне. – Защо го търси? – За да вземе нещо от него. Ако роднината му беше беден, никой не би го потърсил, никому не е нужен, но като е богат, всички го търсят. И сега всички търсим Исуса. Ангелът казва: „Зная защо Го търсите“. Той поставя един промеждутък и пита: „Вие готови ли сте за тази Любов?“ Аз няма да тълкувам думата в лош смисъл. Когато слънчевият лъч падне върху една змия, тя използва ли този лъч? Тя си прави отрова, за да покоси жертвата си. Също така, ако Любовта дойде в неподготвено сърце, то ще излива отровата си, то е готово да унищожи всички. Тази отрова опитват хората от хиляди години. Следователно ние не търсим богатия роднина от Любов. Ние го търсим от користолюбие, да вземем нещо от него. И след като го използваме, той не ни е вече нужен. И в окултната школа има такива ученици. Христос имаше 82 ученика. Един ден, по едно съвпадение, той им каза: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот вечен“. Учениците на Христа се съблазниха от думите Му и казаха: „Ние мислехме, че този Учител е от Бога, а той не е на себе си. Ние не можем да го следваме“. И 70 души се отделиха от него, като казаха, че не е този Учителят. Останаха при Него само дванадесет ученици и Той ги попита: „Вие искате ли да се отделите?“ – „Не, Учителю, при кого да отидем? Ти имаш думите на живота.“ В числото 12 сборът от 1 + 2 = 3 показва, че те не могат да отидат никъде. Две вълни, като се срещнат, не могат да отидат напред, не могат и да се върнат назад. Нашите мисли нямат обратни решения. Такъв е законът в природата. Две проявени чувства, като се срещнат, по закона на това сливане, не могат да се върнат назад. Щом се срещнат, те дават насока – трета насока. Числото 3 е един велик закон за проявяване на Божията Любов. Щом твоята мисъл и твоите чувства се съединят с Бога, те дават тъй наречената еволюция, развитие, проявяване, въздигане, усъвършенстване, разширяване на човешката душа. По пътя на това развитие човек трябва да разбере, да познае себе си.

Следователно, като излязоха 70-те, останаха само 12 ученици. Аз наричам излезлите твърдоглави, за които се изискват 10 години, за да узреят. Числото 7 е число на твърдоглавите. Аз казвам: След 10 години няма да остане глава, която да не узрее. Бъдещето е на числото 3. Ще попитате, може би, защо. – Защото това число е свещено. Костта на един светия свещена ли е? Сама по себе си тя може ли да живее? Като се докосне болен до нея, той може да оздравее; сляп може да прогледа. Но тя не може да върне своя живот, не може да оживее. Тя може да прави много

чудеса, но не може да прояви своя живот, защото е сама. Христос казва: „Тия седмината, нека си вървят“. На другите казва: „Вие тримата, т.е. дванадесетте, искате ли да отидете с тях?“ – „Не, ние разбрахме закона.“ Нека си отидат те в света. Там ще учат своето учение; ще създадат свои закони. Те са числото 7, те са от 70-те; те са множеството, които се бият; които управляват света; които създават законите; които проповядват, че светът ще се оправи с революция, че не може по друг начин. Биеш жена си, децата си, слугата си. Аз ги наричам „самотни хора“, тъй ги определя един професор: „Самото, което лекува хората, а себе си не може да лекува“. Ще ви докажа, че и в природата е така. Торът може да даде живот на ябълката, на лозата, на крушата, но на себе си не може да даде. Ще кажете. „Ние като умрем“. – Да, като не можете да живеете, ние ще използваме този живот.

„Ние знаем кого търсите.“ – Кого? – Разпнатият, най-силният човек, който може всичко да направи. И виждаме, че Христос може всичко да направи. Той каза: „Не мога ли да помоля Отца си да ми прати 12 милиона ангели, да оправят света? Мога, но аз не съм от 7-те, аз съм от 3-те“. И изложи гърба си на римското царство, да правят каквото искат с Него. И те Го подиграваха, смееха се: „Ти, Цар юдейски, спасител на света, ти ще оправиш света! Ти си дошъл да лъжеш света, да разваляш империи“. И Христос се остави на тях, но втори път не ще могат вече да Го бият и подиграват. Като Му дадоха да носи кръста, казаха: „Свърши се вече с този богохулник. Света щял да спаси! Дошъл да се препоръчва, че е Син Божи, че ще съгради храма в три дена, а един кръст от 100 килограма не може да носи! За такива като тебе имаме закон, разпъваме ги. Като дойдеш втори път, да знаеш какво да говориш“. – „Направете с мене всичко, каквото искате. След това аз ще направя своето.“ И почнаха подигравките и хулите на тълпата. – „Нали си цар, спаси себе си, слез от кръста!“ – Не, Христос, Който се е качил на такова дърво, не слиза вече. – Защо не слиза? – Онова дърво, което е пуснало корените си в тора, е мъртвото дърво, което трябва да седи в земята, за да изсмуче всичките сокове. – „От това мъртво дърво, казва Христос, ще изсмуча всичките сокове“. Навсякъде има свещени неща – и в Индия, и в Египет. Те са сила, те са живот, но сами по себе си не живеят.

„И този ангел срещна жените.“ Той ходи сега на земята, между хората, и знае кого търсите. Прилагането на Христовото учение има една положителна страна. За да се домогне човек до духовния живот, до същността, до безсмъртието, това може да се постигне чрез най-простия

метод. Поради неговата простота хората днес не вярват. Турската пословица казва: „И да го видиш, не го вярвай; и да ти го казват, не го приемай“. Ние не сме от тези да отказваме и да приемаме. Аз съм за онзи велик Божествен закон, който сега действа, в който Бог се проявява. В какво се състои науката на астронома? Той изучава звездното пространство, планетите, слънцата. Той ли ги създава? – Не, той буди човешките умове, да видят великото, славното, което ще дойде. Когато някой каже, че ще стане промяна, той ли създава това положение? Не, той само буди човешкото съзнание, за да разбере това, което Бог прави в света. Христос казва: „Будни бъдете!“ – За какво? Сега е най-опасното време, може да заспите и да останете вън. Божественият влак е толкова точен, само с една секунда можете да закъснеете. Затова вашето съзнание, вашите сърца и умове трябва да бъдат будни. Онзи, който е живял хиляди, милиони години на земята, и прекарал толкова страдания, трябва ли да пропусне този момент, да пропусне влака и да не може да възприеме великото. Ще си прости ли той своята немарливост?

Сега всички трябва да бъдете будни! Има ли защо да се съмнявате? Вие търсите погрешки у другите. Този не учел добре. – Отде знаеш това? За умния всичко е добро, за глупавия нищо не е добро. Умният човек и от най-глупавите работи изкарва нещо. Той прилича на онзи художник, който от дадени криви линии, безразборно нахвърляни, изкарва много хубави картини. От едно колелце той ще направи нещо хубаво и интересно. Такова нещо е Божественото в нас. Каквото безобразие да направи дяволът, Божественият Дух преобразява всичко и казва: „Смисъл има в тия неща!“ Това е велико изкуство! Като дойде Разпнатият, т.е. Божествената Любов, ще постави всичко в Божествена хармония. Много пъти казваме: „Да се любим, да се обичаме!“ – Как ще се любите? Аз казвам така: Братко, ние ще се съберем, ще повикаме Господа на Любовта и, като дойде, той ще направи всичко. Ние трябва да се обърнем с всичкото си сърце, ум и воля към Бога – Той всичко може. Не дойде ли Той, всичко е празно; не дойде ли Той, има закъснение и животът се изменя. „Всички днешни страдания, казва Павел, не могат да се сравнят с благата, които ще дойдат, и славата, която ще ни се открие.“ Той е същият закон. Когато дойде Любовта, страданията, противоречията, терзанията, всичко това не може да се сравни с един любовен момент. Да преживееш един такъв момент, да срещнеш Бога, Когото от милиони години очакваш да зърнеш, и да те проникне един лъч от Него, това е велико нещо! Спокойни бъдете. Всеки да се вглъби в

себе си. Свободни трябва да бъдем. Когато един гледа погрешките на другиго, аз зная, че някой му праща лоши мисли. Пратете му добри мисли и той ще се развесели и пробуди. Прати му една добра мисъл! Как няма да спи, ако с пръсти му натисна очите! Ако с ръката си му натисна устата, ще може ли да говори? И после казват: „Този брат е неразположен, спи му се“. – Да, нито един брат не му изпрати добра мисъл.

„Зная кого търсите.“ Всички трябва да направим усилие, за да създадем Божествени условия за работа; да схванем Божествената Любов, чрез която Бог се приближава към нас. Ако Бог те намери буден, когато дойде при тебе, ти ще израстеш като семето, ще се развиеш и ще дадеш плод. Но ако не те намери на място и буден, ти ще изгниеш и няма да дадеш плод. Такъв е Божественият закон. На онези, които Го чакат, Бог дава живот, а онези, които спят, слизат надолу и изгубват условията. Господ не иска това, но вследствие на нашата немарливост ние слизаме в по-гъста материя, дето се образува по-голямо търкане, явява се огън. Семенцата ще изгорят при този огън, животът ще се развали, ще дойде смъртта. Когато човек влезе от по-гъста материя в по-рядка, очаква го смърт; и обратно, от по-рядка материя, като влезе в по-гъста, пак го очаква смърт – същият закон. Сега ни говори ангелът: „Зная кого търсите“. – Какво трябваше да направят жените? – Да го хванат за ръцете и да го питат: „Къде е Той – Този, Когото търсим?“ А те се уплашиха. Трябваше да хванат капака на гроба с двете си ръце – с Любовта и Мъдростта – и да го питат де е Той. И ангелът, като видеше тяхното усърдие, щеше да се усмихне и да каже: „Елате с мене“. Той щеше да ги поведе не нагоре, а по пътя към Него. Търсенето е добро нещо. Търсете богатство, знания. По-добре е да работите, отколкото да се лените. А сега: „Това не искаме, онова не искаме“. На всички трябва нов стремеж. Душата трябва да се стреми да реализира нещо в този свят. Прав е светът да търси щастие. Ние не можем да отречем тази дейност на света; тя е на мястото си. Който не е свършил работата си, изпращат го да я довърши. Светът е университет. Едни влизат, други излизат от университета. Тези, които не са го свършили, пак се връщат да го довършат. Там ще намерите разпнатия Исус, в този университет преподава Той – при най-трудните задачи, при най-трудните условия. Там ще Го намерите.

Вие питате: „Кой е виновен?“ – Няма виновни хора в света. Това са хора на науката. Трябва да знаете този закон: Насилието ражда насилие; Любовта ражда Любов; Мъдростта ражда Мъдрост; Истината ражда

Истина. „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери.“ „Каквото посееш, такова ще пожънеш.“ Следователно по закона на Любовта – широка свобода, без насилие! Да оставим душата си свободна във всички възгледи за Бога. Да мислим за Бога, както намерим за добре, без да ни налагат никакви символи, никакво верую. Нека ни съградят църква, но да ни оставят свободни, когато искаме да отиваме там, без да ни бият камбани. И аз ви казвам: Ако искате, може да дойдете да ме слушате в неделя, 10 часа сутринта. Да бъдем свободни и всичко да става по вътрешно споразумение, по Любов. Само тогава няма да има недоразумения, разногласия. В мене има една черта, с която се отличавам от другите. Аз съм толкова чистосърдечен, че вярвам напълно на хората, а ме лъжат. Виждам, че ме лъжат, но пак не се съмнявам. Но в мене има друга черта – аз никога не мога да излъжа, затова ме считат за прост и наивен. Въпреки това аз никого не мога да излъжа. Казвам: Хората трябва да придобият това чистосърдечие, че да може всеки да ги лъже. Брат ми дошъл, бръкнал в джоба ми и задигнал 1000 лева. Той навярно има нужда от пари. Има жена, деца, пък аз нямам. Но тия пари не са мои, той има толкова право да ги вземе, колкото и аз. Обществото си има закони, по които съди провинените. И Бог си има закони. Чисти по сърце трябва да бъдем всички! Да не се съмняваме в Бога! Слабата страна на учениците е там, че не искате да лъжете. Не ви коря, но ако дойде при вас ангелът и каже: „Възможно е и Господ да се измени“, вие да отговорите: „Никога!“ Невъзможно е вечното, безграничното да се измени. Има едно начало в света, което никога не може да се измени – това е Бог. Не търсете този Господ вън от себе си; търсете го вътре в себе си. Ще Го чуете вътре в душата си. Господа можете да видите в неговите микроскопически проявления. За това ви трябва особен микроскоп, който увеличава 35,000,000 пъти. За моя микроскоп, с който можете да видите проявленията на Бога, е нужно напрежение на ума. И като ги видите, ще кажете: „Каква радост настана в душата ми!“ Там вътре, в невидимото, в дълбочините на Битието, Господ работи тайно в човешките сърца и умове. Той работи във всяка клетка и поправя всички охкания, стенания в света. Един ден Той ще докара всичко в ред и порядък. Като поправя болките, Той казва: „Не бой се!“ – „Много боли, Господи.“ – Почакай, потърпи малко, ти си юнак; след половин час болката ще престане. – „Пари нямам.“ – Ще имаш след половин час. – „Гладен съм.“ – След половин час ще имаш хляб. – „Жена ми е болна, ще умре!“ – Не бой се! Тя ще възкръсне, втори път ще дойде.

Формите се изменят, душата остава същата. – „Чудно, може ли една душа да влезе в друго тяло?“ – За Бога всичко е възможно. Аз гледам на нещата не от човешко гледище, а от гледището на Бога.

И тъй, ангелът казва: „Зная кого търсите“. – Вие търсите човека на Любовта, който носи проявленията на Бога. И ние трябва да го хванем и да кажем: „Кажи ми де е?“ Сега аз няма да се обръщам към вас и да ви казвам: Любете Господа. Зная едно нещо за вас, а именно: Бог ви люби. Дали вие знаете това, не ме интересува, но аз съм видял това под моя микроскоп и съм казвал: Блажени са тия хора, че Господ ги люби! Това е вашето нещастие, че Господ като ви люби вие не знаете това. И няма нито един човек, когото Той да не люби. И знаете ли каква Любов има към вас! Това съм изследвал един, два, три, сто пъти без никакво изменение. Едно се изисква от вас: Да съзнаете, че Този, Който ви люби, прави всичко заради вашето добро. И в Писанието се казва: „Всичко съдейства за добро на онези, които любят Господа“. Аз турям друг стих: „Всичко съдейства за добро на онези, които Господ люби“. Този стих е по-силен. И пак ви повтарям: Всичко съдейства за добро на онези, които Господ люби. – „Но аз съм го заслужил.“ – Не, то е, защото Господ те люби. Там е нашето щастие, че Бог ни люби, а не защото ние любим Бога. И каквото ни се случи, то е заради великата Божия Любов, която постоянно влиза в нас. Един ден ще се пробуди съзнанието ни и ще познаем, че Бог ни люби.

„Аз зная кого търсите.“ Този човек, когото търсите, слезе долу да работи и пак отиде горе. Аз виждам как работи Той. Всички хора днес са нещастни. Но аз казвам: Бог ви люби.

Това е Словото, което днес ви давам. Виждам, че Господ всички ви люби, затова аз намирам, че сте много щастливи.

18. Беседа от Учителя, държана на
10 юни 1923 г. в София

Имаше двама синове

Някой си човек имаше двама синове. И дойде при първия и му рече: „Синко, иди днес, работи на лозето ми“.
(Матей 21:28)

„Някой си човек имаше двама синове.“ Числото две само по себе си не е интересно, но може да стане такова. – Кога? – Когато стане положително или отрицателно по количество и качество, по съдържание и смисъл, по живот и по смърт. Ако кажа двеста хиляди златни монети, два милиона добре въоръжени войници, два милиона волта електрическа енергия, това е положителната страна на числото две. Обаче ако кажа, че двеста хиляди души умрели, две хиляди крави продадени за клане, това е отрицателната страна на числото две.

Бащата казва на единия си син: „Синко, иди днес, работи на лозето ми“. Синът обещал да отиде на лозето, но не отишъл. Има хора, които дават много обещания, но нищо не изпълняват. Ако са ученици, от тях очакват много, но нищо не излиза. Други нищо не обещават, но в края на краищата от тях излиза нещо. Който много обещава, много се насърчава, но в края на живота си вижда, че нищо не е направил. Какво ще кажете за богатия, който цял живот събира пари, а стомахът му е разстроен и се храни само с овесена чорба. Природата затворила стомаха му, нищо не може да яде. Дворът му е пълен с кокошки и патици, касата му – с пари, а той само гледа и пие овесената чорбица. Какво предпочитате: да имате хиляда милиарда лева и да се храните само с овесена чорба, или да имате здрав стомах, с който да опитвате благата на живота? Всички хора са дошли до едно лъжливо, криво схващане за живота, за което са отговорни. Колкото и да поддържате заблуждението си, ще се натъкнете на един велик закон в себе си, който определя мислите, чувствата и постъпките на човека. Той показва кое е истинно и кое не. Този закон има много имена. Аз го наричам „закон за определяне на нещата“. Според мене природата в своята целокупност е разумна. Във всички свои прояви тя е абсолютно разумна. Ако извадя с дилафа един разгорещен въглен и го туря в огнището, дървата непременно ще се запалят. Въгленът и дилафът не знаят какво мисля аз, но

зад тях стои една разумна ръка, която ги управлява. И зад оръдията, които действат на километри, се крие разумна сила – човешката ръка. Тя пък се направлява от човешкия ум. Оръдието и снарядите не са разумни, но разумна сила ги управлява. Следователно зад всяко явление, каквото и да е то, се крие разумна сила. Тя го направлява. Като изучават природата, едни хора дохождат до заключението, че всичко е случайно, че съществува съвпадение между явленията и фактите. Те отричат всякаква закономерност в природата. Други поддържат обратното. Те казват, че между явленията в природата съществува известна закономерност, че нищо не е случайно. Това може да се провери и ще се види, че зад всяка мисъл, чувство и постъпка стои разумна сила.

„Дойде при първия си син и му рече: „Синко, иди днес, работи на лозето ми“. А той отговори и рече: „Не ща“, а после разкая се и отиде.“ Каква е причината, че този, който се отказа да изпълни волята на баща си, после се разкая и я изпълни? „Дойде и при втория син и рече на него същото. И той му отговори: „Ще отида“ и не отиде.“ Коя е причината, дето втория син обеща да изпълни волята на баща си, но не я изпълни? И за едното, и за другото си има причина. Задача на всички ни е да определим нещата не механически, а от научно гледище. За това се иска външен и вътрешен опит. Каквато философия, каквито идеи да имаме, без опит нищо не се постига. Важно е човек да си отговори: има ли ум, сърце и воля; има ли душа и дух, с които може да работи? Мнозина отричат съществуването на душата. И това е добре. Но никой не може да отрече съществуването на сърцето, понеже чувства болки. Дойдем ли до ума, всеки приема, че има ум. Ако го отрече, трябва да признае, че е безумен. Значи въпросът за съществуването на душата и духа е проблематичен. Той може да се разреши по закона за вероятностите. Той е философски въпрос, с който учените от хиляди години се занимават. Коя е причината, дето вторият син, след като обещал на баща си да отиде на лозето, не отишъл? Има религиозни хора – свещеници, проповедници, които с десетки години са проповядвали Словото Божие, водили са добър живот и в един ден се отказват от убежденията си, изопачават живота си. И обратното се случва. Някои с години водят лош живот, но един ден става преврат в живота им и те тръгват в правия път. Има богати хора, които от висотата на своето положение постепенно слизат до дъното на живота. Те са започнали добре, а свършват зле. Други излизат от дъното на живота, от ниските полета и стигат най-високото положение, заемат първото място.

Мнозина поддържат идеята, че за да се повдигне човек, трябва да има условия. Това са условия на живата, разумна природа, т.е. Божествени условия. Те се отнасят към всички хора. В живота има изкуствени условия – на бедните и богатите. Те са създадени от хората, затова водят другите към заблуждение. Например богатският син, който се уповава на парите на баща си, не иска да учи. Той не подозира, че парите са спънка за него. И обратно, бедността е стимул на човешката душа. Ние не отричаме, че богатството и бедността са в състояние да направят човека добър или лош, благороден или жесток. Сиромашията пък може да направи човека мирен, кротък, трудолюбив. Някога бедността внася известни недостатъци в човека: прави го крадец, угодник, лицемер. В известни случаи бедността може да накара човека дори да продаде своята чест. Не е богатството, което прави човека благороден; не е сиромашията, която създава пороците. Богатство и бедност са условия, при които може да се опита човешкият характер. – Защо? – Ние приемаме, че човешката душа, излязла от Бога, е специфичен елемент на духовния свят. Там тя е принцип, неразделен от Бога. Това може да се докаже на опит. В човешката душа са вложени ред качества и сили, както и известни дарби и способности, които всякога може да прояви. Само така ще се разбере нейното предназначение. Душата всеки момент може да свърши своята работа, а може и да се откаже от нея и да свърши точно противоположното.

Синът, който първо обещал да работи на лозето, обичал себе си повече от баща си, затова се оженил и се отказал да му служи. Той си казал: „Толкова години служа на баща си, нищо не спечелих. Ще се оженя, ще работя за себе си, ще си поживея малко“. Обаче един ден жена му го изпъжда и той, разочарован от живота, казва: „Ще отида пак при баща си, ще поработя на неговата нива, дано изкарам поне хляба си“. Това е външната страна на въпроса. Като се дойде до вътрешната страна, там въпросът е другояче поставен. Там всеки казва: „За да живее добре, човек трябва да има религия“. Ако иска да живее добре на земята, той може и без религия. Нима животните имат религия? Рибите, птиците, имат ли религия? Млекопитаещите имат ли религия? Въпреки това някои животни, например птиците, живеят добре на земята. Знаете ли какъв е животът на птиците? Живели ли сте между рибите, да знаете какви са отношенията помежду им? Животът на рибите е цял ад. Големите риби гълтат малките; малките гълтат по-дребните от тях. Животът на рибите е живот на самоизтребване. Според Дарвиновата теория птиците са произлезли от

рибите. Можете да си представите през какъв ад са минали рибите, докато се превърнат в птици. Те си знаят как са превърнали перките си в крила и как са се освободили от ограничителните условия на водата. На същото основание и хората се развиват по закона на необходимостта. Поради голямото зло, което ги притиска, те вървят напред, растат и се развиват. Хората се трудят да забогатеят не от любов към труда, а да осигурят жена си, децата си. Страхът още действа на хората. Те не са дошли до съзнанието да служат на Бога. Вие, които проповядвате за Бога, свързани ли сте с Него?

Като говоря така, аз не ви упреквам, но казвам: Щом говоря за слънцето, аз трябва да имам връзка със светлината. – Тогава как да се свържем с Бога, как да отидем при Него? – Има условия, при които човек може да отиде при Бога; има условия, при които отиването при Бога е невъзможно. Представи си, че живееш в стая от стъкло, херметически затворена. Ти си лишен от въздух, от вода. Те са живи елементи, хлопат на вратата ти, но не могат да влязат. Казваш: „Искам да ви отворя, но не мога, херметически съм затворен“. Само светлината има достъп при тебе. Защо въздухът и водата не могат да влязат при тебе, а само светлината? Що е светлината? – Тя е емблема на великата, възвишената човешка мисъл. Следователно само възвишеното, благородното, чистото може да влезе в непроницаемия чертог, дето Бог живее. Затова всичко трябва да се обърне в светлина. И ние също трябва да станем светлина. Който не може да отиде при Бога, той е направен от вода и въздух. Щом може да отиде при Бога, той е направен от светлина.

Когато Христос казва, че по-лесно камила може да влезе в иглени уши, нежели богатият – в царството Божие, Той има предвид именно това: Само светлината може да влезе в Царството Божие. Докато имате сегашните тела, докато се храните със сегашните мисли и желания, по никой начин не можете да влезете в живота на безсмъртието, дето Бог живее. Сегашните хора имат странно понятие за живота след смъртта. Те мислят, че целият живот е съсредоточен към земята. Ако се разсъждава така и рибите могат да кажат, че животът е само във водата и вън от тяхната форма нищо друго не съществува. И те имат право да кажат, че техният живот е идеален. Нима птиците нямат право да кажат, че целият живот се крие в тяхната форма и тяхната среда? Нима млекопитаещите нямат право да кажат същото? По какво се отличава животът на млекопитаещите от човешкия? – Животните нямат училища, църкви, къщи

и др. Нямат свещеници, проповедници, учители, но затова имат военачалници. По-големите заповядват на по-малките. Досега никой не се е домогвал до някаква писана история на животните. От гледище на животните те имат съвсем други обяснения. Как ще си обясните философията на живота на съвременните хора? Как се е създала тя? Как ще си обясните страданията на хората? – Ще кажете, че човек сам е причина за своите страдания. – Защо? – Задето коли и измъчва животните. Това е причинило човешкото падение. Човек се отклонил от своето първоначално състояние. Ще кажете, че Бог е наредил човек да яде месо и затова клането на кокошки, агънца, прасета е в реда на нещата. Днес е така, но в далечното минало не е било така. Има ред причини, които са изменили нещата. Нещо жестоко се е внесло в човешкия живот. Зад жестокото има нещо благородно и възвишено. Има закон, който бди за запазване хармонията в живота. Той следи не само за престъпленията на хората, но и на животните, които също се наказват за престъпленията.

В село Чакма, Варненско, пред кръчмата на един селянин имало голямо дърво, дето две лястовички си правели гнезда. Кръчмарят седял пред кръчмата и ги наблюдавал. Едната лястовичка, по-енергична и работна от другата, непрестанно отивала и се връщала със сламчици и кал в устата, с които правела гнездото си. Втората лястовичка се изхитрила и очаквала всичко наготово. Когато първата лястовичка отивала да събира материал за гнездото си, другата използвала готовия материал и правела своето гнездо. Първата лястовичка поглеждала към гнездото си, чудела се защо работата не върви. Цели две седмици работила и не могла да довърши гнездото си. Един ден, като се връщала с пълни уста, тя забелязала другата лястовичка в гнездото си, че краде кал и сламки. Тя се хвърлила върху нея и се започнала борба. В борбата и двете паднали на земята. В това време котката на кръчмаря, която отдавна ги дебнела, се спуснала върху тях и хванала едната. Кръчмарят се заинтересувал, искал да види коя от двете лястовички е пострадала. Крайно изненадан, той видял, че пострадалата лястовичка била крадецът.

Има един велик закон в природата, който бди над постъпките на всички хора. Никой няма да избегне този закон. Природата е разумна. Да мислите, че тя е лишена от разумност, това е заблуждение. Неразумни са хората, като мислят, че само простите търсят Бога и Го признават. Той отбелязва постъпките на хората, преценява ги и въздава всекиму заслуженото. Ще приведа още един пример за една случка през последната

война на българите със сърбите. Тази случка ми разправи един познат офицер. Понеже сърбите го ранили, той бил принуден да отстъпи. Паднал на земята и очаквал помощ. Покрай него минали повече от 20 войници, но никой не му помогнал. Всички минавали, заминавали, без да дадат ухо на неговата молба. Най-после минал един непознат войник, на вид нехранимайко. Той не му внушавал никакво доверие. Въпреки това той решил да се обърне за помощ към него – от височината се задавали вече сърбите. Офицерът му казал: „Братко, помогни ми!“ Войникът се навел, вдигнал го, метнал го на гърба си и го понесъл. Както виждате, законът следи. Последният, в когото нямаш доверие, той проявява разумност. Бог в него му казва: „Дигни този човек, помогни му, той заслужава да живее“. Не мислете, че онзи, когото познавате и на когото разчитате, той може да ви помогне. Всъщност вие не знаете кой ще ви помогне. В сърцето на последния войник живее Бог. В него проговори Божественото. – „От този момент – каза офицерът – аз повярвах в Бога, Който може да помогне и да спаси човека и без приятели и познати. Аз уповавах на моите войници, вярвах, че те ще ми помогнат, всъщност излязох излъган. На помощ ми дойде един непознат войник, на вид нехранимайко – той ми помогна.“

Сега вие живеете на земята и едни разсъждават има ли бъдещ живот, или няма; има ли живот зад гроба, или няма. Други разсъждават върху въпроса какво обществено положение трябва да заемат, на какъв морал да служат и т.н. Според нас морал е всичко това, което е в съгласие с великата Божия воля. Моралът е един, общ за всички. Доброто трябва да бъде добро за всички. То не може да бъде добро само за едного. Същото се отнася и за религиите, за църквите. Влизате в една църква и чувате да се говори: „Тук е спасението на човека. Само тази църква може да ви спаси“. – Не е така. Всяка религия, всяка църква може да спасява, зависи от проповедника, както и от онзи, който слуша Словото. Като ученик ще напредваш, ако учителят ти е добър и ти учиш добре. Ако учителят е добър, а ученикът не учи, нищо не може да постигне. Бог е велик, всемъдър, всеблаг, но ако ти не изпълняваш Неговата воля, нищо не постигаш. Бог помага на онези, които вървят в правия път. – Защо съществува църквата? – За да ви научи да се молите. – Защо е създаден светът? – Да познаете Бога и Неговите велики дела.

Ще ви приведа един мит от времето на първата раса, която живяла на земята в далечното минало. Днес тази раса е известна под името Всемирно Бяло Братство. Белите братя, които я съставят, са завършили вече своето

развитие. Те не са въображаеми, но реални, действителни лица. Те имат представители на земята и се отличават по това, че изпълняват волята на Бога и живеят според Неговите закони, т.е. според законите на живата, разумна природа. Те живеят и на високите, и на ниските места, между хората. Първият цар на Белите Братя се наричал Бентам Берухи. Той имал единствена дъщеря – Елита. Когато свършила своето образование, според обичая баща ѝ трябвало да даде на всички братя от царството си тържествено угощение за благодарност, че дъщеря му завършила с успех науките си. Бог изпратил от висшия свят трима ангели да донесат подарък на младата мома. Първият ангел, Амерфил, донесъл най-хубавия скъпоценен камък. Вторият ангел, Зуневил, ѝ подарил от най-хубавите плодове в света, а третият ангел, Табитуил, ѝ подарил прекрасен бял кон. Като видели красотата на Елита, и тримата ангели се влюбили в нея, но всеки криел любовта си дълбоко в себе си. Макар че завършили своята еволюция, ангелите се почудили на тази неземна красота и интелигентност. Всеки решил да остане по-дълго време на Земята. Първият ангел си казал: „Ще вляза в скъпоценния камък, та като го носи Елита, да усещам диханието ѝ“. Неговото решение се съобщило в ангелския свят. Амерфил влязъл в камъка, но се свързал със земята. Той усещал диханието на Елита, но почувствал скръб – вързан бил вече. Тя носела камъка на ръката си, но той не могъл нито да се изяви, нито да се освободи. Вторият ангел, който донесъл хубавите плодове, намислил да влезе в семката на една ябълка, та като се насади в земята и се развие в голямо дърво, да доставя радост на прекрасната Елита. И неговата мисъл се отбелязала на небето. Влязъл той в семката, но се свързал със земята. Третият ангел си казал: „Ще вляза в коня, та когато се разхожда с него, да чувствам нейното присъствие“.

Често хората се запитват коя е причината за тяхното нещастие. Не са изпълнили своите задължения. Някой е изпратен да работи за издигането на България. Той заема висок пост, става пръв министър, но забравя своето предназначение. Властта, славата, парите го заслепяват. Той казва: „Не мога ли и аз, като всички хора, да се осигуря?“ Мисълта му вече се отбелязва в другия свят и той се свързва със земята. Много изкушения има на земята, които ограничават, свързват човека. Ако ангелите, изпратени с мисия на земята, са се поддали на изкушението, колко повече се изкушават обикновените хора. Аз не говоря само за светските хора, но и за религиозните. И те се изкушават. Страшно е, когато един министър или управляващ стане причина за пропадането на хиляди хора. Защо този

министър трябваше да се заслепи пред славата и парите? Не казвам, че парите са причина за нещастието на народа. С парите той може да повдигне своя народ. Ще кажете, че народът е богат. Предпочитам да бъде той беден и честен, отколкото богат и безчестен. Един стар българин казал на сина си: „Синко, знай, че богатството и на най-честния човек, спечелено с труд и мъка, е половината негово, половината на дявола, а богатството на безчестния човек принадлежи изцяло на дявола, заедно с човека“. Честен ли е този, който се ползва от добитъка и същевременно го коли? Честен търговец ли е този, който е спечелил богатството си от кожите на добитъка? Колко пъти той е ставал рано сутрин да оре и копае земята, да приложи своя труд? Той е спечелил благодарение на тия кожи. И след това ще каже, че работи и печели честно. Не, неговото богатство се гради върху страданието на тези животни. Виждали ли сте какви сълзи се леят от очите на нещастните животни? И те чувстват, но никой не влиза в положението им. Днес хората не разбират даже положението на другите хора. На какво се дължи това безсърдечие? – На безлюбието. Кой религиозен или светски човек е дал път на великата Божия Любов в своето сърце и душа? Достатъчно е само за момент да отвориш сърцето си за тази Любов, за да почувстваш страданието на всички живи същества. Само Любовта може да изправи погрешките на човека.

Питам: Как ще се оправи светът? Как ще се подобри животът? – Чрез Любовта. Тя е метод, чрез който се разрешават всички противоречия. Аз не говоря за еротическата любов, от която страдат хората. Днес млади и стари не разбират Любовта. Старите казват, че любовта е за младите; младите пък не я разбират. Аз говоря за Любовта, която ражда живота. Това, което вие наричате любов, не е още Любов. Когато Любовта влезе в човека, тя внася в него разширение и мир, прави го здрав и силен. Който живее в Любовта, не може да боледува. Ето защо лекарите могат да лекуват всички болести чрез Любовта. Понеже безлюбието е причина за всички болести, затова Любовта ги лекува. Аз мога да направя точна статистика, за да докажа истинността на моите твърдения. Оженете най-здравата, най-красивата и благородна мома за човек, когото тя не обича, и вижте какво ще стане с нея след една–две години. Оженете най-силния, най-благородния момък за мома, която не обича, и в една–две години той ще слезе до дъното на живота. Въпреки това майките и бащите гледат да оженят дъщерите и синовете си за когото и да е, стига да е богат. Те казват: „Да я оженим, да мине по реда си“. – За кого? – За онзи, който не я обича.

Не, великият Божествен закон казва на майката: „Ще ожениш дъщеря си за онзи, който я люби като тебе“. Нашият Баща, Когото ние днес отричаме, иде при нас и ни казва: „Живейте по закона на Любовта!“ Като слушат беседите ми, някои казват: „Отсега нататък ще живея по закона на Любовта. Няма да бия децата си, няма да се карам на слугинята; към всички ще се отнасям с Любов“. Щом си отидат вкъщи, работите излизат другояче. Жената се сърди на слугинята, че прегорила яденето; бащата се сърди на децата си – и плесниците започват. След това и двамата казват: „Това учение не е за земята, не може още да се приложи“. Попитайте кой да е свещеник, може ли да се приложи Христовото учение, и той ще отговори: „Не му е дошло още времето“. – Не, закъснели сте даже. Времето за Христовото учение беше преди 2000 години. Любовта може всякога да се приложи. Нещастията и страданията в домовете могат да се премахнат в един момент. Нещастията на българския народ могат да изчезнат моментално. – Как? – Чрез Любовта. Нека всички свещеници кажат: „Времето на Христовото учение е дошло“. Любовта може да се приложи още сега. Само свещи ли трябва да се палят в църквата? Да приложим Христовото учение на опит! Ще ме питат, православен ли съм, евангелист ли съм. Аз като те срещна, ще те питам: Ти изпълни ли волята на своя Баща? Можеш ли да любиш? Това се иска днес от всички хора.

Сега аз не говоря за държавниците, но за религиозните. Смешно е тези хора, които уповават на Бога, да очакват днес да дойде такова управление, което да оправи света. То е все едно Бог да разчита на слугите си те да оправят работите. То е все едно господарят да уповава на слугата си, учителят – на своите ученици. Не, господарят сам ще оправи своята работа и учителят сам ще реши задачите си. Ще кажете, че говоря против църквата. Който мисли така, не разбира какво му се говори. Питам: Като палите свещи в църквата, приложихте ли Христовото учение? Приложимо ли е то? Христос казва: „Който ме люби, ще опази моя закон“. Да оставим Христовия закон настрана. Питам: Вие, които минавате за православни, приложихте ли Любовта? Нека българите отговорят живеят ли по Любов. Не живеят още по Любов. Законът на Любовта трябва да се приложи. Той е първият закон на Всемирното Бяло Братство. Вторият закон е Мъдростта! Любовта носи живот, а Мъдростта – светлина и знание. Тези два закона работят усилено в света. Ние виждаме как бързо идат последствията на нещата. Докато разбереш причината, последствието иде вече. Третият закон на Бялото Братство е Истината, която носи свободата. Вън от тези

закони не може да се съгради никакво общество, никаква държава. Те са основните принципи, на които се основава бъдещият живот. Вън от Любовта, Мъдростта и Истината никакво учение не съществува. Те имат приложение в цялата природа.

„Синко, иди днес, работи на лозето ми!“ Лозето е светът. Който отиде да работи на лозето, ще се развие, мускулите му ще укрепнат. – „Защо съм дошъл на земята?“ – Да укрепнат мускулите ти. – „Защо идат мъчнотиите и страданията?“ – Да се засили волята ти. – „Не може ли без мъчнотии?“ – Ако нямаше мъчнотии, животът щеше да бъде пълен с противоречия. Ще дойде време, когато ще живеете без мъчнотии, но сега те са необходими. Ако днес се освободите от мъчнотиите, животът ви ще се влоши. В едно семейство се ражда сакато дете: ръцете и краката му не се движат. Родителите търсят начин да му се помогне. Викат свещеници да му четат молитви, водят го на бани в странство, но нищо не помага. Защо се е родило сакато? – В това дете са вложени големи пороци. Ако беше здраво, то щеше да извърши кражби, престъпления, убийства. За да го предпази от това, разумната природа го свързала, да смекчи сърцето му. Както и да лекуват това дете по външен път, нищо няма да се постигне. И ако Провидението е поставило хората пред толкова мъчнотии, това се дължи на факта, че те проявяват повече своята зла воля, отколкото доброто в себе си. Хората не са толкова добри, както си мислят. Как ще постъпиш, ако някой беден похлопа на вратата ти и те помоли да пренощува в твоя дом? Ще кажеш, че няма място, да отиде другаде. Той ще отиде на друго място, но и там ще получи същия отговор. Като хлопа от врата на врата, стражарят ще го хване и ще го заведе в участъка. Докато постъпваш така, дълго време ще се питаш защо си сакат или болен. – Защо има участъци? – За престъпниците. Щом има много престъпници, това показва, че хората със своите действия стават причина за престъпността. Не ви упреквам, но всеки трябва да работи върху себе си, да изправи грешките си. Само така ще се оправи светът. Един от законите на Бялото Братство гласи: „Не се позволяват никакви отношения, никакви сделки между същества, които нямат Любов в сърцето си“. Ако Любовта не ги свързва и не работи в тях, никакви отношения не им се позволяват. Само Любовта сближава хората. Който престъпва този закон, всякога ще се натъква на мъчнотии и противоречия.

Ще ви дам още един важен закон. Когато двама души се свързват в името на Любовта, връзката им трябва да става денем, на светлина – никога

вечер. Те трябва да бъдат на светло, да виждат лицата си. Българите казват за младите, които се женят: „Дошла е вече сляпата събота за тях“. Под „сляпа събота“ разбирам тъмнината в живота. Момите и момците се срещат повече вечер, в тъмнина, да не ги виждат хората. Обаче тъмнината събужда отрицателното в човека. За да не става това, които се обичат, трябва да се срещат денем, на светло; да не се пробуди в тях нито едно отрицателно чувство, нито една отрицателна мисъл. И двамата трябва да бъдат свободни. Ако са роби, да не се женят. – Защо? – Защото робът ражда пак роби. Новото учение гласи: „Робът да не се жени!“ Какво ще излезе от двама роби? За кого ще жениш дъщеря си? Ако я жениш за роб, по-добре не я жени. Ако я жениш за свободен, я ожени. – Кой е свободен? – Бог. Следователно, жени дъщеря си за Господа. Това ви се вижда странно. Отворете книгата на пророците и ще видите, че това са препоръчвали и те. Това е вътрешната, мистичната страна на въпроса. – Де е Господ? В коя посока? – Направете едно обръщане под ъгъл от 90 градуса и ще намерите Господа. Вашият изток не е точен. Сегашните хора се отклонили от правия път на 90 градуса. Не им остава нищо друго, освен да се върнат в правия път, в посоката на Любовта. Изток е горе, а не там, дето се обръщате днес. Дето е изток, там е и Любовта. Тя се движи между два полюса – радостите и страданията. Дето няма радости и страдания, там никаква Любов не съществува. Чрез страданията Любовта приготвя условия за нови блага, за нови радости. Сегашното страдание е условие за бъдеща радост. – „Как мога да почувствам Господа?“ – Направи добро на някого, без да те види и разбере той, без да те видят окръжаващите. След това ще чуеш тихия глас на Господа. Той ще ти проговори, ще одобри постъпката ти. Казано е: „Бог, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве“. Каква по-голяма радост от тази, да ти проговори Бог? Прави добро и не мисли за нищо. Безкористието води в пътя на Любовта. Опитай се да направиш едно престъпление, да видиш как ще се почувстваш. Веднага ще чуеш гласа на Господа, Който ще ти каже: „Постъпката ти не е добра, не съм доволен от тебе“. Ще кажете, че това е гласът на съвестта. – Както и да го наричате, казвам: Няма човек в света, на когото Бог да не е проговорил.

„Синко, иди днес, работи на лозето ми.“ Така казал бащата и на двамата си синове. Единият отказал да изпълни волята на баща си, но после се разкаял и отишъл да работи. Другият обещал, че ще изпълни волята му, но не я изпълнил. На друго място Павел казва: „Боя се, аз, който се стремя в този живот, да не изостана назад“. Той говори за своето верую.

Обаче сигурността е във вътрешните опитности, а не във външното верую. Всеки може да направи опит да се свърже вътрешно с Бога. Въпросът за Бога не е временен, не се отнася само до ума и до сърцето. Той има отношение и към човешката душа. Всеки сам лично ще разреши този въпрос. След това ще дойде до онези методи, чрез които ще работи върху себе си. Опасно е човек да мисли, че сам може да оправи работите си. Мнозина отричат намесата на Провидението и на съдбата в човешкия живот. Те се питат що е Провидение.

Един прогимназиален учител в едно казанлъшко село разказва своя опитност. През световната война, при едно отстъпление на българите, той объркал пътя си и попаднал между гърците. Докато не бил забелязан от никого, той успял да избяга, скрил се в една пещера, дето прекарал цели три дена без хапка хляб. Мислел си: „Ако изляза оттук, гърците ще ме видят и убият. Какво да правя? Досега съм отричал Бога, но в този момент не ми остава нищо друго, освен да се обърна към Него“. И той започнал да се моли: „Господи, ако наистина съществуваш, както съм слушал от майка си и от моите учители, изяви ми се по някакъв начин и аз ще повярвам в Тебе. Сега се нуждая от хляб, умирам от глад“. Тъй се молел този учител. Не се минало половин час и ето, една костенурка, с парче хляб в устата си, се отправила точно към входа на пещерата. Оставила хляба на земята и си отминала. Той взел хляба, изял го и като се върнали силите му, благодарил на Бога с думите: „Господи, като се върна при учениците си, ще проповядвам за Тебе“. Наистина, като се върнал в селото си, той събрал учениците си и казал: „Деца, знайте, че има Господ! И аз вярвам в Него“. Той им разказал случката с него в пещерата. Значи едно парче хляб може да убеди един български учител-атеист в съществуването на Бога. Всички твърдения на философи, учени, богослови пропадат пред опитността на учителя за съществуването на Бога. И аз мога да докажа това в един момент.

Седят няколко философи в една тъмна стая и разискват върху въпроса има ли светлина в природата. Аз слушам разискванията им и мълча. Когато спорът се разгорещява, аз казвам: „В един момент мога да ви докажа, че има светлина“. – „Докажи!“ Изваждам от джоба си кутия кибрит и една свещ и я запалвам. – „Има ли светлина?“ – „Има, разбира се.“ – Ето, всеки от вас може да разреши въпроса така. В джобовете си имате кутия кибрит. В нея ще намерите клечките на Любовта, Мъдростта и Истината. Запалете тези клечки и веднага ще се убедите, че има светлина. Запалете

свещта на вярата, да я опитате. Запалете свещта на Мъдростта, която носи знанието. Запалете свещта на Любовта, която носи живот. Запалете свещта на Истината, която носи свободата. Като запалите и трите свещи, ще бъдете абсолютно свободни. При тази светлина ще четете всички книги и ще ги разбирате правилно.

Питам: Де ще бъдете след 100–200 години? Клетките на тялото ви ще бъдат пръснати в пространството и костите ви ще лежат в някой гроб. Човек не е в костите си. Смешно е, като изгори къщата на човека, да го търсите в нея. Човек е вън от тялото си. Тялото е малка къщичка, дадена за временно използуване. Докато човек е на земята, душата му обитава от време на време в тази къщичка. В бъдеще човешкото тяло ще е по-съвършено. Когато пожелае, той ще може да става невидим. Той ще става въздухообразен, воден, според желанията си. И тогава, щом реши да отиде на слънцето, веднага ще литне там. Сега човек вдига главата си, гледа към слънцето, но не знае какво има там. Знанието на сегашните хора е относително. Иде ново знание, нова култура в света. Павел я нарича култура на синовете Божии. Аз я наричам култура на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Тя ще научи хората как трябва да живеят. Учените ще работят във всички области на науката, изкуствата и музиката. Те ще дойдат до превръщане на материята от едно състояние в друго. Както виждате, предстои ни сериозна работа и учене. Много усилия, много занимание е нужно на човека, докато разбере това, което е проповядвал Христос. Каквото научите, трябва да го поставяте на вътрешен опит, на вътрешен анализ. Казано е: „Всичко опитвайте, доброто дръжте!“ Бог казва: „Опитайте Ме и вижте, че съм благ“. Опитът ще покаже истината. Лесно е да се отричат нещата, както правят много от сегашните учени. Лесно се казва, че без насилия, без убийства светът не може да се оправи. Опитът доказва ли същото? Ледът може да се строши с чук, но може и да се стопи от топлината на слънцето. Това зависи от степента на човешкото развитие. Но да оставим настрана разбиранията на външния свят. Аз се чудя на умовете на християнските народи, които приемат, че Христос е дошъл да спаси света, а от друга страна казват, че Христовото учение е неприложимо. – Приложимо е Христовото учение. То носи спасението на света; то носи новото знание; то ще научи хората как да се освободят от страданията.

Тази сутрин вашият Баща иде при вас и ви пита: „Какво ви каза вашият Учител?“ После Той казва: „Идете на лозето ми да работите“. Ако

изпълните Неговата воля, Той ще ви даде своето съдействие. Той ще бъде всякога с вас. Ние сме опитали законите на природата и знаем, че тя е разумна. Който не вярва, нека дойде при нас, ще му докажем това на опит. Ще направим опит и с растенията да видим, че и те са разумни. Достатъчно е да направиш най-малкото добро на едно плодно дърво, да видиш как ще ти се отблагодари то. Ако всяка сутрин поливаш една круша, като узреят плодовете ѝ, тя ще ти даде доброволно от своите плодове. Ако не се грижиш за нея, плодовете ѝ не падат лесно. Като положиш грижи за нея, пред краката ти ще падат най-хубавите плодове. С това тя изказва своята благодарност към тебе. Всички живи същества са признателни, важно е да проявят своята признателност. Само посредственият, невежата мисли, че у животните и растенията няма разумност. Повтарям: Всяко живо същество е разумно. Не измъчвайте животните и растенията! Който мъчи животните, ще мъчи и хората. Който се отнася добре с животните и растенията, с хората ще бъде още по-внимателен. Този е моралът на новата култура. Майките трябва да научат децата си, че Божественият живот прониква в цялата природа; че Бог е жив и че Божественото е над всичко.

Някои от вас са изпратени като делегати от разумния свят, да донесат скъпоценния камък. Други са изпратени да донесат най-хубавия плод. Трети са дошли да донесат най-хубавия кон. Понеже сте се оплели на земята, объркали сте пътя си, вие се питате: „Защо сме дошли?“ – Дошли сте на земята да поздравите царската дъщеря по случай завършване на нейното образование. – В какво сме се оплели? – В един външен Бог.

Днес предадох разказа до половина. В друга беседа ще разкажа по какъв начин трите ангела се развързали. Тогава и вие ще разберете как може да се освободите от вашите връзки и да влезете в културата на Всемирното Бяло Братство.

19. Беседа от Учителя, държана на
17 юни 1923 г. в София

След три дни

Господарю, напомнихме си, че
онзи измамник, когато бе още жив,
рече: „След три дни ще възкръсна“.
(Матей 27:63)

Ще взема една част от 63-ти стих, 27-ма глава от Евангелието на Матея: „Господарю, напомнихме си, че онзи измамник, когато бе още жив, рече: „След три дни ще възкръсна“.

Ако тия думи бяха казани за някой обикновен човек, не щеше да ни учудва. Но те се отнасят до вярванията на съвременните християнски народи. То е казано не от прости хора, но от най-учените хора на еврейския народ, от служителите на църквата, отлично запознати с Моисеевия закон. Казват: „Спомняме си за това“. Оттук може да се види какво е било отношението на тогавашното духовенство спрямо Исуса. Сегашните християнски народи считат Христа за божество, за Син Божи, и затова ние не бихме желали да знаем как си обясняват те това противоречие. Не само в еврейския народ, но изобщо, като проучваме историята на всичките религии, няма Учител, който, като е дошъл в света, да е бил добре посрещнат. Във всички народи, без изключение, са ги посрещали като измамници и лъжци.

За нас, хората на положителната наука, ние можем да си обясним това нещо много обективно. Има разногледи хора. Това са хора, на които очните нерви не са еднакво дълги, та впечатленията от външния свят не се съвпадат в един и същи момент, и се явява двоен образ. Единият образ се възприема по-рано, а другият – по-късно. Тази аберация, т.е. отклоняване, съществува и в човешкия ум. Човек може едновременно да възприеме два образа. Но законът е такъв: не могат да се възприемат изведнъж два противоположни образа в природата, защото ако единият образ е хармоничен, другият ще бъде дисхармоничен. Но това произтича от факта, че в самия живот има две велики течения. Соковете, които идат от корените на дървото, имат едно свойство, а тези, които идат от клоните, имат друго свойство. Може да попитате защо става така. За обяснение аз ще си послужа с една аналогия, с това, което става в природата.

Защо корените на дървото не са прави както клонете, а лъкатушат в

земята? – Понеже почвата е по-гъста. За да си пробият път, корените са принудени да изкривяват своята посока. А клоните, понеже растат в по-рядка атмосфера, техният растеж е по-правилен. Значи, когато схващанията на хората са материалистични, винаги има известно изкривяване. Например евреите се отличават с краен материализъм, което може да се проследи в тяхната история. Братята на Йосифа го продадоха много евтино. Виждаме друг пример: Юда продаде Христа за 30 сребърника.

Тия прояви на човешката душа са необясними за един обикновен човек. Питам ви: Не е ли същото, когато братя и сестри, в желанието си да получат по-скоро бащиното наследство, чакат смъртта на родителите си. Не може ли бащата да им даде наследството или част от него, докато е още жив? Знае се какъв е моралният уровен на тия синове и дъщери, които желаят смъртта на баща си и майка си. От такива синове нищо не може да се очаква. Ако се проследи животът им, ще се види, че 90% от тях водят разпуснат живот. „Ние помним, че онзи измамник, когато бе още жив, рече: „След три дни ще възкръсна“. – „Ние знаем, че той няма да възкръсне, но е нагласил да дойдат Неговите ученици да откраднат тялото Му и да разгласят навсякъде, че Той действително е възкръснал.“ Този въпрос от 2000 години не е разяснен. В цялата християнска литература, ако я разгърнете, ще срещнете разни теории дали е възкръснал Христос, или не. Защото ако Той не е възкръснал, както е казал, тогава цялото верую на християните пропада. Но ако Христос е възкръснал, тогава веруюто на християните се базира на една основа, на която животът има възможност да расте. Хората така обясняват възкресението, че ако човек легне да спи и после се събуди, може да го считат за възкръснал. Или ако умре и после оживее, той е пак възкръснал, пак се връща в живота. „Възкресението“ включва в себе си друг закон. То е състояние – минаване на душата в онова същинско състояние, в което е съществувала преди да е била въплътена в материята. Веднъж въплътена в материята, душата се опорочава. Също всички хора, без изключение, са нечисти. Поради това ние трябва да правим на земята големи усилия, за да можем, със силата на Духа, да очистим нашето сърце, нашия ум, нашите действия и желания от това окаляне. Причината за окалянето е в самата материя. Значи тя е от такова естество, че се опорочава. Ако отричате, че материята може да се опорочи, тогава защо изхвърляме част от нея навън? Защо след вкусното ядене на бюреци, на палачинки, чувстваме неприятност, че понякога не искаме да ги видим? Откъде се образува това? Вътре в палачинките ли беше? Аз считам,

че нечистотиите са в самата материя, като в затворено шише; отпушиш шишето и виждаш какво има вътре. Човешкият дух трябва да изучи процеса на чистенето. И възкресението е самият процес на чистене. То става само чрез Божествената Любов. Без Любов няма възкресение. Който изгуби Любовта, казва: „Аз съм мъртъв“. Обаче щом дойде Любовта, той усеща едно съживяване. Под думите на Христа: „След три дена аз ще възкръсна“, се подразбира, че след три дена Той ще внесе Божествената Любов, която включва всичко в себе си. На друго място Той казва: „Когато бъда въздигнат по такъв начин, аз ще се привлека към Любовта, както и всички, които вярват в Бога“. Мнозина разбират, че трябва да умрем, за да отидем при Христа. Не е така. Под „умиране“ се разбира да се освободи човек от онези свои мисли, които го спъват. Може да умреш и мисълта да те държи и в онзи свят. Също и желанията спъват в онзи свят. Човек и там няма да бъде свободен. Ако не си привлечен от Любовта, ако не си под влиянието на този велик закон, ти не можеш да влезеш във великия Божествен свят. Това се обяснява така: Като доближите до железни стърготини една жица, през която минава електрически ток, всички стърготини ще се полепят по жицата. Значи има една сила, която ги привлича. Друга сила, с други свойства, не може да ги привлече. Следователно Божественото привлича подобното към себе си. Човешката душа се привлича от този център.

Всички хора имат желание да намерят истината. Всички търсят щастие; всички търсят здраве; градят къщи, уреждат градини, осигуряват живота си. У човека има нещо дълбоко всадено към живота и той иска да живее. Понякога той иска да умре, да се лиши от живота си. Под „смърт“ се разбира да се освободиш от неблагоприятните условия, които спъват растежа на живота. Додето сме стигнали, нашият живот сега е драма и трагедия. Сега сме в най-лошото положение: ние сме в дъното на ада. Няма какво да ви доказвам тази мисъл. Достатъчно е да посетите един от големите европейски градове като Париж, Лондон, за да се уверите в това. В Лондон има един квартал, дето живеят повече от 50,000 семейства, децата на които не познават родителите си. Там е свърталище на порока. Ако някой иска да знае какво е адът, да отиде там. У нас още такива квартали няма.

Ако разгледаме съвременната наша култура, ще видим, че в нея има много тъмни страни. Някои автори я разглеждат само от светлата ѝ страна. В случая преценката им е много субективна. Нашите писатели са толкова

честолюбиви и горди, че не искат да признаят своите погрешки. Ако отидеш в Америка, и там ще ти разказват само за добрите страни на тяхната култура. За да се изтъкнат отрицателните страни на американския живот, изисква се от лицето, което ще ги изнесе, висок морал, голяма интелигентност. Навсякъде има благородни и честни хора – и в България, и в Русия, и в Англия, и в Германия. Не е удобно да се изнасят само пороците, защото като мислим и пишем за тях, има опасност ние да се опорочим. Лекарят, който постоянно пипа раните на болните, може да се инфектира и да пострада. В произведенията на някои автори има също проказа, от която се заразяват и опорочават хората. В своите съчинения авторът описва живота си. Моралът и културата на автора се виждат от произведенията му. В тях се изнасят неговите идеи, желания, чувства, а не общочовешки идеи. Един художник рисува например само голи жени, защото това му доставя удоволствие – значи той рисува за себе си, а не за другите. Друг рисува крадци, убийци. Рядко ще срещнем художник, който изразява, въплътява в картините си велика идея. Аз разбирам, като погледнеш картината, тя да произведе в душата ти цял преврат и да кажеш: „Има за какво да се живее на този свят!“ А сега, погледнеш една хубава, донякъде издържана картина, но идеята не е живо изразена. Казваш: „Картината е много хубава, но идеята е непостижима“. И си живееш, както си знаеш.

Ние, съвременните хора, сме в положението на двамата гръцки художници, които решили помежду си да се състезават. Единият нарисувал толкова естествено един грозд, че птиците го нападали да го кълват. – „Виж – казал авторът, – даже и птиците се измамиха. Това е изкуство!“ Другият също се възхитил от картината на приятеля си. От своя страна, той изваял образа на една богиня, която закрил с тънък воал. Дошъл първият художник да види неговото произведение. – „Дигни воала, да разгледам добре статуята.“ Но като се доближил, видял, че воалът бил също от камък. Значи, вторият художник бил такъв голям майстор, че заблудил приятеля си, също майстор в изкуството. И ние понякога можем да изрисуваме външно някаква добродетел и да ѝ турим отгоре воал. Така се лъжат хората със своите добродетели! Донякъде можем да измамим хората със своето външно благочестие или целомъдрие, но все пак ще изпъкне силно онова, което ни липсва. Хвалят един слуга, че е много честен и господарят му е доволен от него. Но какво се оказва? Той е обиколен от други слуги, които го следят. Честни сте, защото ви следят. Аз бих желал да се направи един

опит у нас и в чужбина: само за 20 дена да не функционират съдилищата, за да проверим, доколко сме честни и изправни. Да се оставят хората съвсем свободни само за 20 дена, да се види нашата култура. Възможно е резултатите да бъдат положителни, но не е изключено да излязат всички наши слабости и пороци. В този случай добре е да се направи една статистика за произшествията и престъпленията през време на опита.

И тъй нека във всички страни, докато трае опитът, да се освободим от съдии, от стражари; затворниците да се пуснат на свобода, да се види какво би се случило през тези 20 дена. Това е добър случай да видят европейските народи своята култура. И когато Христос казва, че след три дена ще възкръсне, Той подразбира бъдещата култура, която ще възкръсне, и тогава този опит ще трае не само за 20 дена, но ще бъде всаден в кръвта на хората. Тогава няма да има вече стражари; майките и бащите ще ги заместят, те ще заместят и свещениците. Питам: След 20,000 години ще могат ли да вържат, да ограничат Христа? Сега в едно бургаско село се явил един прост човек, лечител, който учудвал, озадачавал хората със своя начин на лекуване. Такива лечители има навсякъде. Така в Америка в 1905 година се беше явил един лечител – американците отиваха да го видят. Обикновено той не говорел нищо. Нареждали се много болни – хроми, слепи, клосни, да ги лекува. Той само ги хващал за ръцете, и като ги пуснел, отивали си здрави. Други, само като минавали покрай него, оздравявали, но като дойдел някой убиец, лечителят викал: „Махай се, ти си убиец! Не ми се позволява да те лекувам“. Тия лечители не лекуват никога убийци, а ония, на които е дошло времето да оздравеят, той им помага. Всички болести се дължат на човешки грехове и престъпления. Лекарят, за да може да лекува болния, трябва да вникне в причините на болестта. Природата изпраща болестите като начин за изправяне на погрешките. Какво мислите? Онзи престъпник, който е извършил 20 убийства, на когото природата е вързала ръцете, имаме ли право да му ги развържем? Най-напред трябва да изправим неговата душа, да развържем неговия ум и дух, тогава да развържем ръцете му. В съвременната медицина болестите не само не се намаляват, но се увеличават. Болести след болести се явяват и не знаят вече с какви имена да ги кръщават.

„Този измамник каза, че след три дни ще възкръсне.“ Мнозина питат: „Има ли възкресение, има ли вечен живот?“ Аз ви питам: Сегашният живот на какво се дължи? Как бихте обяснили: где се крие силата на онази малка семка, която сте посадили в земята? От нея излиза голямо дърво. Казват, че

в Калифорния имало дървета, израснали още от времето на Моисея, друго дърво било от времето на Аврама – хилядогодишни на възраст. Това може да се докаже, но дървото трябва да се пожертва. Има дървета, които хроникират известна култура, известни събития, една велика история. Христос каза, че след три дена ще възкръсне. Какъв е смисълът на живота? Оженили сте се, след това майка ви, баща ви умират, цялото поколение, всички измират. Туй живот ли е? След време вие изваждате костите на вашите родители, на вашите прадеди и ги туряте в една торбичка и им четете молитви, Бог да прости прегрешенията им. Няма смисъл Господ да прощава костите им. Трябва да се молим да ни възвърне Господ живота, който сме изгубили. Ако ви хвана за гърлото, да не можете да дишате, и ви държа така няколко минути, вие ще изгубите съзнание. Какво ще стане с вас? Токът, който минава през дробовете за сърцето, е спрял. Но като се махне това стягане, жизненият ток отново започва да циркулира. Има също такива умствени и сърдечни сили, които, като стиснат вашия ум или сърце, веднага животът ви изчезва. Дали ли сте отчет на вашия ум? Някой ден сте разположени, друг ден се зароди у вас мисълта да убиете някого. Тази мисъл не е ваша, тя е чужда, но за това има дълбоки причини. То е хващане за гърлото, то е чужда мисъл, внушение. Ами войникът, който отива на бойното поле да убива, тази мисъл негова ли е? Тя е дадена по заповед и е минала през 20–30 души, докато дойде до него. Отде се е зародила тази мисъл? – Божественият закон казва: „Не убивай!“ А отде християните са възприели тази мисъл? Разбирам, в езическите времена, когато искали кръвта на християните. А днес Христос казва да любиш врага и ако брат ти съгреши 7 пъти по 77, трябва да му простиш. Тогава как християните допущат убийството? Как могат да се оправдават за това престъпление? Всички твърдят, че без убийства не може.

На съвременните християни липсва Любов. Кой народ днес е на висотата на културата? В еврейската история се изнасят убийства между родни племена. Те се избиваха помежду си най-безчовечно. Дойде Христос между тях, и Него разпнаха. Запазиха ли се евреите като народ, повдигнаха ли се? – Разпръснаха се по цялата земя да учат урока си. Какво стана с руската империя? – Престана да съществува. Тя пожертва хиляди хора в руските солници; други изпрати на заточение в Сибир. Руското духовенство не се застъпи за жертвите, да каже, че това не е волята Божия. За българския народ казват, че има велико бъдеще, че е избран народ. Всеки народ, който изпълнява Божията воля, който живее съобразно

Божиите закони, има велико бъдеще. Обаче отворете историята на българския народ да видите доколко той е живял по Божията воля, за да бъде велик. Тъй както живее българският народ, има ли бъдеще, може ли да бъде велик? Убийствата може ли да донесат щастие на България? И сега мислите ли, че престъпленията ще донесат щастие на нашия народ? Ще кажете: „Тъй трябва да стане“. Не, нещата могат да стават и по друг начин. Великите работи стават по разумен начин. Каквото е станало, не може да се върне. Но трябва да се знае, че в Божествения свят престъпленията не се одобряват. Следователно трябва да знаем, че има един закон, който не прощава нашите престъпления. Ще кажат някои, че като говоря така, уронва се престижът на държавата. Когато държавници, управници, съдии престъпват законите, тогава се уронва престижът на държавата. Всички трябва да знаят, че има един вечен закон, който съди еднакво всички хора.

„Този измамник, като беше жив, казваше, че ще възкръсне.“ Не възкръсна ли Христос? – Възкръсна. Християнските народи Го очакват да съди народите. Само Бог, който е създал всичко, има право да руши, да наказва, да съди. Художникът, който е нарисувал картината, само той има право да я унищожи. Ако българите искат да бъдат благословен народ, трябва да знаят, че се благославя само онзи народ, който не върши убийства. Когато Петър отсече ухото на воина в Гетсиманската градина, какво му каза Христос? „Тури ножа в ножницата си, защото който вади нож, от нож умира.“ Сега аз говоря на онези от вас, които познават Христовото учение. Има по-силно оръжие от картечницата; има по-силно оръжие от оръдията, от парите; има по-силно оръжие от всички интриги. Това оръжие е Любовта, която трябва да влезе между хората. Сега ще обясня този закон с приказката за дъщерята на царя Бентам Берухи. Трима ангели слезли от небето да донесат подаръци на царската дъщеря. Първият ангел, Амерфил, бил един от най-видните членове на ангелския свят. Той бил един от най-учените ангели, може да се каже, познавал тайните на Битието. Този делегат за царството на Всемирното Бяло Братство бил поставен от Бога на изпит. Като видял царската дъщеря, Амерфил се влюбил в нея и пожелал да влезе в скъпоценния камък на нейния пръстен, да усеща винаги аромата ѝ. Пожелал и се привлякъл от камъка. Всеки ден той навлизал все повече в камъка и видял, че се обезобразява, но да се върне назад не могъл. Искал той да се освободи, но как? Срам го било да се обърне към небето. Също така се срамувал и от приятелите си, че ще му кажат, как така, с неговите големи знания, да се увлече от една жена на

земята. И вместо да ѝ каже, че я обича, той влязъл в един камък и се погубил. Той почнал да гори от срам и колкото повече горял, камъкът ставал все по-блестящ. Питате: „Защо диамантът пречупва лъчите и блести?“ – Защото ангелът е свързан още с камъка. И днес той казва: „Аз ви моля, братя, не се свързвайте с никакъв скъпоценен камък“. От голямата мъка у ангела се явило едно озлобление. Скрит в камъка, той не искал никого да вижда, пък и никой не искал да го знае.

Днес хората не подозират, не знаят произхождението на този диамант. След като се отдалечило царството на Бялото Братство, този камък почнал да минава от ръка на ръка, докато след хиляди години дошъл в царството на Мехам Мерфю. Той имал една дъщеря на име Мерфил. Тя не била благородна и като влязъл камъкът в нейните ръце, у нея се зародило едно жестоко желание. Който се влюбвал в нея и предлагал да се оженят, тя казвала: „Аз ще се оженя за тебе, но след като ти извадя очите“. Идвали млади князе, царски синове и всички приемали желанието ѝ. На всички, един по един, тя изваждала очите и ги туряла в едно шишенце. Като дошъл първият кандидат, ангелът от диаманта шепнел на Мерфил: „Извади му очите, аз не искам да ме гледа“. Значи тя била адепт на този камък. Князът казвал: „Извади ми очите, само ми дай да те прегърна“. Така обезобразен, тя го затваряла в една стая със слугинята си. Той прегръщал слугинята, като я мислел за царската дъщеря, а тя се смеела насреща му и казвала: „Колко си мил, колко си хубав!“ На другия ден отивала да го пита доволен ли е. – „Много съм доволен“ – отговарял той. По същия начин тя постъпила с останалите кандидати, и всички били доволни от нея. Ще кажете: „Колко е жестока тази царска дъщеря Мерфил!“ Питам: Съвременният свят не ви ли е дал по една лъжлива мома, която сте прегърнали? Вашите очи на място ли са? Не са ли извадени? Някой прегърнал една къща, друг – министерски пост, трети се оженил – какви ли не глупости сте прегърнали, и всеки мисли, че това е същността. Вие сте продали същността, изгубили сте Бога, изгубили сте Любовта и казвате, че сте културни. Не, няма още култура в света! Духовното идване на Христа е през тази епоха. Първата Негова мисия е да възстанови зрението на хората.

Най-после в царството на Мерфил дошъл един адепт. Той казал: „Искам да видя царската дъщеря, да ѝ кажа три думи“. Тя се зачудила на неговото желание, но се съгласила да чуе тези три думи. Като се срещнали, той я запитал: „Познаваш ли този камък? Знаеш ли историята му?“ – „Моля, разкажи ми историята на този камък.“ – „Ако носиш още по този

начин камъка, ще бъдеш най-нещастната жена в света.“ Защо изнасям този факт? Вземете например една мома, която си играе със сърцето на някой мъж. Ще ви кажа защо тя си играе със сърцето му. После адептът запитал царската дъщеря: „Можеш ли да ми покажеш своя пръв любовник?“ – „Ще ти го покажа.“ И го завела в стаята. – „Можеш ли да ме освободиш, да остана за малко с него в стаята?“ Адептът попитал ослепения доволен ли е от живота си. Искал да му каже истината. – „Има ли по-голяма истина в живота от това, което аз прекарвам сега? Има ли по-голям щастливец от мен?“ Тогава адептът му доказал, че той е голям нещастник и жертва на царската дъщеря. Като разбрал истинското си положение, той обещал на адепта да посвети живота си на истината, да не отмъщава за нещастието си и да люби ближните си като себе си. Адептът взел камъка от пръстена на царската дъщеря, счупил го и го турил в очите му. На мястото на първия камък сложил друг – фалшив. Но ангелът не могъл да се освободи от камъка. Той останал да се върти в очите на ослепения и така минал от една степен на еволюция в друга. Той започнал да изпълнява своята длъжност, но неговите деца пак сгрешили. И сега ангелът пак се проявява и се срамува за погрешките на своите деца.

И ние, като гледаме нещата отвън, лъжем другите хора, преувеличаваме фактите. Не съм срещал нито един човек, който в даден момент да съзнава, че стои пред Бога, пред великото, безграничното, възвишеното. Представете си една мома обича един момък, обещава му, че ще се омъжи за него. Погледът ѝ ту светне, ту затъмнее; ту го иска, ту не го иска. После намери друг, с него флиртува. Това „флиртуване“ аз взимам в най-широк смисъл на думата. Така господарят флиртува със слугата си; паството флиртува със свещеника. И като загуби той гласа си, казват: „Трябва да назначат друг свещеник на негово място“. И ние очакваме да се оправи този свят! Как ще се оправи? Всички казват: „Като се пенсионираме, ще си поживеем“. А пък аз съм забелязал, че като пенсионират някого, той скоро умира. Офицерът, привикнал да дава заповеди, дават му да яде лук, сирене, сух хляб. След като ял печени кокошки и го лишат от тях, той казва: „Аз съм роден да ям печени кокошки, а не печен лук“. Каква е разликата между печена кокошка и печен лук?

„Онзи измамник ни каза, че след три дни ще възкръсне.“ Днешният ръководител на християнския свят, Христос, не е горе на небето. Той възстановява Царството Божие на земята. У хората става едно събуждане на съзнанието и те виждат, че това, което са вършили досега, не е право.

Според мене от църквата не се изисква вече нищо. Всички християнски църкви в България, в целия свят, трябваше само да се молят да се смени тази култура, да дойде нещо по-хубаво, по-благородно. Даже ако свещениците престават да проповядват, а само се молят на Бога да дойде Божествената култура, в скоро време натегнатата атмосфера ще се разведри. Сега питам: Как ще се оправи България? Имало дъновисти и петковисти. Нито едните, нито другите ще оправят България. Само Любовта може да оправи България. Божественото учение трябва да завладее сърцата на всички българи и те да кажат: „Братко, аз искам да ора земята с Божията Любов“. Свещеникът да каже: „Аз искам да служа с Божията Любов“. Всичко, каквото се прави, да става в името на Божията Любов. И военният, като извади ножа си, да каже: „И аз искам да служа с Божията Любов“ – и тогава той няма вече кого да убива. В Божествената Любов всички ще бъдат добри и благородни. Направете опит: Турете едно растение в каквато почва искате. Ако не е под преките слънчеви лъчи, то не може да расте. И на детето можете да му давате най-добрата храна, няма ли я Любовта, то ще бъде хилаво. Как лекува този брат, който се явил в Бургаско, при когото се стичали хиляди страдащи? Той ги хващал за ръце, заливал ги с вода и така ги лекувал.

Сега питам: Има ли чудеса в света? – „Няма чудеса.“ Е, как се лекува? Един свещеник казал, че болният болни лекува. Ако болният лекува, какво ще стане, когато здравият лекува? Като излизал лечителят от църквата, хората му целували полата. Изобщо хората са склонни към суеверие. Когато един болен се излекува по този начин, всички вярват, а когато говориш за Любовта, никой не вярва. Любовта притежава такава сила, която премахва не само нашите физически недъзи, но и умствените, сърдечните и душевните. Направете опит с християнското учение. На този Христос, Когото считат за умрял, нека българите кажат: „Господи, ние Те призоваваме, днес ще направим опит с Твоята Любов“. Безразлично е кой ще направи опита. А сега седят и пишат какво съм казал аз. По някой път аз плаша владиците, като казвам: Без пари ще служите. Казват: „Как е възможно това?“ Ето как разбирам аз: Ако нямаш Любов, ще служиш с пари; щом дойде Любовта, без пари ще служиш. Ако те любя, има ли по-голяма гаранция от Любовта? Щом Господ те обича, ти ще Му служиш с Любов и радост и ще кажеш: „Господи, както искаш, да бъде волята ти!“

Христос каза: „След три дни ще възкръсна“. Питам: Не е ли дошло време за възкресението? Казват, че Христос щял да дойде отгоре на

облаците. Но Писанието казва: „Присъствието на Сина Човечески ще бъде като светлината, като светкавицата – от единия до другия край“. Значи Христос ще дойде, но не знаете отде ще дойде Той. Когато Любовта дойде в света, тогава ще дойде Христос. Да не мислите, че Той ще остави да му целувате скута? Той помни ударите на римските войници. Вие го викате на земята, но Той казва: „Имам добри спомени от земята!“ Аз бих ви дал много научни данни за устройството на Вселената, на Земята, но преди всичко трябва да възприемем Любовта; да създадем нов организъм; да изменим нашия мозък, нашето сърце. Аз считам, че съвременните хора са направени от восък и като отидат в духовния свят, ако температурата се увеличи на 45 градуса, животът им ще изчезне. И каква култура може да очакваме от хора, които живеят при 40–45 градуса? Такъв човек – Господ да го прости – ще се разтопи и животът му ще изчезне. Аз казвам, че нашият организъм може да издържа температура до 35 милиона градуса. Какво мислите? Ако можете да издържите такава температура, знаете ли каква светлина ще имате и как ще се отвори светът за вас? Тогава няма да си служите със сегашните тела. Значи ние трябва да преобразим нашите восъчни тела. Павел казва: „Има тяло естествено, има тяло духовно“.

Христос казва: „Ако се не родите изново от Дух и вода, не можете да влезете в Царството Божие“. Знаете ли за каква вода се говори? – Тя не е обикновена вода; при никаква температура не може да се разлага. Вода, която се разлага, не е същинска вода. Тази вода, която извира и носи Божествения живот в себе си, тя е същинска. Ако вие познавахте Христа, щяхте да ме разберете. Павел казва: „Едно време познавах Христа, но сега другояче го познавам“. Ако познавахте Христа като Любов, знаете ли какво щеше да стане с вас? – Веднага щяхте да се трансформирате, всичките ви недостатъци щяха да изчезнат, вашите лица – да се изменят, да приемете образ и подобие на Бога, и ще се чудите как сте могли да живеете в неведение и невежество. У някого се явило желание за служене и казва: „Ще служа на Христа, ще раздам всичкото си имане“. Но като си отидете вкъщи, веднага срещате опозиция на жена си, която казва: „Не е дошло време за това“. Свещеникът казва: „Да проповядвам на хората, но времето още не е дошло“. Според мене то отдавна е дошло, сега има условия. Ние не осъждаме никого, не съжаляваме и за изгубеното време. Като дойде Христос, и мъртвите ще възкръснат. Има един начин за оправяне на света, Христос ще дойде, ще те повдигне, ще ти даде ново тяло и ще каже: „Братко, излез от твоята къща“. Ще се гневиш ли на брата си? Една мома,

пострадала от някой момък, ще получи ново тяло. Христос ще ѝ каже: „Сега ти си чиста. Имаш ли нещо против този момък?“ – „Нямам нищо против него.“ – „Ела с мене!“ Следователно ето как трябва да се живее. Господ ще даде нови тела на всички, ще ги въздигне и ще им каже: „Сега сте чисти, ходете и живейте по новия закон!“ Онзи, Който дойде по този начин, Той ще въздигне света.

Всяко идейно учение, което води в новия път, което носи възкресението, трябва да измени вашите сърца, умове, душа и дух. Всички трябва да станете свободни, да желаете тази свобода. И когато някой извърши убийство, като го хванете, да кажете: „Братко, няма да те съдим, нито ще те турим в затвора, скрий ножа си“. Онзи убития, ще го съживим и ще кажем: „В името на Господа Исуса Христа, на изявената Божия Любов, ние ще въздигнем този брат“, и ще му кажем: „Никога вече не убивай!“

Бъдещето носи новото. Онзи, който мисли да убие един праведник, неговият нож ще се стопи. Ще турим ръката си върху него и ще кажем: „Братко, научи ли закона?“ Това е великият морал на вашата душа. Необходимо е да научим великия закон, че Бог е наш Баща, че трябва да живеем братски, че никой няма право да убива. И насилие не може да става. Тъй е писал Господ и всички трябва да живеем по Неговия закон. Ако съвременните европейски народи не приемат Христовото учение, след 10 години ще дойде такава война, каквато човек не помни. Ако не работим, ще дойде всеобща война. След тази война ще бъдем по-близо до Бога и ще бъдем по-добри. Това не е пророчество. Това виждат всички предвидливи управници и държавници. Дълг е на духовенството да каже: „Това не е волята Божия“. Един английски държавник, лорд Джордж, казал на духовенството: „Ако вие съумеете да внушите на християнския свят да избегне войната, вие сте постигнали вашата цел“. Това е задачата на съвременното духовенство: Да спре войната, която сега се подготвя. И аз казвам: Христос иде! Ако народите приемат Любовта, войната ще се отмени; ако не я приемат, войната ще дойде и тогава ще опитат още по-големи страдания. Всички могат да проявят Любовта. Не е нужно да бъдете в църквите, в планините, а у дома си, при жена си, при децата си, в затворите. Любовта може да се опита при най-лошите условия на живота. Тази Любов ще ви направи свободни. Когато дойде Любов в дома ти, твоята жена ще ти каже: „Аз те освобождавам!“ Всичко ще се измени под влиянието на Божествената Любов. Светът ще се уреди само когато дойде Любовта. Тогава няма да има страдания, невежество, немотия, глупости –

всички ще бъдем моментално здрави.

Сега Христос застава пред вас и казва: „Вярвате ли в това, което ви казвам?“ „Този измамник каза, че след три дни ще възкръсне. Ние не вярваме. Да не би учениците да вземат тялото му?“ Ето, сега Христос е пред вас и ви пита: „Вярвате ли, че аз възкръснах?“ Не бързайте да ми кажете, на мене не отговаряйте! Не искам леко да мислите. Това е един много сериозен въпрос. – „Вярвате ли, че аз възкръснах; вярвате ли, че аз донесох Божествената Любов; вярвате ли, че туй учение, което проповядвам, може да донесе възкресение, може да донесе Любовта?“ От 2000 години седите на два стола и казвате: „Хайде да отидем в евангелската църква, хайде в православната, в католическата“. Теософите ви боядисват в една боя, окултистите – в друга. Има повече от 40–50 краски. Че си теософ, католик, евангелист не е важно. Питам: Твоят Учител ще дойде ли? Ако си Го намерил, ти си човек на заблуждението; ако не си Го намерил, ти си човек на възкресението. Казваш: „Аз съм окултист“. – Добре, твоята наука дала ли ти е онова учение, оня съществен живот на безсмъртието? – „Аз съм християнин.“ – За тебе Христос възкръсна ли? – Вярваш ли във възкресението? Христос седи пред вас, а вие питате: „Учителю, къде е Христос?“ Като станах тази сутрин, аз погледнах какво е времето. Това е важно за мене. Това, което говори времето, същото говори и Христос: „Ако не възприемете моето възкресение, много сълзи ще изтекат. Това говори дъждът. Но ако приемат моето учение, ще дойде светлината, ще дойде Любовта“. Ако духовенството не приеме това учение, грях на душата му! В десет години, ако не приемат учението, нека те да му мислят! И съдбата е почнала най-напред от България.

Ако българският народ не приеме това учение, нещо страшно иде за него, няма да кажа какво, но да го знаете. Вие ще видите какво ще дойде. Ако го приемете, ще бъдете един от първите народи, ще бъдете записани, че сте повярвали във възкресението на Христа. От вас, българите, се изисква доблест. Човек трябва да бъде смирен. Аз ще ви кажа какво значи да бъдеш смирен: Никога да не лъжеш, да бъдеш свързан с Бога; да имаш велика душа; да бъдеш благороден и възвишен във всичките си прояви. Такъв трябва да бъде българинът! Ние трябва да бъдем такива, каквито са били предците на Всемирното Бяло Братство, като онзи човек, който е направен по образ и подобие Божие, който е наследил цялата земя. Това е Христос. Той казва: „Аз съм първият, направен по образ и подобие на Бога. Ако слушате, ще имате Божието благословение; ще минете от смърт в

живот, и когато аз бъда въздигнат, ще привлека всички към себе си“. И всички култури, които идат в света, носят името на първородния брат на човечеството. Ще го попитате: „Няма ли друг изходен път?“ – Днес или никога! Не се надявайте, че друг път ще дойдат благоприятни условия. Под „днес“ разбирам, че Божественият Дух сега минава навсякъде, през всички европейски народи и казва: „Свестете се, свестете се!“ Навсякъде говори този Дух. Няма човек, на когото да не говори Той. На всички казва: „С Любов, а не с насилие, не с убийство!“ Следователно повдигнете сърцето си към Бога и се молете. Нека се реши този въпрос от православната църква: Възкръснал ли е Христос в православната църква; приета ли е Любовта в православната църква? Една църква има в света. Но вън от църквата е Всемирното Бяло Братство – то е по-високо от църквата. Но още по-високо от Всемирното Бяло Братство е Царството Божие. Следователно църквата е първото стъпало. Всемирното Бяло Братство е второто стъпало, а Царството Божие е третото стъпало – най-великото, което трябва да се прояви. Във всички сърца и умове да живее Божията Любов, и като се срещат хората, да знаят, че са братя и сестри, че са деца на един Баща, на една Любов, на една Мъдрост и на една Истина.

20. Беседа от Учителя, държана на
24 юни 1923 г. в София

Ще дойдем при Него

Отговори Исус и рече му: „Който люби мене, ще опази моето Слово, и Отец ми ще го възлюби; и ще дойдем при него, и ще направим жилище в него“.
(Йоан 14:23)

„И ще дойдем при него, и ще направим жилище в него.“ – Кога? – Когато думите ми пребъдват в него. Това е една математическа задача. Според мене математическа задача е онази, която крие известна разумност в себе си. Следователно дадената задача е от висшата математика. Тя трябва да се реши правилно. Питат: „Защо плаче човек?“ – Защото не е решил задачата си. Щом я реши, той престава да плаче.

Съществуват три начина за решаване задачите на живота. Първият начин е теоретизирането. Вторият начин е опитът, а третият – познаване и прилагане на решенията. При решаване на задачите си всеки човек минава през трите фази. Някои хора започват с философстване, други – с опита, а трети – с прилагане на знанието. Бъдещите хора ще се ползват от готовите резултати на задачите. Първият въпрос, с който се занимава философията, е този за точката. И математиката се занимава с въпроса що е точка. Казва се, че точката не заема никакво пространство, т.е. няма никакво измерение. Как може да се говори за нещо, което не заема никакво пространство, т.е. няма никакво измерение. Невъзможно е да се говори за нещо, което не заема никакво пространство. Самото пространство е нещо реално. В него се изявяват всички неща. Значи и точката се изявява в пространството. Под „точка“ разбираме сила, която се разширява от центъра към периферията си. Тя е първият подтик на енергията. От това гледище всяка енергия, която се проявява в природата, е жива, разумна сила. Казват, че физическият свят е неразумен. Не, този свят представя отношения между разумни енергии. Друго нещо е, ако някой няма отношение към известни разумни сили. Например срещаш един човек с букет в ръка, отива при своята възлюбена. Той е съсредоточен, мисли само за нея, погледът му е насочен навътре. Минава-заминава край хората, но нищо не вижда. Външно изглежда като дърво, чужд за всички хора. Той минава за точка в

пространството. Според някои той е смахнат, луд човек. Така гледат понякога и на религиозните. Не е точка, не е смахнат този човек. Той има определена цел. В този смисъл точката е подтик в Битието, който върви от неограниченото и неопределеното към ограниченото и определеното. Когато този подтик се стреми към времето и пространството, тогава става точка. Тя се движи само по права линия. – Що е правата линия? – Път, образуван от движението на точката. Правата линия се образува не само от една, но от много точки. Тя има само едно измерение – дължина. Във физическия свят тя не може да бъде безконечна.

И тъй, кой е първият подтик на човека? – Правата линия. – Защо? – Защото правата линия води към Любовта, която иска да се прояви навсякъде във Вселената. – Жива ли е Вселената? – Половината е жива, а половината – мъртва. От далечното минало още много същества са изгубили своя живот. Безграничната Божия Любов се стреми да проникне и в мъртвата половина на вселената, за да възвърне живота и светлината на тези същества. Любовта иска да събуди всичко заспало, да съживи всичко мъртво. Защо тези същества са изгубили живота си, историята мълчи. Те са преживели голяма катастрофа. Техният живот е голяма трагедия. За причината на тази трагедия съществуват много легенди. Цялото човечество е минало през тази трагедия.

Иде нова епоха за човечеството, когато разумният свят иска да покаже на хората начина, по който те могат да се върнат към своя първоначален живот, да застанат на здрава, положителна основа. Днес повечето хора са в илюзиите на живота. Всеки трябва да си отговори какво всъщност е животът не само от физическо, но и от духовно гледище. Ще кажете, че духовният човек е крайно чувствителен. – Това е неизбежно. Аз говоря за тази чувствителност, която има отношение към съзнанието. Колкото по-чувствителен става човек, толкова повече и съзнанието му се пробужда. Колкото по-съзнателен става той, толкова повече се увеличава и светлината му. С увеличаване на светлината увеличава се и Любовта, чрез която човек се домогва до методи за правилното разрешаване на своите задачи. Една от тези задачи е да разбере човек своето предназначение на земята и да го изпълни правилно. Който разреши тази задача правилно, ще реши всички останали задачи. Мнозина започват да решават задачите си от опашката на живота. Не, започнете от главата и постепенно вървете към опашката. Как ще устроите своя дом, ако започнете от опашката? Мома и момък се женят и първата им работа е да се осигурят. Осигуряването е

последната работа. Значи те започват от последното, т.е. от опашката на живота.

Що е женитбата, бракът? Много мислители са дали някакво обяснение на този въпрос, но нито един не е точен. Каквото и да са писали и говорили по този въпрос, все остава нещо неразрешено. Двама търговци съединяват капиталите си да работят заедно. Двама учени съединяват своите научни изследвания. Двама войници съединяват силите си. Съединяване има навсякъде, като разумен процес. Важно е каква е целта на това съединяване. Казват: „Човек се ражда и умира“. Значи той трябва да се роди, трябва и да умре. Това не е разрешаване на задачата. Важно е защо трябва човек да се ражда и да умира. Досега никой не е определил що е животът, що е смъртта. Каквито и мисли да са изказани за живота и за смъртта, те са субективни, не се основават на самата реалност. Защо се ражда човек и защо умира, това е задача на бъдещето. Някои хора са само направени, още не са родени. Казва се: „Бог направи човека от пръст и вдъхна в ноздрите му дихание на жива душа“. – „Ама аз съм роден.“ – Ти още не си роден, ти си само направен. Роденият има особени качества. За него се казва, че грях не прави. Майката казва за детето си: „Родих това дете“. – Не си го родила още, ти си го направила. Детето ще яде и пие, ще расте и ще се развива, ще греши и ще прави престъпления. Бог направил човека от пръст, защото знаел. че ще греши. – Естеството на самата пръст е неустойчиво. – Тогава защо Бог направи човека от пръст? За да греши ли? Ако грънчарят направи едно гърне от пръст и сипва в него нечистата си вода, защо го направи: за нечистата вода ли? Какво ще стане с това гърне? Какво представлява съвременният свят? На какво приличат мислите и чувствата на човека? Какво са човешките умове и сърца? Нека всеки българин – майка и баща, брат и сестра, учител и свещеник, да се вдълбочи в себе си и си отговори искрено какво се крие в неговия ум и сърце. Какво ще кажете: чисти ли сте? Вие сами сте се направили нечисти.

Пред къщата на един богат арменец лежало умряло куче. Арменецът минавал-заминавал, не го хвърлял. По едно време той видял един турчин. Спрял го и му казал: „Слушай, ще ти дам шест гроша да махнеш това куче оттук“. – „Аз ще ти дам 12 гроша, ти да го махнеш.“ Най-после арменецът се принудил да го тури в един сандък и да го хвърли. Питам: Какво сте разрешили, ако не сте готови да слезете от висотата на положението си като арменеца и да изхвърлите умрялото куче на боклука? Ще чакате да мине някой беден човек, да му дадете шест гроша, той да свърши работата

вместо вас. Да, но бедният човек е готов да ви даде 12 гроша да изхвърлите умрялото куче.

Казвам: Материалните блага, които хората търсят, са причина за отклоняване от правия път. Материалното богатство е резултат на човешката енергия. То трябва да се разпредели правилно между всички хора. Богатият няма право да обсебва всичките блага. Те не принадлежат изключително на него. Определено е на кого принадлежи дадена монета. Тя е запечатана с кръвта на някого. Вън от него никой няма право да я притежава. Не мисли, че ако откраднеш една ябълка от дървото на съседа си, ще се ползваш от нейните сокове. И да изядеш ябълката, соковете ще се върнат там, отдето си я взел. От окултно гледище причината за болестите се дължи на отнетите чужди капитали, складирани във вашия организъм. Вие сте складирали тези капитали по незаконен начин в тялото си. Ще дойде ден, когато собствениците на тези капитали ще си ги вземат по насилствен начин. Щом стане това, човек започва да боледува. – Що е болестта? – Обедняване на богатия. Наистина, докато са богати, хората са здрави, но щом обеднеят, те заболяват. Ако отново се напълнят касите им, те стават от леглото, т.е. оздравяват. Този закон е верен и в умствено, и в морално отношение. Докато е смел и решителен, докато мисли право, човек е богат и здрав. Щом изгуби мисълта си и не мисли вече правилно, той обеднява.

Често хората разрешават въпроса съществува ли Бог, има ли друг свят или няма. В това отношение те приличат на онези двама американци, които пътували заедно във влака и се разговаряли върху въпроса има ли Бог или няма. Единият бил проповедник, а другият – професор-атеист, не вярвал в Бога. Случило се, когато влакът минавал през един мост, той не издържал на тежестта и се счупил. Влакът паднал в реката, а с него заедно и двамата американци. Как разрешили те въпроса за съществуването на Бога? Този въпрос не се разрешава само с думи. Въпросът за светлината не се разрешава в тъмна стая. Достатъчно е да имаш една клечка кибрит, за да го разрешиш. Щом изгориш тази клечка, пак настава тъмнина. За да се убедиш в съществуването на светлината, ще палиш клечките една след друга. Като изгориш всичките клечки, пак настава тъмнина. За да не се движиш ту в светлина, ту в тъмнина, ти трябва да се стремиш към непрекъсната светлина.

Христос казва: „Който люби мене, ще опази моето Слово“. Под „слово“ разбирам разумното начало в човека. Разумният е честен човек.

Който не е честен, не е човек. Щом даде известно обещание, човек трябва да го изпълни. Когато ученикът каже, че ще учи, трябва да удържи на думата си. Когато учителят каже, че ще преподаде нов урок, трябва да удържи на думата си. И търговецът, и клиентите трябва да бъдат честни в изпълнение на своите задължения. Първото движение е това на точката. Като се движи, тя образува правата линия. Следователно, за да бъде честен, човек трябва да се движи по права линия, да не се отклонява от пътя си. Никакво навеждане надолу, никакво изкривяване надясно или наляво. За онзи, който гледа към земята, турците казват: „Този човек изгаря човешкото сърце“. Момата говори на възлюбения си: „Ние ще си устроим добре дома, това ще направим, онова ще направим“. Той гледа към земята и нищо не отговаря. Значи той върви по крива линия, а тя – по права. Питам: Могат ли тия млади да вървят успоредно, в една и съща посока? – Не могат. Значи посоката, по която честният човек върви, е правата линия. И тялото, и главата му трябва да бъдат изправени. Клетките на мозъка са наредени в права линия, и то така, че образуват мост. Такъв човек е честен и върви по права линия към Бога. Щом клетките изменят посоката си, човек се отклонява от правия път, от Бога. И конят някога издига главата си нагоре. И той се стреми към правата линия. Силите, които действат в човешкия мозък, са насочени нагоре, по права линия. Те именно държат тялото в перпендикулярно положение към земята. Докато се намира под влиянието на тези сили, човек е честен.

„Който ме люби, ще опази моето Слово.“ Любовта е първото условие, при което човек се самоопределя.

„Ако пребъдвате в мене, и аз ще пребъдвам във вас.“ Пребъдването е главното условие да бъде човек честен и добродетелен. Честният към Бога е добродетелен човек. Когато честността и добродетелта се съединят, те образуват плоскост, т.е. почва. Тогава следва стихът: „Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище в него“. Значи честността и добродетелта са почвата, върху която се гради, расте и развива животът. Честността подразбира посаждане на семето, а добродетелта – растене на семето. Съграждането на дома подразбира цъфтене на посятото и израсло семе.

Христос казва: „Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище в него“. Идването на Бога в човека уподобявам на разумността. Значи Бог може да живее в крайно интелигентния и разумен човек. От човека се иска първо честност, после добродетелност, а най-после – интелигентност и разумност. Само така той може да разреши задачите на своя живот. Като

изучавате историята на човешката култура, виждате, че тя се основава на религията. Само религията подобрява живота. Тя внася известен морал, който определя добрите отношения между хората. Щом отпадне моралът, веднага иде развратът. Докато хората не се стабилизират в добродетелите, моралът е необходим. Без морал и без висок идеал човек не може да се развива правилно. – В какво се заключава високият идеал? – В правилното отношение на човека към Бога, но не както е писано в Евангелието, нито както са говорили пророците. Много неща са казали пророците, но за да разберете същността на техните мисли, те трябва да минат през няколко превода. Например мисълта „Бог е Любов“ трябва да се разбере в нейния дълбок смисъл. Който я разбере така, той престава да живее по обикновен начин. За него животът се изявява не само в думи, но и в реални картини. Пред него се откриват цветя и градини, извори с чиста, кристална вода. За него светът се превръща в светлина и топлина. Който разбира смисъла на думите „Бог е Любов“, първо разбира смисъла на страданията и ги използва разумно. Той определя отношенията си към Бога веднъж завинаги и престава да се колебае. Който не е познал Бога като Любов, може да напише мисълта „Бог е Любов“ със златни букви, но ще си остане обикновен човек, с обикновени изисквания и прояви.

Първата задача на човека е да познае Бога. Няма по-велико нещо от това. Ако някой пита какъв е смисълът на живота, отговарям: Да познаеш Бога. Ето една проста истина, която и децата могат да разберат, даже по-добре от възрастните. Проста е тази истина, но всеки сам трябва да я потърси и разбере. Иначе човек ще прилича на болен, на парализиран, който очаква наготово да му донесат вода от извора. Не, сам ще отидеш на извора, сам ще се напиеш от чистата вода. Щом дойдат до идеята за Бога, хората приличат на болни, които очакват да ги посещават здравите, наготово да им задоволяват всичките нужди. Защо болният да не си услужи сам? Кой му е внушил, че не може да ходи? Кой му е внушил мисълта, че не може да работи? Кой е внесъл в човека мисълта, че е невежа, че другите трябва да го учат? Тези мисли са дошли отнякъде, но трябва да се изкоренят. Веднъж изгубил първоначалния си образ, човек се отклонил от Бога и се поддал на външни влияния. Много писатели са изнесли драмата за падането на човека и отдалечаването му от Бога като причина за страданията и нещастията в живота му. Нека честният човек се опита да открадне нещо, да види как ще се почувства. Преди кражбата той е спал спокойно, като дете. След кражбата сънят му се разваля. По цели часове

той се върти на една, на друга страна, не може да заспи. – Защо не спи спокойно? – Занимава го някаква мисъл. – Как ще се освободи от неспокойната мисъл? – Като върне парите или предмета, който е откраднал. Алчно е човешкото око! Достатъчно е младият момък да види отдалеч една красива мома, за да се прояви неговата алчност. Той пожелава да я обсеби, да я вземе за себе си. Божествено ли е това желание? Божествено ли е желанието на човека да обсеби къщата на своя приятел? Да вземеш службата на своя приятел Божествено желание ли е? Ако един писател иска да засенчи друг писател със своите произведения, на прав път ли е той? Ако се говори за морал, а алчността на човека се шири в света, това е безморалие. Един морал има в света – моралът на Всемирното Бяло Братство, който може да се приложи ако не напълно, поне в малък размер. Има начини за прилагането му. Този морал е Божествен. Той има магическо влияние върху човека.

Както ви говоря, много от вас се въодушевявате. Въодушевяването още не е истината. Казвате: „Учителят изнесе цялата истина. Ние сме готови вече да служим на Бога“. – Щом е така, раздайте имането си на бедни и елате да ме последвате. – „Не е лесно това.“ – Наистина мъчно е да раздадеш всичкото си богатство. Който е намерил истината, готов е да раздаде имането си. Какво казва момата на своя възлюбен? – Давам сърцето си за тебе. И момъкът казва същото на момата. Значи те са готови да жертват цялото си богатство. Сърцето е капитал, който не може да се сравни с никакво земно богатство. Момата и момъкът са готови да се жертват един за друг, а религиозните казват: „Ние можем да дадем на Бога излишното, но не и необходимото, същественото“. – Това не е служене на Бога. Това не е жертва. Щом искаш да служиш на Бога, всичко ще дадеш за него. Ако житното зърно не излезе от хамбара, не се посади в земята, не изгние и не влезе в новия живот, то не може да служи на Бога. – Всичко съм дал за Бога. – Лъжеш се. – Отрече ли се от всичко? – Отрекох се. – Отрече ли се от баща си и майка си, от мъжа си, от жена си? Казваш, че си се отрекъл, а постоянно следиш мъжа си де ходи, кого гледа и т.н. – Ще дадеш свобода на мъжа си и нищо няма да искаш. – „Какво ще стане с него?“ – Това не е твоя работа. Ще мислиш какво ще стане с тебе – това е важно. Ако искаш да работиш с едно желязно въже, направено от много халки, първото условие е халките да бъдат здрави. Първата халка ще задържи втората; втората ще задържи третата; третата – следващата и т.н. Всяка халка трябва да бъде здрава. Ако една от халките не е здрава, въжето

ще се скъса и от нея надолу не можеш да вършиш никаква работа. Оттук вадя заключението: Здрав човек е онзи, между мислите, чувствата и постъпките на когото има непрекъсната връзка. Те съставят въжето на неговия живот.

Три основни неща са нужни на човека: честност, доброта и интелигентност. Интелигентността на човека се определя от размерите на челото, носа и брадата. Като измерим геометрически и изчислим математически тези размери, получаваме едно уравнение, в което отношението между широчината и височината на челото дава ъгъл, по който съдим за интелигентността на човека. Ако челото на някой човек е високо и тясно, интелигентността му е ограничена. Ако челото му е широко и ниско, той има широчина, а няма дълбочина. По челото на човека можете да четете като по книга. По него ще познаете какви дарби и способности се крият в човека. Той трябва да има добре развито въображение – Божествено въображение, което никога не се изопачава. И паметта му трябва да е добре развита, да помни всичко. Някой помни, когато има да взима, а забравя, че има да дава. Друг помни, че го обидили, а забравя, че и той е обиждал. Ще имаш такава памет да помниш, когато имаш да взимаш и когато имаш да даваш; да помниш, когато си обиден и когато си обидил. Само така човек може да изправи погрешките си. Земният живот е място за изправяне на погрешките. Кой човек е щастлив днес? Въпреки това всички очакват щастие. Четете Евангелието и казвате: „Това казал Христос, онова казал Христос“. Знаете ли какъв е бил Христос, Синът Божи? – Той е бил най-богатият човек в света. Като слязъл на земята, Той взел всичкото си богатство със себе си, но не го разпилял като блудния син, а го раздал на сиромасите. Макар най-богатият човек в света, Той ходел гологлав, бос, без никакви превозни средства. Само един път си позволил да се качи на магаре.

„Ако думите ми пребъдват във вас, и вие в мене, Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас.“ Богословите пък казват, че ако всички хора приемат тяхното верую, няма да имат нужда от друго учение. Не е така. Ще изучавате природата; в нея е скрито знанието за Бога. Иначе ще се намерите в положението на животните, изостанали в своето развитие. Ще работите, за да станете истински човеци – нищо повече. И животните подлежат на развитие. И хората не са дошли още до най-високата точка на своето развитие. Следователно и човекът, направен по образ и подобие на Бога, не е още истински човек. Сегашният човек е

направен, не е още роден. За да дойде до истинския образ, човек трябва да се роди от Бога. Христос казва: „Роденото от Духа, дух е; роденото от плътта, плът е“. – Кой се ражда от плътта? – На този въпрос вие сами ще си отговорите.

И тъй, когато Син и Отец дойдат у вас, вие ще придобиете онази истинска интелигентност, с която ще разрешите правилно всички въпроси. Само интелигентният, честният и добрият може да преобрази своето тяло, да подобри челото, носа и брадата си. Най-малкото подобрение в чувствата е в състояние да подобри вашия нос. Най-малкото подобрение във волята оформя брадата. Добрите и прави мисли внасят подобрение в челото. Следователно умствено силният човек подобрява челото си. Силният по сърце подобрява носа си, а волевият човек подобрява своята брада. Като срещнеш някого с деформирана брада, ще знаеш, че това е човек със слаба, изопачена воля. Животните нямат брада, защото у тях липсва волята. Като знаете това, усилвайте волята, добротата и интелигентността си. За красотата на лицето съдим по добре оформените нос, чело и брада. Трябва ли да се изопачиш, да изгубиш широчината на челото си, да е заострено нагоре, като нож? Който е изгубил светлите си мисли и благородни чувства, той се е превърнал на остър нож за рязане и мушкане. Хората трябва да се върнат в своето първоначално състояние, да изправят кривите пътища. Когато изправи брадата си, човек ще изправи палеца си. Патологията е доказала, че палецът у престъпниците е крайно деформиран. Изобщо, пръстите на престъпника са къси и дебели. У крадеца специално пръстите на ръката и самата ръка са дълги. Това се обяснява с факта, че неговата мисъл е насочена в едно направление – да бърка в чуждите джобове. Тази мисъл удължава ръката. Наистина, като измерим ръката на крадеца, виждаме, че тя е по-дълга от нормалната. Оттук вадим заключение, че прадядо му и дядо му са обичали да крадат. Тази е причината, дето неговата мисъл работи в същото направление. Този закон е причина за дългите предни крака на маймуните. Като посягали към плодовете, ръцете им се удължавали. Същата мисъл е удължила и пръстите им.

Изобщо всеки пръст е израз на известна добродетел. Например палецът е израз на волята. Колкото по-красива е неговата форма, толкова по-правилно се проявява волята. По палеца се познават още интелигентността и честността на човека. Ще кажете, че палецът не ви интересува. – А, не ви интересува! Как се познава изкуството на един

градинар? Нали от плодовете му? Ако градинарят не изкарва добри плодове, с какво друго ще се похвали? Ако и човек не може да се похвали с палеца и с другите си пръсти, може ли да се нарече истински човек? Палецът е гаранция за човека. Религиозният казва: „Виж, Господи!“ – и разтваря ръцете си. Като разглежда пръстите на ръцете му, Господ казва: „Ти не си добър, честен и интелигентен човек“. Бог чете по пръстите и по ръцете на хората. От човека се изисква абсолютна честност, абсолютна доброта и абсолютна интелигентност. Ако не е развил тези качества, как ще отиде при Бога? Казваш: „Господи, помилвай ме!“ – „Как ще те помилвам? Милостта ми е милост, но от тебе се изисква абсолютна честност, абсолютна доброта и абсолютна интелигентност.“

Философът казва: „Можем да бъдем честни“. – Това е идеал на човешкия живот. – „Можем да бъдем добри и интелигентни.“ – И това е идеал на човешкия живот. Бъди дотолкова досетлив и интелигентен, че с един поглед да схванеш всички условия на задачата и да я решиш правилно. Днес светски и религиозни търсят път и начин за спасението на човечеството. Всички мислят как да изправят живота си. Аз зная един метод за изправяне на света: Да научим Божествения език. И тогава, като произнесем първата буква и първата дума на този език, обърканите работи ще се изправят. Хората още не са научили да произнасят Божествените думи. Например никой още не може да произнесе думата „любов“ така, както ангелите я произнасят. Едва сега хората почват да я произнасят. Кажеш на някого: „Колко те обичам!“ След това искаш от този човек да ти направи услуга. Ако той се осмели да ти каже да почакаш малко, твоята любов е на изпитание. Любовта предвижда нуждите на човека отрано и навреме услужва. Стане ли нужда да убеждавате човека какво е казал апостол Павел, какво е казал Христос, Любовта изчезва. Любовта подразбира Божествен морал, Божествен живот. Новото, т.е. Божественото учение, както аз го наричам, не борави с относителна честност, относителна доброта, относителна интелигентност. То борави с абсолютни величини. Всемирното Бяло Братство казва на своите ученици: „Бъдете абсолютно честни, без никакво изключение; бъдете абсолютно добри, без никакво изключение; бъдете абсолютно интелигентни, без никакво изключение“.

Христос казва: „Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас“. Това значи: „Аз и Отец ми ще ви се изявим“. – На кого ще се изявят? – На благородния, на човека с широка душа, на любещия. Това е човек с

велик, възвишен характер. Питам: Можете ли да проявите още днес честността? – „Ще си помислим.“ Когато говориш истината, няма какво да се мисли. Истината се изявява. Това е правило. Ние работим, и ти ще работиш – няма какво да мислиш. Речеш ли да мислиш, това е човешко умуване. – Кой е на правата страна: Който мисли или който работи? – На правата страна е онзи, който работи с абсолютните Божии величини. Мнозина се натъкват на атавистични чувства, затова се съмняват в себе си и питат: „Мога ли да бъда честен?“ – Да се задава този въпрос, това значи да си в света на безчестните. Ще си отговориш положително: „Мога да бъда честен“. Кажеш ли така, веднага ще решиш въпроса. Значи няма какво да мислиш. Чудно е как може да си излязъл от Бога и да не си честен. Честен е онзи, който пази свободата на своята мисъл. Младите, които изучават окултната наука, се намират пред една опасност – лесно изменят своите възгледи. Тогава де е истината? В коя школа ще я намерите? Две школи има в света: едната е школата на Всемирното Бяло Братство, а другата – школата на черното братство. Центърът на първото Братство е на Слънцето, а на второто – в центъра на земята. Всеки ден Всемирното Бяло Братство изпраща своята енергия от Слънцето, а черната ложа обира всичко, каквото срещне на пътя си. Щом оберат плодовете, черните братя се прибират в центъра на земята. Войната, упадъкът на морала, лъжата се дължат изключително на черните братя. Те развалиха света; те отклониха мисълта на хората от правия път. И смъртта е процес, създаден от черното братство. Първият, който посвети Адам и Ева в истинското знание, им казваше: „В който ден ядете от плода на забраненото дърво, ще умрете“. Аз превеждам: В който ден се свържете с черното братство, ще умрете. След това ще поддържат мисълта, че така е наредил Бог, човек да умре. А преди това трябва да бъде съден. Това не е нищо друго, освен изопачена окултна истина. Човек не е създаден да умира. Следователно смъртта е резултат на неразбиране на Великите Божии закони. В този смисъл смъртта е едно случайно явление. Като умре, човек се трансформира, минава от едно състояние в друго. Който разбира законите и ги прилага, той върви към центъра на Слънцето, т.е. отива в областта на живота.

„Ако думите ми пребъдват във вас, Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас. Да пребъдват думите ми във вас, това е първото условие, за да се избавите от смъртта.“ С други думи казано: За да се избави от смъртта, човек трябва да бъде честен. Честността изключва лъжата. Тя е антипод на лъжата. Значи само честността се справя с нея. –

Ами доброто? – То има друга задача. Доброто изключва злото, като свой антипод. – Интелигентността какво прави? – Тя изключва заблуждението, невежеството и неправдата. Следователно на честния човек казваме да не лъже; на добрия – да не прави зло, а на интелигентния – да не се заблуждава и да не върши неправди. Истински човек на мисълта е онзи, който не лъже. Щом лъже, той не е човек. Лъжата е животинска проява. И животните лъжат. Когато кучето направи някаква голяма пакост, то започва да се свива, сгушва се, да не го забележат. Котката пък се глади, умилква се, да не я бият. Изобщо, животните са големи майстори в лъжата. Първите учители на лъжата са били животните. Когато светиите са забранявали на хората да държат в домовете си кучета и котки, с това те искали да запазят младите от лъжата. Който е силен, може да държи кучета и котки в дома си, но слабият трябва да се пази от тях. Който ги обича, може да държи само едно куче и една котка, но не повече. Важно е да се освободите вътрешно от влиянието на кучето и котката. Отвън може да нямате кучета и котки, но ги носите в себе си. Там е опасността.

Христос казва: „Ако думите ми пребъдват във вас и вие – в мене, Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас“. Това показва, че всички добродетели имат определена среда и място за живеене. Всяка добродетел си има свой обект: честността има свой обект; доброто има свой обект; интелигентността има свой обект; благородството, великодушието също имат свой обект. Честният, добрият, интелигентният създава в себе си условия за придобиване на смирението. За да дойде Любовта в човека, първо той трябва да обикне истината и да се стреми към нея. След това той трябва да обикне мъдростта, правдата и доброто. Само така човек ще има условия за придобиване на Любовта. – „Искам да придобия Любовта.“ – Почва е нужна за нея. Това значи да възлюбиш мъдростта, истината, правдата и добродетелта. Те са почва, основа за идване на Божията Любов на земята. Когато човек постави добродетелите за основа на своя живот, Божията Любов ще го посети. Тогава лицето му ще светне като слънце. И ако някой болен се докосне до косъма на този човек, веднага ще оздравее.

Да се върнем пак към Белите Братя. – Де е тяхното жилище? Школата на Всемирното Бяло братство е на Слънцето. Там всяка година Белите Братя правят събор. Техните делегати на земята също се събират на събор. – Къде? – На един висок връх в Хималаите, там правят своя събор. – Кой е този връх? – Зная го, но не мога да го кажа, не е позволено. – Духове ли са

тези братя? – Те са хора, облечени в плът, както обикновените хора, но завършили своето умствено и сърдечно развитие. Велик, тържествен ден е съборът на Белите Братя на Хималаите – свещеното място за тях. Тогава Бог изявява към тях Любовта си с всичката своя пълнота, с всичката си енергия, която се отправя към целия свят. Тази енергия е причина за повдигане на религията, науката, изкуството. Тя е причина за преустройството на обществата, за подобряване строя и управлението. Светлите и красиви дни в нашия живот се дължат на събора на Белите Братя на Слънцето. Когато някой от Белите Братя на земята минава през посвещение, той трябва да внимава това да стане в деня на тържествения събор на Слънцето. Тогава именно лъчите на Слънцето изпращат нещо ново на земята. За онзи, който минава през посвещение, този ден е раждане от Бога. Това става само два пъти в живота им. За тези Бели Братя се казва, че са родени два пъти от Бога. – Какво значи това? – Мислете по този въпрос, сами да си отговорите.

Питате: „Защо ни се говори толкова много за Христа? Що е Христос?“ – Той е проявената Божия Любов, която хората не познават. И Павел казва за себе си: „Днес познавам Христа другояче, не както по-рано го познавах“. Значи всеки ден човек прибавя по нещо към познаването на Бога и Христа. Като ме слушате да говоря за събора на Белите Братя на Слънцето и на Хималаите, казвате: „Ние знаем, че Слънцето е горящо, огнено тяло. Следователно невъзможно е там да се събират Братя на събор. Знаем, че на Хималаите, на 9 километра височина, всичко е покрито със сняг и лед. Невъзможно е там да живеят хора! Това е голямо противоречие“. – Така е, обаче вие не знаете още истинското предназначение на снега и на огъня. Има огън, който изгаря; има огън, който не изгаря. Вие мислите, че огънят от 35 милиона градуса, за който ви говоря, ще ви изгори. Той не изгаря, но пречиства. Блажен е онзи, който мине през огъня на 35 милиона градуса. Не само че няма да изгори, но всичко старо в него ще се схуми и той ще влезе в новия живот, ще се роди отново. Трептенията на този огън преобразяват човека, прекарват го от смърт в живот.

Ще кажете, че при 35 милиона градуса топлина човек се превръща на пара. Не, той се превръща на пара при 150–200 градуса, а при 35 милиона градуса той се разлага, превръща се на йони, електрони и още по-дребни частици, докато най-после влезе в новия живот. За нас огънят от 35 милиона градуса е демаркационна линия, през която се минава от

физическия в Божествения свят; от нещастието към щастието; от лъжата към истината; от злото към доброто. Това наричам минаване от смърт към живот. Сега и аз ви желая, като ученици на Всемирното Бяло Братство, да минете през този огън. Впрочем, няма защо аз да ви желая. Всеки ученик сам трябва да пожелае да мине през огъня на 35 милиона градуса.

„Ако думите Ми пребъдват във вас и вие – в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас. И Аз ще ви се изявя.“ Питам съвременните християни, както и вас, които минавате за окултни ученици, ще познаете ли Христа, ако днес слезе на земята? Ако днес дойде Христос в България, Той ще се яви в такава проста форма, че никой няма да Го познае. Той ще обиколи цяла София, ще посети всички църкви, без да Го познае никой. Мнозина си представят Христа висок, снажен, със сини очи, руса коса. Като погледне човека, той цял ще затрепери. – Че това правят и обикновените хора. Достатъчно е да те срещне разбойник и да насочи револвера си към тебе, за да се разтрепериш, да изгубиш ума и дума. Няма ли да трепнеш, като видиш, че идат да секвестират имота ти? Следователно, когато дойде Христос на земята, никой няма да го познае. Той ще свърши работата си и ще си отиде. Като си замине, тогава ще Го познаят. – По какво? По делата Му, по резултатите от Неговата работа.

„Аз ще ви се изявя.“ За да познае изявлението на Христа, човек трябва да бъде честен, добър и интелигентен. Ако Христос дойде между богатите, те ще Му кажат: „Господи, върни се, отдето си дошъл, защото бедните ще ни оберат, като чуят какво проповядваш. Ние имаме пари, имоти; трябва да уредим работите си и тогава да дойдеш“. Ако дойде между религиозните, и те ще кажат: „Господи, върни се на небето. Ние сега спорим по въпроса, коя църква проповядва правото учение, кои закони са по-добри. Когато разрешим тези въпроси, тогава можеш да дойдеш. Сега не разваляй живота ни“. Ако дойде между философите, и те ще кажат: „Господи, рано си дошъл. Ние разрешаваме въпроса за духа и материята, за техния произход, още не сме го разрешили. Един ден, когато разрешим задачите на живота, сами ще Те извикаме“. Дето и да влезе Христос, навсякъде чува едно и също: „Господи, върни се! Не е дошло още Твоето време. Какво ще ни говориш за братство и равенство? Ние сме още българи, има да разрешаваме свои национални въпроси“. Така ще кажат и французите, и германците, и англичаните. Всички искат да разрешат своите национални идеали. Ако ги слуша, Христос трябва да се върне на небето. Обаче Той казва на всички: „Вие трябва да бъдете честни, добри,

интелигентни!“ Когото срещне, Той го пита: „Българин ли си?“ – „Българин съм.“ – „Тогава трябва да бъдеш честен, добър, интелигентен.“ Христос задава същия въпрос и на французи, и на англичани – на всички хора без изключение. Всички трябва да бъдат честни, добри, интелигентни и така да разрешават задачите си.

Днес аз се обръщам и към младите, и към старите. Защо? – Защото старите са родили младите, а в бъдеще младите ще родят старите. Понеже старите не вървяха по Божия път, затова и младите приличат на тях. Когато младият срещне стар, мушне го и казва: „Вие, старите, трябва да си вървите, да останат само младите“. Тази идея е предадена от старите. Аз желая младите да родят старите и да им кажат: „Останете между нас, да видите как живеем ние, младите“. Старият казва на внучето си: „Хайде, дядовото, ще ти дам едно петаче, донеси на дядо малко водица и малко хляб. Добро момче си ти, няма друго, подобно на тебе“. Утре, като те види, пак ще иска малко хлебец и малко водица. Дядото седи на едно място и не се мърда. Той седи, а младият му слугува, затова е добър. Ако се откаже да слугува на стария, ще стане лош. В бъдеще, когато младите родят старите, те ще им покажат истинския начин на живеене. Още в тази епоха младите ще насадят плодни дръвчета в градините си и ще оставят старите да ядат от плодовете им. Младият ще каже на дядо си и на баба си: „Ето, градината ми е на ваше разположение, можете да си късате от който плод искате“. Сегашните стари искат от младите работа. В бъдеще младите няма да искат никаква работа от старите. Бих желал всички млади да имат този идеал.

Защо младият не изисква работа от стария? – Защото той гледа на него като на свещена книга, в която Бог е написал много неща. Младият ще отваря тази книга и ще чете написаното в нея. Не само старите, но всеки човек е такава написана книга. Знаете ли историята на тази книга? Помните ли времето, когато сте минали през минералното царство? На минералите е написано името на висши същества – на херувими и серафими. Помните ли времето, когато сте минали през растителното царство? На растенията е написан животът на ангелите. Помните ли времето, когато сте минали през животинското царство? Там е написан животът на архангелите. Това е еволюция. И в сегашната епоха, която съществува от 18 милиона години, се пише Божественият живот на милиони същества. На всеки един милион години се пише по един Божествен лист. Значи тази написана книга има 18 листа. Велико нещо се крие в тази книга – животът на ангелите, архангелите, херувимите и серафимите. Душата е велика свещена книга, в

която е написана историята на нейния живот. Майка, която ражда детето си с любов, трябва да отвори книгата на Божествения живот, да види какво е написано в нея, да знае произхождението на нейното дете, да познава неговото минало. Като го погледне, тя казва: „Моето ангелче!“ Да, но тя не знае неговия произход. В бъдеще, когато младите родят старите, за пръв път те ще отворят тази Божествена книга и ще четат по нея.

Аз бих желал да бъдете млади. Ще ви нарека млади само тогава, когато отворите тази Божествена книга и прочетете първия лист. Тогава ще ви поздравя с първия ден на Божествения живот, с думите: „Аз ще ви се изявя“.

21. Беседа от Учителя, държана на
1 юли 1923 г. в София

Речи само реч

Отговори стотникът и рече Му: „Господи, не съм достоен да влезеш под стрехата ми, но речи само реч, и ще оздравее момчето ми“.
(Матей 8:8)

Ако попитате търговеца в какво се крие тайната на неговото забогатяване, или учения – за тайната на неговите способности, или силния – за тайната на неговата сила, все ще получите някакъв отговор. Ще кажете, че търговецът става богат, защото мисли много. Всъщност някои търговци мислят много и пак объркват сметките си. Значи колкото повече мислят, повече се объркват. Истинският търговец има едно вътрешно чувство, наричат го „нюх“, по който се ръководи в сделките си. В това отношение той прилича на ловджийско куче, което отдалеч помирисва зайците и ги преследва. И ученият със своето вътрешно чувство определя направлението на своите сили и способности. Чувствата и способностите на човека не са нищо друго, освен възможности, скрити в неговата душа.

„Не съм достоен да влезеш под стрехата ми, но кажи само реч.“ Защо стотникът се считаше за недостоен да влезе Христос в неговия дом? – Има причина за това. Също така някои хора се считат за недостойни да бъдат богати. Докато нямат пари, те са добри. Щом забогатеят, стават лоши. Например докато е далеч от слънцето, човек се чувства добре; колкото повече се приближава към слънцето, състоянието му се влошава. Стотникът разбра, че не е готов да издържи на силите, които излизат от Христа, затова каза: „Кажи само реч!“ Той не можеше да издържи присъствието на Христа в своя дом, но можа да чуе Словото Му. Голяма привилегия, голямо благо е за нас да ни посети някой велик човек – учен, музикант или проповедник. След това ще показваме на хората стола, дето е седял видният гост, или приборите, с които се е хранил. Това е истинска радост за нас. Стотникът, макар и езичник, имаше по-дълбоко разбиране от обикновените хора. Ако ви зададат въпроса: Какво предпочитате – видният учен да дойде при вас, или да каже само реч, и момчето ви да оздравее. „Кажи само реч! Нека твоята дума остане в моя дом“ – това избра стотникът. Той каза: „За другото не съм достоен, но кажи само реч!“

Христос отговори: „Нито в Израил съм намерил толкова вяра“.

„Речи само реч!“ Значи речта, т.е. думата, крие мощна сила в себе си. Има силни, има и слаби думи. Така и човек е някога силен, а понякога отслабва и по ум, и по сърце, и по воля. Някога и ние казваме: „Господи, не искаме твоето присъствие, но кажи само дума, и ще бъдем силни и по ум, и по сърце, и по воля“. Има известни положения, известни максими, които човек трябва да знае. Това са максимите на новия живот. В стария живот те не са имали условия да се проявят. Много естествено. Ако днес изнесете най-добрите правила за морален живот, някъде ще ги приемат, а някъде ще ги отхвърлят. – Защо? – Защото всички хора не мислят и чувстват еднакво. Ето едно твърдение, върху което може да се води спор. Йоан, ученикът на Любовта, казва: „Ако първо не любиш брата си, т.е. ближния си, когото виждаш, как ще любиш Бога, Когото не виждаш?“ И евангелистите поддържат това твърдение. Според мен то е вярно 50% и невярно 50%. Например не е вярно, че първо ще любиш ближния си, а после Бога. Безверниците, за да възстановят своето вътрешно равновесие, започват първо с любовта към ближния. Йоан, като разглежда света като грешно състояние, намира, че хората на безверието трябва да започнат от любовта към ближния.

И тъй, естествено състояние на човека е да започне с любовта си към Бога. Така е в новия живот. Така проповядва новото учение. Това, което майката може да даде на детето си за една година, близките му, както и окръжаващата среда, ще го дадат за 20 години. Статистиката показва, че деца, които са расли до 20-годишна възраст в любовта на родителите си, са по-благородни от онези, които са били лишени от родителска любов. Питате: „Защо боледуваме? Защо сме лоши?“ – Защото сте далеч от Бога. Закон е: Колкото повече боледуват децата, толкова любовта на родителите към тях е по-слаба. За да бъдеш здрав, любовта на майка ти трябва да проникне дълбоко в твоята душа. Щом любовта е носителка на живота, щом майката люби децата си, трябва ли те да боледуват и умират?

И тъй, отдалечаването от Бога води към лишения, страдания, мъчнотии, нещастия, болести и смърт. Колкото по-големи са страданията, толкова по-голямо е отдалечаването. Следователно, за да се махне аномалията в живота, вие трябва да се върнете към първичния живот и да кажете като стотника: „Господи, кажи само реч!“ Това значи да се върнете към разумното, към Божественото начало в себе си. Християните говорят за обръщане към Бога, като ни дават всевъзможни тълкувания.

Обръщането може да бъде физическо: вървиш в западна посока, но трябва да се обърнеш на изток, т.е. да направиш един полукръг. Обръщането подразбира да се приближиш към Бога. Ти си се отдалечил и трябва да се приближиш. С други думи казано: Да се обърнеш към Бога значи да се обърнеш от човешката любов към Божествената.

По какво се отличава Божествената любов от човешката? – Божествената Любов е безгранична и необятна. Тя не ограничава никого. Човешката любов е ограничена. Сама по себе си тя ограничава. Божествената Любов ражда свободата, а човешката – робството. Божествената Любов води към живота, а човешката – към смъртта. Божествената Любов носи светлина за хората, а човешката носи тъмнина. Божествената Любов няма начало, няма и край, а човешката – има и начало, и край. Докато мислиш, че животът има край, ти си в човешката любов. Казваш за нещо, че ще продължи хиляда години и мислиш, че говориш за безграничното. И хилядата години имат край. Следователно, и то е човешко. Божественото няма край, няма и начало, затова в него е вечният живот. Всяко нещо, което няма граница в мисълта и в съзнанието ни, е Божествено, и като такова – безгранично. То носи радост за човешката душа. Щом туриш граница или преграда на своята мисъл или на своя живот, ти започваш да страдаш. Казваш: „Ще живея 120 години“. – После? – „Ще отида на небето.“ – Какво има зад небето? – „Нищо няма, там е краят на живота.“ – Щом мислиш така, ти влизаш в ограниченията на живота, в робството.

Сега както и да сравняваме земния живот с Божествения, мъчно можем да ги разберем. Те са диаметрално противоположни един на друг. Най-хубавото, най-красивото на земята е най-лошо на небето. И обратно: най-лошото на земята е най-красиво на небето. Едно се иска от човека: докато е на земята, да изучава земния живот във всичките му прояви, да не изпада в положението на растенията и животните, да живее като тях, в ограничено съзнание. Ако питате животните за кого е създаден светът, те ще кажат, че светът е създаден за тях. И хората ще кажат същото. Човек се мисли за венец на творението, следователно светът е за него. Ангелите казват, че светът е за тях. Всъщност никой не знае за кого е създаден светът. Никой не знае замисъла на Бога. Ето защо, според твърдението на някои, Вселената е създадена първоначално по един начин, но тя постепенно се изменя, докато един ден ще се разруши и отново ще се създаде. Защо се руши и създава, никой не знае. Това е детинско разбиране.

Вселената нито се е създавала, нито се е разрушавала. В Битието се казва: „И стана ден, и стана нощ.“ Това подразбира, че земята е обърнала едната си половина към слънцето – ден; после обърнала другата си половина – нощ.

Питам: Като се оглеждаш в огледалото, създаваш ли нещо? – Не, твоят образ съществуваше и преди оглеждането. Реален ли е твоят образ в огледалото? – Не е реален. Следователно, човешките разсъждения са образи в огледалото, т.е. сенки на действителността. Ако всички разсъждения на философите, на учените, на духовниците носеха истината, светът трябваше да се оправи. Защо не се е оправил досега? Защо животът на хората не се е подобрил? Ще кажете, че хората са станали по-лоши. – Не са станали по-лоши, но и по-добри не са станали. Човек трябва да изправи своите криви възгледи за живота. Докато още се държи за тях, мъчно може да се изправи. Ако ви питам защо страдате, ще кажете, че причината за страданията се крие в икономическите условия на живота, в борбата за съществуване. Според мене няма никаква борба за съществуване. Сам по себе си човек съществува и без борба. Има една борба в живота на хората, но тя се заключава в желанието им всеки да има предимство над другите. То пък подразбира развитието на човека. Развитието има отношение към силата, силата – към проявите на човека, а проявите – към доброто и злото като фактори на човешкия живот. Ако светлината минава през вдлъбнато огледало, как ще я възприемете? За да имате истинска представа за светлината, трябва да я прекарате през такава плоскост, да не претърпи големи пречупвания. Човешкото сърце представлява вдлъбнато огледало. В него мир не съществува. Следователно, като минава през сърцето, Божията Любов вместо да твори, разрушава. Хората плачат за тази любов, търсят я, но докато не очистят сърцето си, тя всякога ще руши. Ще дадете сърцето си на Бога. Той да го очисти. И тогава, като влезе Любовта Му в него, човек ще се радва на дълъг живот. Значи на земята ще останат само онези хора, в сърцата на които живее Божията Любов. В чистите сърца Любовта твори и съгражда. – Защо само чистите по сърце ще живеят на земята? – Много естествено. Може ли ябълката да вирее на високите планински върхове?

Един мой познат ходил на Мусала и ми разказваше, че там направил една малка станция за измерване силата на ветровете. Не се минало много време и половината от дъските били изкъртени от ветровете. Те са по-силни от дъските, пък и от цялата постройка. В своята гордост човек

прилича на планински връх, дето вилнеят бури и ветрове и рушат всичко, каквото срещат на пътя си. Всеки се качил на своя висок връх и оттам наблюдава живота. Когато дойде Божията Любов, като силно течение, силен вятър, ще каже: „Долу, тук не може да стоите“. Ако е въпрос за разнообразие, може да останете само един-два часа, но не повече. Скоро долу, в долината! Не е позволено да стоите повече на върховете, да ги петните. Как смеете да се качвате на върховете и да оставяте своите извержения? Гордостта е човешко извержение. Когато ангелите видят, че на високия връх се е качил горделив човек, те веднага ще го свалят долу. Ако не слуша, те ще го изхвърлят с главата надолу. Високите места са чисти и свети. Те принадлежат на Божествения свят. Обикновеният човек няма право да живее там, да си оставя нечистотиите. Човек може да живее в долината, там е неговото царство. Като се качваш на висок връх, ти ще оставиш стомаха, черния дроб и бъбреците си долу, няма да ги взимаш със себе си. Те са носители на материя, която се разлага и гние. Те крият в себе си известни слабости и пороци. Затова е казано в Писанието, че който отива при Бога, трябва да бъде абсолютно чист. Казано е още, че чистият по сърце ще види Бога.

Под „чистота на сърцето“ разбирам живот без разлагане, без гниене. Най-слабото гниене в сърцето показва, че човек е водил нечист, грешен живот. Новият живот, т.е. Божественият, изключва всякакво гниене. Дето няма гниене, там е Божественото, там е вечният живот. Ако всеки ден човек погребва своите Божествени желания, какво може да очаква той? Погребението е смърт. Дето е смъртта, там е гниенето. Казваш: „Това желание не ми трябва, онова желание не ми трябва. Тази мисъл е непотребна, онази мисъл е непотребна“ – и ги заличаваш. – Има ненужни мисли и желания в човека, но всички не са такива. По формата им ще познаеш кои са нужни и кои не. Мислите и желанията приличат на самия човек: и те имат форма, свои органи, свой ум, сърце и воля. Те са живи, имат свой самостоятелен живот. Ако всеки ден убиваш по няколко свои мисли и желания, може ли сърцето ти да бъде чисто? Такова сърце не е ли гробница? Бог на мъртвите ли е, или на живите? На умрелите мисли и желания ли е, или на живите? Казано е: „Бог е Бог на живите, а не на мъртвите“. Пазете се от мисли и желания, които умират. – Защо? – Защото ги очаква гниене. Сами по себе си желанията не са грешни и нечисти, но те умират от глад, от липса на храна. И мислите умират от липса на светлина. Ето защо, като възпитавате децата си, учете ги как да любят, как да

отглеждат своите мисли и желания. Как ще научите детето да люби, ако в него няма разположението на стотника. Той казва: „Господи, кажи само реч!“ Това подразбира стремеж към разумното слово, което щом влезе в човека, повдига го и лекува. Детето расте и се развива под влиянието на разумното слово. Затова стотникът казва: „Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее“.

„Кажи само реч!“ – Каква реч? – Разумна. Само разумната реч разрешава социалните въпроси. Значи има социални, т.е. външни въпроси, както и духовни – вътрешни въпроси. Социалните въпроси подразбират любов към ближния, а духовните – любов към Бога. Такава е любовта на детето към майката. Който иска да има Божието благословение, трябва да започне с любовта към майка си и баща си, т.е. от любовта към Бога. После ще дойде любовта към ближния. Първият закон е любов към Бога, вторият – любов към ближния. Като любиш Бога, ще проявиш любовта си към всички твои мисли, чувства, желания и действия. Без тази любов не можеш да обичаш ближния си. За да люби, старият трябва да се откаже от своите стари разбирания. Вървят двама млади, брат и сестра, и се разговарят. И двамата интелигентни и добре възпитани. По пътя те срещат една стара 80-годишна жена. Тя едва върви, пъшка. Сестрата казва: „Братко, да помогнем на старата жена. Да ѝ покажем своята любов“. Те се приближават към нея, хващат я за ръка и заедно поемат пътя. Тя поглежда към тях и дълбоко въздъхва. – „Защо въздишаш, бабо?“ – „Мъчно ми е, че не съм млада като вас.“ Питам: Защо трябва да въздиша; не е ли била и тя млада като тях? Коя е причината, че тя е остаряла? Всъщност бабата скрива истината. Тя не страда, че е остаряла, но като погледнала към младия момък, домъчняло ѝ, че няма такъв момък. Следователно мнозина решават въпросите като тази баба. Тя не съжалява, че не е млада, за да работи, но да има момък, който да я люби. Значи тя търси едно благо в живота, без да разбира закона. Тя си казва: „Защо не съм на мястото на тази млада мома?“ Поглежда към тях и сълзи капят от очите ѝ: Защо плаче сега? – Защото съзнава, че като била млада, не проявила любов към ближния, както тези брат и сестра. Тя си казала: „Когато бях млада, ядох и пих с момците. Моята любов беше егоистична. Но ето дойде старостта и ми показа, че не съм живяла правилно“. Често религиозните казват, че сегашните форми на религията са остарели. Как няма да остареят? Всяка религия, която прилага Божествените правила само за себе си, като старата баба, непременно ще остарее. Обаче религия, която прилага Божествените правила като двамата

млади, никога не остарява. Любовта всякога подмладява. Алхимиците поддържат мисълта, че човек се подмладява само чрез закона на Любовта. Следователно всеки има възможност да се подмлади. Не е въпрос да се лекува човек, за да се поправи. Ние не говорим за лекуване и поправяне, но за обновяване и подмладяване. Човешкият живот трябва коренно да се измени. Не говоря и за морала. Външният морал не може да гради. Той е стар, изтъркан морал. Старият живот може само да се подкрепи, а новият живот носи в себе си морала на беззаветната вяра в Бога. Новият живот изисква изпълнение на Божията воля. Новият живот се стреми да въдвори Царството Божие, което е било и ще бъде през вековете. То няма нито начало, нито край. Следователно всички хора, дошли на земята, се стремят да въдворят Царството Божие. – Кога ще дойде това царство? – Когато минем през Божествения огън. Той ще изгори всичко старо и нечисто; той ще помете целия свят.

Защо идат болестите, защо има толкова нервни болести? Защо съществуват войни, недоразумения, крамоли, раздори, омраза? – Това са прояви на човешката любов. След всичко това вместо да се оправят, хората проклинат съдбата си, роптаят против живота; искат да живеят както те разбират. Какъв живот искат те? – Всеки ял кокошки, агнета, прасета, а иска да бъде щастлив. Нека се вслуша да чуе какво говорят заклaните животни. Нека чуят как се оплакват те на Бога. Не, не може да градиш щастието си на гърба на другите. Защо ще бъдеш недоволен при този живот? Да не се мислиш за божество? Какво си направил за човечеството? Един автор написал една малка книжка и съжалявал, че не го признавали. Той искал всички да заговорят за неговата книга. Бог, Който е дал всички блага на света, всеки ден, по няколко пъти, е игнориран и отричан. Може ли след това всички да говорят за твоята книга?

Що е Бог? – Бог е Любов. Бог е мир. Бог е радост. Бог е истина. Той носи безграничния живот в себе си. Той никого не ограничава. Той няма никаква форма, никакъв външен образ. Смешно е малкият, обикновен човек да си представя Бога като себе си. Де е истината? Казват, че Бог се изявил на земята като стар човек. Под „стар човек“ разбираме проявленията на Бога, проявление на известен принцип. Под „проявление на принципи“ разбираме старост, в смисъл – Мъдрост. Невъзможно е да си представим Бога в една ограничена форма като стар човек, с бяла коса, бяла брада и мустаци. Човек може да е стар, без да е умен. Бог е принцип на Любовта. Затова, дето се изяви Той, всичко се подмладява. Що е

младостта? – Проява на първоначалния Божествен живот. Бог изисква от всички свои деца да бъдат свободни, да се обичат, да не използват користно Неговите блага. Ако двама души се дърпат за косите, то е само за тяхна сметка. – Какво да правим? Как да се примирим? – Кажи като стотника: „Господи, не съм достоен да влезеш под стрехата ми, но речи само реч, и момчето ми ще бъде здраво“.

Днес мъже и жени не се разбират, братя и сестри – също. – Какво да се прави? – Кажете само една реч и всичко ще се нареди. Свещениците също не се разбират. Нека и те кажат: „Господи, речи само реч!“ Нека всички хора се обърнат към Бога, да пожелаят само една дума от Него. Като влезе тази разумна дума в живота им, те ще се разберат. Нужно е вътрешно разбиране на живота и тогава военните, като силни, няма да вадят ножовете си да режат глави, но ще поддържат реда и порядъка в живота. И тъй, като братя и сестри, ще хванете бабата под ръка и ще ѝ помогнете. Силните хора са военни. Силата им е дадена от Бога. Затова трябва да я използват разумно. Сабята не им е дадена да убиват с нея, но за ред и порядък. Така трябва да се възпитават младите. Те трябва да служат на Бога, т.е. на Любовта.

Мнозина идат отвън да слушат беседите ми с цел да разберат дали не говоря нещо против държавата. Ако съдията не реши делото правилно, това не говори ли против държавата? Ако служителите на държавата не прилагат правилно законите ѝ, това не говори ли против нея? Значи злото иде отвътре, а не отвън. Всички хора трябва да прилагат Любовта в своя живот по нов начин. Казва се, че хората на Любовта са глупави. – Не са глупави те, но малцина разбират Любовта, за която аз говоря. Че не я разбират, вижте как се произнасят за младите, които се женят. Казват, че те се женят, защото е дошла сляпата събота за тях. Чудно е как може да се мисли така! Има нещо сляпо в човешкия живот, но то не се отнася до Любовта. Тя е с отворени очи. Някои хора са слепи за погрешките си, а будни за доброто в себе си. И обратно, някои са будни за погрешките си, а слепи за своето добро. Когато вижда доброто в себе си, човек е в деня на своя живот. Когато не вижда злото, в съзнанието му настава нощ. Значи виждаш доброто – ден е; не виждаш злото, нощ е. И обратно, не виждаш доброто, нощ е; виждаш доброто, ден е; не виждаш злото; нощ е. Едни хора са оптимисти, а други – песимисти. Оптимистите виждат розовата страна на живота, а песимистите – мрачната, тъмната страна. Оптимистът вижда само доброто, песимистът – злото. Обаче човек трябва да бъде

едновременно и песимист, и оптимист, да вижда и доброто, и злото в себе си. Това е истинското разбиране на живота. Стотникът отговори: „Господи, не съм достоен да влезеш под стрехата ми, но кажи само реч, и момчето ми ще оздравее“. – Защо този човек не е достоен да приеме Христа в своя дом? – Защото не е изпълнил законите, дадени от Бога. Христос му каза: „Нито в Израил съм намерил толкова вяра.“ Сега и вие слушате какво говоря, но си казвате: „Добро е това учение, но е неприложимо“. Ако съвременните хора мислят, че ще дойдат по-благоприятни времена от сегашните за прилагане, те се лъжат. Дошло е времето на Христовото учение. Днес в Англия, във Франция, в Германия, в Далечния Изток – навсякъде се ражда нещо ново – иде новото в света; идат нови, благоприятни условия. Кое е новото, в каква форма ще се изяви, малцина могат да го разберат.

Има един силен пример в Стария Завет, когато се проявила Божията воля в света. Това се случило още във времето на Аврама. При него дошли двама ангели, изпратени от небето, да решат присъдата над градовете Содом и Гомор. Те искали да проверят вярно ли е това, което се говори за тях, и да решат трябва ли да съществуват, или да се заличат от лицето на земята. Аврам се разговарял с Господа и казал: „Господи, ако има 50 души праведни, ще пощадиш ли тия градове?“ – „Ще ги пощадя.“ – „Ако са 40?“ – „Ще ги пощадя.“ – „Ако са 30?“ – „Пак ще ги пощадя.“ Най-после Аврам казал: „Ако са 10, Господи, ще ги пощадиш ли?“ – „Ще ги пощадя.“ Обаче оказало се, че там нямало и десет души праведни, поради което Божественият огън слязъл от небето и изгорил тези градове. И днес Господ слиза в света, прави ревизия да види как живеят хората. Знаете ли какво е решил Господ? – Да помете целия свят, да изгори всичко нечисто. На земята ще остане една малка част от хората, само за семе. Как мислите, кои хора ще останат: учените, богатите ли? Бог не гледа на лице, но на сърце. Той ще каже на тия, които имат Любов и подтик в сърцето си: „Минете отдясно!“ На другите, които нямат Любов, ще каже: „Минете отляво!“

Казано е в Писанието: „В съдния ден Бог ще раздели баща от син, майка от дъщеря“. Единият ще тури надясно, другият – наляво. Това ще стане по закона на Любовта. За да отиде човек наляво или надясно, това зависи от една дума, която Бог може да му каже. Тя е думата, която стотникът очаквал от Господа. Той казал: „Господи, кажи само реч!“ Вие мислите, че вашият живот е осигурен, а не виждате, че той виси на паяжина. Де са силните, великите хора? Де е тяхната сигурност? Силен

човек е онзи, който има Любов в сърцето си и в душата си. Всички трябва да проповядваме сигурността на Любовта и на истината. Аз говоря за онази истина, която изключва всякаква лъжа. Днес Христос е на земята. Той носи друго име, а не Христос. Едно време Христос дойде на земята в името на Любовта, да спаси човечеството. Той проповядваше Словото Божие. Днес Господ не говори много на хората. Като иска да спаси някого, Той казва: „Хвърлете го в пещта с 35 милиона градуса топлина". Като влезеш от едната страна на пещта, излизаш от другата съвършено чист и обновен. Който те види подмладен и чист, казва, че си възкръснал. Всички хора трябва да минат през пещта на Божествената Любов. Който не мине през тази пещ, той е осъден на смърт. Въпреки това хората се страхуват от страданията. Без страдания човек не може да се развива. Чрез тях той развива ума, сърцето, волята и душата си.

„Речи само реч и момчето ми ще оздравее." Идат нови условия, нова форма на живота. Трябва да се освободим от старата форма. Сегашните ни тела ще останат на земята. Даже Христос, Който имаше добре оформено тяло, трябваше да мине през смъртта и да остави тялото си на земята. Със старото си тяло Той можеше да ходи по земята и по водата, но с новото си тяло Той свободно влизаше и излизаше през затворена врата. Сегашният човек изучава изкуството да трансформира тялото си. Питам: Как ще ви завари новият ден? Той е настъпил вече.

Като слушате да говоря така, ще кажете, че това е мистификация. Кой философ, кой социолог е казал истината на хората? Кой човек е щастлив на земята? Кой е свободен от заблуждения? Земята не е ли пълна с гробища? Какво направиха досега културните хора за доброто на човечеството? Какъв е смисълът на живота? Ще кажете, че човек трябва да стане силен, да управлява. Държавата също трябва да се усили. – Как се постига това? Каква култура е тази, в която се раждат например 100 хиляди души и умират толкова? Културен народ ли е този, в който хората отиват като овце на заколение и стават тор на земята? Днес хората спорят за храната, коя е по-добра: месната или вегетарианската? Някои наричат вегетарианците „тревопасни". Едните са тревопасни, а другите – месоядни. Казваш, че си силен, защото ядеш месо. – И вълкът е силен, яде месо, но не върши работа. Тревопасните животни работят на нивата; овцете, кравите, биволиците дават мляко, от което правят сирене; овцете дават и вълната си. Какво получавате от вълка и от мечката? Какво е донесла вълчата култура? Ако вълкът и мечката са толкова ценни, защо ги убивате? Ако откраднат

вола на някого, веднага завеждат дело. Всеки пази вола, кравата си. Докато те са в двора му, той е доволен и радостен. Влезе ли вълк в двора му, той търси начин да се освободи от него. Значи културата на тревопасните е за предпочитане пред културата на месоядните.

Днес всички казват: „Да обичаме народа си, да се жертваме за отечеството“. – Добре е това, но защо никой не казва да не лъжем? Каква култура е тази, която допуща лъжата? Ще кажете, че лъжата се допуща за неприятеля, за противника. – Кой ти е противник или неприятел? Всички трябва да говорим истината в името на Единния, жив Господ. Както Бог е един, така човек има един ум, едно сърце, една душа, един дух. Само по себе си едното не съществува. Кажем ли, че то съществува, ние го ограничаваме. Значи, Бог не е едно. Той е нещо безгранично. Щом се прояви едното, веднага се проявяват и неговите части, между които има известна съразмерност. Дървото е едно, а частите му – много: листа, клончета, цветове. Големината на всяка част е точно определена. Всеки човек представлява част от великото дърво на живота. Като част от дървото ти се питаш, какъв е смисълът на човешкия живот. – Смисълът на човешкия живот е да станеш ангел. Следователно питай какъв е смисълът на ангелския живот. Докато станеш човек, минали са милиони години. Още много години ще минат, докато станеш ангел. И като ангел пак ще питаш, какъв е смисълът на живота.

Какъв е смисълът на целокупния живот? – Да станем като Бога. – После? – Да влезем в безграничния живот, който е без начало и без край, без никакви ограничения. Този живот крие в себе си безконечни възможности, които се проявяват във вечността. Никоя човешка глава не може да побере тази велика истина в себе си. Влезе ли в някоя глава, тя ще престане да живее. – Искам да разбера истината. – Ще я разбереш, но ще умреш. Много естествено, и най-здравата машина не може да издържи на максималното напрежение. Тя непременно ще се пръсне. Такова нещо представлява великата, абсолютната истина. Тя никога не се открива на човека. Всеки може да се домогне до относителната истина, но не и до абсолютната.

„Речи само реч, и момчето ми ще оздравее.“ С други думи казано: Кажи само една разумна дума. – Коя е тази дума? – Всеки сам ще си я намери. Наблюдавал съм проявите на учениците в училището с цел да изуча техния вътрешен живот. Учителят вдига един ученик на урок. Ученикът плаче, не знае урока си. – „Седни на мястото си!“ Вдига друг

ученик. Той казва: „Не съм учил, не зная урока си.“ – „Седни си!“ Третият ученик се мъчи да изкара нещо, но не му върви. – „Седни на мястото си!“ Четвъртият излиза и разказва целия си урок. Някой от вас става на урок и започва да плаче. С плач работите не се нареждат. Друг нищо не знае, казва, че е грешник. – И с това признание не се оправят работите. Ще разкажеш урока си добре, без спиране. Казваш, че Христос е Син Божи, че пострадал за човечеството. – Това не е важно. Питам: Имаш ли връзка с Христа? Ето важния въпрос. Ще кажеш, че Христос дошъл на земята да ни свърже с Бога. – Може ли човек да се свърже с Бога? – Може, разбира се. Единственото същество, най-достъпно за всички хора, е Бог. – Тогава защо хората се отдалечили от Бога? – Поради философията на учените. Те са объркали умовете им, объркали са техния път. Откажете се от старата философия и пожелайте да познаете Бога така, както сте Го познавали. Вие Го познавахте като Любов, Мъдрост, Истина; като милост и благост. Ето защо, който се стреми искрено към Бога, всякога ще го намери. Такъв човек е достоен за Бога.

„Господи, не съм достоен да влезеш под стрехата ми.“ – Кой е достоен да приеме Бога в дома си: богатият или бедният, ученият или простият? – Онзи, който е приел Христа в себе си, т.е. който е приел Любовта. Днес и богатият, и бедният не знаят как да живеят. – Защо? – Защото нямат Любов в себе си. – „Аз зная как трябва да се живее.“ – Щом знаеш, дай ми ръката си и кажи първата дума на новия живот. Кажете ми първата дума на новия живот, на новата философия, на новата религия. Христос е вече на земята, между хората. С какво ще Му се похвалите? С каквото и да се хвалите, всичко е чуждо. В това отношение вие приличате на онова магаре, което трябвало да пренесе златните кръстове и икони на една църква от едно място на друго. Така натоварено, то минало през главната улица на града. Които знаели какво носи, спирали се пред него с благоговение, кръстели се и отминавали. Магарето се възгордяло, вдигнало опашката си и започнало да реве от доволство. Господарят му го ударил няколко пъти с камшика си и казал: „Глупаво магаре, не мисли, че тази почит е за тебе. Хората се кланят на иконите и на кръстовете, с които си натоварено.“

И тъй, човек има сила и цена, докато добродетелите са в него. Щом изгуби добродетелите си, той играе роля на четвороного. Де е истинският човек, ако нямаш Любов в душата си, Мъдрост – в ума си и проява на Истината във волята си? – Де е истинският човек, ако не можеш да кажеш в

себе си: „Господи, не съм достоен да влезеш под стрехата ми, но кажи само реч!“ След това ще цитират мисли и стихове, какво казал еди-кой си учен, философ или писател. Според мене, истински поет или писател е този, който може да е написал само една дума, но с кръвта, която изтича от сърцето му. Тази дума е израз на неговия дълбок вътрешен живот. Напиши една дума, но тя да изразява истината. Който я прочете или чуе, да възлюби тази истина. Ако говориш за Любовта, кажи само това, което си преживял и опитал. Дето влезе Любовта, там всяка ревност, гордост изчезват. В душата на любещия настава дълбок вътрешен мир. – Кой е ревнив? – Старият. – А горделив? – Младият. Старият събира богатства, прави къщи, следователно ревнив е към това, което има. Младият, който няма нищо, търси правото си, затова е горделив. Щом кажат за някого, че е ревнив, аз зная, че той разполага с пари, къщи – богат човек е. Кажат ли за някого, че е горделив, аз зная, че той е беден, нищо няма. – Как да примирим гордостта с ревността? – На горделивия ще дадем част от богатството на ревнивия и ще ги съберем да живеят заедно. Така няма да има нито горделив, нито ревнив човек, но всеки ще живее разумно. – Коя е причината за съществуването на отрицателните качества в човека? – Изопачаването на любовта. Мъжът казва на жена си: „Искам да бъдеш честна, да не гледаш чуждите мъже“. – Прав е мъжът, но изисква ли същото от себе си? Само своята жена ли гледа той?

Новият морал и новият живот имат еднакви изисквания и за жената, и за мъжа; за майката и дъщерята; за бащата и сина. Майката казва на детето си: „Ти не трябва да лъжеш“. – Спазва ли тя същото правило? – „Майката има право някога да излъже.“ – Не, никой няма право да лъже: нито майката и бащата, нито синът и дъщерята. Не се позволява абсолютно никаква лъжа! Какво значи да не гледаш чужд мъж или чужда жена? Христос казва: „Всеки, който види жена и я пожелае в сърцето си, той е прелюбодействал“. Това е Божествен закон, който се отнася еднакво и за мъжа, и за жената. – Защо човек не трябва да пожелава чуждото? – Много естествено, може ли двама души да седят на един стол? – Не може. Човешкото сърце е направено така, че в него може да влезе само един човек. Такъв е законът. Значи в женското сърце може да влезе само един мъж. Влязат ли двама, ще стане цяла катастрофа. И мъжкото сърце може да побере само една жена. Щом влезе втора жена, непременно ще стане катастрофа. Малко е човешкото сърце. Бог го е направил такова. – „Широко трябва да бъде човешкото сърце!“ – Това е невъзможно. Щом се

говори за любовта на сърцето, законът е строг: в него може да влезе само една жена или един мъж. Дойдем ли до Любовта на душата, там законът е друг. Засега ще се задоволявате с човешкото сърце, в което може да влезе само един човек. Жената казва: „Защо да обичам само един мъж? Не мога ли да обичам всички мъже?“ – Не можеш. Ще обичаш само един мъж. И ако можеш да го обичаш както трябва, герой ще бъдеш. Ти имаш един мъж и не можеш да се справиш с него, че ще обичаш всички мъже. Същото се отнася и до мъжа. Той има една жена и по цели дни се кара с нея, че ще заобича всички жени. Сърцето ти е толкова тясно, че едва една жена се побира. Как ще събереш в него две или повече жени?

Мнозина, като не разбират естеството на сърцето, казват: „И Бог е като нас“. – Не, Бог не е като вас. Той е слязъл на земята да помогне на хората. Като вижда колко тясно и малко е човешкото сърце, Той казва: „Сине Мой, дай Ми сърцето си да го разширя“. Той казва още:

„Ще отнема каменните им сърца и ще им дам ново, от по-добра материя“. Законите на човешкото сърце са каменни, написани на каменна плоча. Бог ще даде ново сърце на човека, направено от фина, чувствителна материя. На нея Той ще напише ново знание, нова мъдрост, по която да живеят всички хора и да се разбират като братя.

Като наблюдавам хората – мъже и жени, виждам какъв страх се явява у тях, какво недоверие ги движи. Млада, красива жена, устойчива по характер, върви с мъжа си и се разговарят. Те срещат един мъж, с приятен вид, сериозен човек. Жената погледне към него и за момент образът на мъжа потъмнява. – Защо се безпокои той? – Страхува се да не изгуби жена си. И тя се смущава, пита се защо този човек ѝ направил силно впечатление, защо ѝ обърнал внимание. Защо се смущава тя? Ще признае факта както е, без да крие нещо от себе си. Ще си каже: „Срещнах автомобила на един човек и като минах край него, окалях се малко“. След това тя трябва да каже и на мъжа си, че този човек ѝ направил силно впечатление. Ако е разумен, мъжът ѝ ще я изслуша и ще каже: „Бъди спокойна, аз имам доверие в тебе“. Друг път мъжът ще срещне една жена, която му прави впечатление и ще се вгледа в нея. И той ще се опита да скрие истината от жена си. Но колкото повече крият един от друг, толкова повече отношенията им се развалят. Мъжът и жената са части на цялото, т.е. части на Бога. Те не са отделни личности. Следователно обичай Бога в жената и мъжа, а не самите тях като личности. Докато обичаш мъжа и жената като отделни личности, като самостоятелни части, всякога ще

живееш в морала на греха. Щом разбереш, че Божият дух прониква в умовете и сърцата на всички хора, ти ще застанеш на здрава, сигурна почва. Ще кажеш: „Господи, няма да се поколебая в Любовта Ти! Винаги ще нося в ума си образа на Твоята Любов и светлина“. Това значи да живее Бог в сърцата и умовете на хората.

„Кажи само реч!“ – Каква е тази реч? – Речта на новия живот. Когато новороденото дете влезе в новите условия на живота, първият поглед, първата усмивка и първата дума идват от майка му. Същото можем да кажем и за онзи, който влиза в новия живот. Той ще види първо Бога и на Него ще уповава. Две мощни, велики ръце ще го пазят. Каква по-голяма сигурност и безопасност може да очаквате? – Защо, като се роди детето, заплаква? – Защото не усеща ръката на майка си, която трябва първа да го поеме. Днес бабата първа поема детето, а не майката. В Божествения свят майката първа поема детето си. Под „майка“ разбирам Любовта. Докато има баби, хората всякога ще бъдат хилави. В бъдеще никакво бабуване, никакви баби! Горко на онзи, който за всяка мисъл и желание, което предстои да роди, има нужда от баби! Когато родя една мисъл или едно желание, пръв аз ще го поема.

22. Беседа от Учителя, държана на
8 юли 1923 г. в София

Който слуша вас, Мене слуша

„Който слуша вас, Мене слуша; и който се отмята от вас, от Мене се отмята; а който се отмята от Мене, отмята се от Тогози, Който ме е проводил.“
(Лука 10:16)

Съвременните хора са изгубили истинските методи за разбиране и прилагане на Божието Слово. Един и същ стих може да се тълкува по различни начини; той може също да се прилага по много начини. Обаче, който изказал стиха, имал в ума си само една мисъл – да изнесе истината – нищо повече.

Истината има само един начин за прилагане. И Любовта има само един начин за прилагане. Ще кажете, че Любовта има 35 милиона форми. – Това е друг въпрос. Формите на Любовта са много, а смисълът ѝ е само един – познаване на Бога. Да познаете Бога, т.е. Любовта и нейната целокупност, това е задачата на ученика. Познаването има отношение към разбирането. Ще разбереш нещо и после ще го познаеш.

В разбирането на нещата има две страни: външна и вътрешна. Една слугиня работи в едно семейство при добри, благородни хора. И тя е благородна, добра работничка. Казвате: „Значи тя има господар. Дали е добър господарят ѝ, женен ли е?“ – Ето, в ума ви влизат две мисли, които раздвояват съзнанието ви. Господарят ѝ е женен човек, има жена и деца. Ако математикът чуе думата „господар“, в него ще се събуди само една мисъл. Той има точно, ясно определение на нещата. Един ден слугинята отива на пазар. Тук тя среща един господин, добре облечен, на вид благороден. Той пита слугинята де работи и колко ѝ плащат. – „Плащат ми сто лева, работя при добри, благородни хора.“ – „Искаш ли да дойдеш в моя дом, аз ще ти плащам 300 лева?“ – „Съгласна съм, достатъчно съм работила при сегашния си господар – цели пет години.“ Връща се при господарите си и казва: „Домъчня ми за домашните, искам да отида при тях, да ги видя“. – „Щом ти е мъчно, свободна си да отидеш временно при тях.“ Като подбудителна причина за напущането на старите господари са парите. Тя се полъгала за възнаграждението. Добри били и тези господари, но тя

започнала да мечтае за повече пари, докато друг господар я привлякъл в своя дом. Той я запитал колко ѝ плащат и като разбрал, че малко ѝ плащат, казал: „Ела в моята къща, ще ти дам 500 лева“. И този път тя излъгала. За да напусне господарите си, тя казала, че иска да отиде в селото си, да се види с домашните си. Всъщност тя отишла направо при новите си господари. И тука прекарала пет години. Един ден излязла от дома си и попаднала на още по-добър човек, който ѝ предложил 1000 лева възнаграждение. Като чула, че ще ѝ плащат 1000 лева, тя веднага решила да напусне старите си господари, пак под предлог, че трябва да отиде на село, да помогне на своите близки. Значи за парите тя се видяла принудена да излъже. Тя разрешила въпроса по външен, материалистически начин. Този пример показва слизането на човешката душа в материята, т.е. в низходящия път на живота. Това не е поквара, но неискреност, лицемерие. Мислите ли, че по този начин ще намерите истината? Да влизаш и излизаш от едно общество в друго по материалистически съображения, това не води към истината. Така постъпват и някои религиозни хора. Те напущат по-бедната църква и отиват в по-богата, дето условията са по-добри: там има повече музиканти, повече хористи, повече богати хора. Там един хорист взима 200–400 лева месечно, като пее само четири пъти в седмицата. Като отидете в бедна църква, там владее демократически дух: всички хора пеят заедно, няма хористи. – Защо няма хористи? – Защото църквата няма пари, не може да плаща. Това е външно, низходящо разбиране на нещата. От отношението на слугинята към четиримата господари математикът може да състави една пропорция, от която слугинята да разбере колко и какво е придобила при различните господари и колко е изгубила. И човек губи и печели в теглото си. Причините за това са различни. Докато е млад, той постепенно увеличава теглото си, като остарява, губи от теглото си.

В живота нещата вървят и по възходяща линия. Да вземем същия пример за слугинята. Тя отива на пазара, дето среща един господин, който я пита: „Колко ти плащат?“ – „Сто лева.“ – „Много ти дават. Ако искаш, ела при мене, аз ще ти плащам 50 лева.“ Тя не му отговаря и си отива вкъщи и казва на господаря си: „Искам да отида в село да видя близките си“. – „Свободна си“, казва господарят ѝ. Обаче тя не отива на село, а при новия господар. Ще помислите, че той е неженен, затова отива при него. Не, женен е, но тя е благородна, добра мома, иска да услужи на този господар, чиято жена е болна. Тя работи тук пет години и по същия начин напуща господаря си и отива при друг, който не може да ѝ плаща даже 50 лева.

Понеже тя вижда в лицето му благородство, решава да остане в неговия дом. И тук работи пет години. Най-после тя се натъква на друг господар, който изобщо не плаща на слугите си. Въпреки това тя остава да работи при него. Като прекара в дома му пет години, един ден господарят ѝ казва: „Ползвай се свободно от всичко, което имам. Ти знаеш, че аз нищо на плащам на слугите си, но затова им давам възможност да се ползват свободно от благата ми“. Коя от двете постъпки на слугинята предпочитате: когато върви по низходяща линия, или когато върви по възходяща? Оттук вадя заключението: Има хора, които търсят Бога по низходящ начин. Така те никога няма да Го намерят. Пари може да намерите, но не и Бога. По този начин не можете да намерите и истината. Други търсят Бога по възходяща линия.

Ще приведа един окултен разказ. Той се отнася до времето на Бар-Единбу, виден цар, когато е станало деление на хората на бели и черни. Това деление почнало много по-рано, и то главно на физическото поле. Тогава се образували двете школи и същевременно се разделили. Едните и другите се отделили по особен начин. Азембу, прочут Учител от Бялото Братство, искал да се освободи от великия жрец на Братството на име Шефу, който се свързал тайно с тъмните сили на природата и почнал да прилага методите на Луцифер. Цели двадесет години Азембу работил върху една каса, направена от злато и украсена с диаманти. Той искал да затвори Шефу в касата и така да го изпрати вън от Братството. Като завършил касата по всички правила на бялата магия и взел всички предпазни мерки, Азембу извикал жреца да му покаже своето изобретение. Жрецът искал да разгледа касата, която била много масивна, и влязъл вътре. Но тя била така направена, че той не могъл да излезе. Тогава Азембу му казал: „Понеже изневери на Братството, ти си затворен в тази каса и не можеш вече да излезеш от нея. Аз ще ти дам един от моите ученици да те придружи и изнесе вън от Братството. Ако желае, той може да остане с тебе, ако пък не иска, може да се върне назад“. Той извикал един от способните си ученици, голям привърженик на неговото учение, и му казал: „Поверявам ти един опасен затворник, да го изнесеш от тук на гърба си. Ще бъдеш много внимателен, като носиш касата. Ще ти дам една формула, която ще ти помогне при свалянето на касата. Ако забравиш формулата, не можеш да свалиш касата от гърба си и ще станеш неин роб“. Учителят повторил три пъти формулата. След това го запитал: „Запомни ли формулата?“ – „Запомних я.“ Ученикът турил касата на гърба си и тръгнал

да я изнесе. От време на време жрецът се разговарял с ученика. По едно време той искал да свали касата от гърба си, но забравил формулата. Касата стояла на гърба му и той не могъл да я свали. Той си помислил: „Поне да можеше касата да стане по-лека!“ Тъй като нямало кой да му помогне, той се обърнал към жреца с думите: „Знаеш ли някакъв начин да ми помогнеш?“ – „Аз мога да ти помогна, но с условие, че ще станеш мой ученик. Както виждаш, тази каса е скъпоценна, аз ще ти я подаря. От тебе се иска само да я отвориш.“ Така ученикът напуснал своя Учител, забравил формулата, дадена от него, и не се върнал вече назад.

Дотук аз спирам разказа. Той представя слизането на човешката душа на земята. Всяка душа е слязла на земята с известна мисия, но се обърква, понеже се е нагърбила с непосилната задача да носи златната каса на гърба си. В Стария Завет, във Второзаконието, се разказва за смъртта на Моисей. Започнал се спор между архангел Михаил и сатаната за тялото на Моисея – на кого от двамата принадлежи то. Защо трябвало да става спор между архангел Михаил и сатаната? Ще се разправят за едно мъртво тяло! То представя касата, в която Моисей бил затворен. Като напуснал Моисей касата, започнала се борба кой да я вземе. И до днес още се водят спорове и борба за човешките тела. Докато продължавал спорът, Моисей не могъл да се освободи от касата. Казано е в Евангелието, че Илия и Моисей се явили при Христа. – Защо се явили при Христа? – За да разреши той въпроса. Как е разрешен въпросът, няма да кажа, но Моисей е свободен днес. – Кой го разрешил? – Христос! Моисей се беше хванал толкова здраво за закона, че не можа да влезе в Обетованата земя. Ако той не може да влезе в Обетованата земя, какво остава за другите хора? Още не им е позволено да влязат в Ханаанската земя. И след това евреите мислят, че могат да влязат в небето! Те не могат да влязат в Ханаанската земя, че в небето ще влязат. Ако човек не те пуща в коридора си, как ще те пусне в своята лаборатория или в своята съкровищница, пълна със скъпоценности! Това е невъзможно. Много примери има в Стария Завет, от които се вижда, че лесно не се влиза в Царството Божие. – Защо? – Заради непослушанието на хората. Ще кажете, че Бог прощава. Това не е наука. Ако очаквате само на великодушието на Бога и на Неговото всеопрощаване, това е неразбиране на великия Божи закон, който управлява живота. Моисей направи голяма грешка в живота си, заради която Бог му каза: „Понеже ти не изпълни закона, както те научих, няма да влезеш в Ханаанската земя“. Моисей каза на израилския народ: „Вие станахте причина да ме извадят от добрите

условия на живота“. Същите евреи извадиха и Христа от добрите условия на живота. При честите спорове между евреите и Христа, неписани в Евангелието, Христос им казваше: „И с мене ще постъпите така, както с Моисея. Но аз имам власт да положа душата си и да я отнема“. Моисей обаче запита: „Нямам ли аз власт да извадя вода от тази скала?“ Той удари с жезъла си скалата и от нея потече вода. Въпреки това Моисей не можа да влезе в Ханаанската земя.

Често се говори за духовния и за светския живот. Като изучават Божественото учение, хората имат желание да станат силни, учени, богати, да им тръгне всичко наред, да познаят света, да познаят и себе си. Те гледат на себе си като на избраници, да бъдат богоугодни на Бога. Ако не постигнат това, те се отчайват. Наистина, когато влезе в духовния път, човек минава през първото посвещение. Запитват го: „Какво искаш – сила, власт или пари? И този път води към Бога. Силата ще оправи света; властта ще го държи в ръцете си, а парите ще го укрепят“. Това е изпит за учениците, а не за онези, които вярват. Те не се подлагат на изпит. Обикновеният вярващ живее като обикновен човек и умира такъв. За него изпити не съществуват. Щом станеш ученик, изпитите веднага дохождат. Значи ученикът се изпитва, а обикновеният човек е свободен. Не съжалявай, ако не те изпитват още.

Питат ученика: „Какво искаш – да ти се даде благо отвън, или отвътре?“ Някои ученици искат смирение, те не искат нито сила, нито власт, нито пари. Който се стреми към силата, той постепенно се отдалечава от Бога. Целият свят върви днес в пътя на насилието. Учениците, които са избрали пътя на насилието, са създали днешния ред и порядък. Те са разбрали само външната страна на живота. От хиляди години те забелязват, че им липсва нещо съществено. Други ученици са избрали пътя на смирението и жертвата. Аз говоря за съзнателната жертва, а не за самопожертването, което подразбира самоунищожение. Тези, които са избрали пътя на насилието, разполагат със златната каса. Турят ли я веднъж на гърба си, тя вече не слиза оттам. Това наричат индусите Закон на кармата. Знаете ли как е произлязла кармата? Мислете по този въпрос. Някои казват, че кармата е произлязла от греха, а грехът – от плода на забраненото дърво. Ако грехът се е зародил в хората след опитването на плода на забраненото дърво, как се е появил той между ангелите? Христос казва: „Който слуша вас, Мене слуша; и който се отмята от вас, от Мене се отмята; и който се отмята от Мене, отмята се от Тогози, Който ме е

проводил“. Питам окултните ученици, имат ли правилно разбиране на Христовото учение. Аз не говоря за теорията на Христовото учение, но за онова, което се е прилагало от времето, когато се е появил човекът. То е приложимо. Следователно, щом се домогне до Христовото учение, човек има вече разбиране за самия живот. Попитайте днес кой да е богослов какво ще каже за Бога. Какво ще ви отговори той? Ще каже, че Бог е сила, която е създала всичко. Ясен ли е този отговор? Друг ще каже, че Бог е интелигентност. Къде и как се проявява тази интелигентност? Може ли някой да даде конкретна дефиниция за Бога?

Вчера дойде при мене една малка сестра и изказа такава мисъл, каквато и възрастните не могат да изкажат. Тя каза: „Някога чувствам в душата си такава обилна любов, която изцяло ме изпълва. Въпреки това в мене остава малко място, малка стаичка, запазена специално за някого. Искам да обикна някого, да изпълня това място, но то си остава празно. Когато се опитам да го запълня, натъквам се на страдания. Ако си позволя да го запълня, скъпо съм плащала“. Тя ме пита защо става така. Отговорих ѝ: Това място е само за тебе. То е твоята тайна стаичка, в която само ти можеш да влизаш и излизаш – никой друг. – „Един ден – каза тя – аз се опитах да поставя една моя учителка на това място, но скъпо платих. Умът ми щеше да излезе.“ Казах ѝ: Това място е твоята светая светих. На никого няма да го отстъпваш. Това значи: Да поставиш Бога в своята тайна, скрита стаичка. – „Тогава как ще ми определите що е Бог?“ – Ще ти отговоря с една дума: Бог е светлина. Той е непрекъсната светлина, т.е. светлина без прекъсване. Каквото и да поставим на пътя ѝ, тя не може да се засенчи. На тази светлина растат и се развиват всички дарби и способности, всички добродетели в човека. Тя озарява лицето на човека, тя го прави светъл и чист. Никой не може да лиши човека от тази светлина, освен той сам. Това е същественото. Бог е светлина. И между нея и човешката душа не може да се постави преграда.

Като казвам, че Бог е светлина, нямам предвид физическата светлина. На тази светлина зреят всички плодове: ябълки, круши, сливи и др. На Божествената светлина обаче растат само добродетели. В нея е безсмъртието. Дето са добродетелите, там е райската градина. Който се храни с добродетели, зрели на Божествената светлина, той никога не умира. Жива е Божествената светлина.

Кой човек е добродетелен? – Който има светлина в ума си. Ако светлината ти е непрекъсната и върви пред тебе, ще знаеш, че си обърнат с

лице към Бога. Ако светлината ти е непрекъсната и зад тебе, ти си обърнат с гърба си към Бога. Който се грее на Божествената светлина, той се отличава със сила, интелигентност и доброта. Той разполага с големи възможности. Изобщо човек се ползва от тази светлина само тогава, когато умът и сърцето му се огряват от нея. Каква полза, ако имаш стая, но в нея не прониква нито един слънчев лъч? Вън от Божествената светлина никакви блага не могат да ни задоволят.

И тъй, първото нещо за ученика, който върви в пътя на смирението, е да има вътрешна светлина. Тя се отличава с голяма мекота и безпрекъснатост. Тя внася дълбочина в човека. Казваш: „Груб човек съм, не съм доволен от себе си". Груб си, защото нямаш вътрешна светлина. Много естествено. Вечер камъните са студени. През деня, когато слънцето грее, камъните се стоплят. Ето защо, когато има вътрешна светлина, човек е топъл, мек, нежен. Щом изгуби тази светлина, той става студен и груб. Като знаете това, не се заблуждавайте да мислите, че можете отвън да се топлите. Не, Божествената светлина огрява човека отвътре. Никой не може да загаси тази светлина отвън. Ако някой застане на пътя между човешката душа и Бога, само той е в състояние да загаси тази светлина. Обаче ние знаем, че няма сила, която може да тури преграда между човека и Бога. Мнозина се опитват да загасят тази светлина, но не са могли да успеят. Затова е казано, че Бог е необятна светлина, която прониква в цялата вселена. Дето влезе, тя всичко чисти. Няма недъг или порок, който може да устои на тази светлина.

Мнозина са дохождали при мене да се оплакват от мъчнотиите си. Питат ме защо им е мъчно, защо са тъжни. Отговарям: Нямате светлина. Ще кажеш, че си тъжен, защото си скаран с жена си. – И да не си скаран, пак ще ти е тъжно. – „Нямам хляб, нямам дрехи." – И да имаш хляб и дрехи, пак ще ти е мъчно. И в коприна да си облечен, и цар да си, пак ще ти е мъчно. – Защо? – Липсва ти вътрешна светлина. Докато тя не проникне в тебе, всякога ще страдаш. Ако имаш светлина, и беден да си, да живееш в колиба, пак ще бъдеш доволен, ще гледаш небето, ще се разговаряш със звездите. Хората ще те съжаляват, ще те наричат бедняк, но ти знаеш, че отвън си беден, а вътрешно – богат. Ти гледаш скъсаните си дрехи и казваш: „Господи, благодаря Ти за богатството, което си ми дал. Така по-лесно възприемам Твоята светлина, отколкото със здрави дрехи".

Сега вие очаквате да ви кажа нещо научно. Ето, изучавайте теорията на Айнщайн. Тя е научна теория. Според нея всичко е в движение, но не по

права линия, както сте учили, а по крива линия. Казвате, че пътят ви е прав, че постъпките ви са прави, но според теорията на Айнщайн не е така. Няма движение по права линия. Обичаш приятеля си, разговаряш се с него, но като дойде друг някой при тебе, ти веднага ставаш на крака, посрещаш го любезно, обсипваш го с ласкави думи. Защо правиш тази разлика между двамата? Ще кажеш, че много обичаш този човек. – Като го обичаш, направи ли го щастлив? Както виждаш, отношенията ти не са праволинейни. Ето защо казвам: Няма човек в света, който е направил подобния си щастлив. Едно от големите заблуждения на хората се заключава в това, че те един-други си приписват качества на богове. Туриш корона на човека и започваш да му се кланяш. Довчера бил обикновен човек, днес става бог. Така са постъпвали езичниците: направят си един златен идол и след това започват да му се кланят, от него очакват спасение. Така постъпват и учените. Някой учен напише една теория и започва да убеждава хората в истинността ѝ. Като се убедят в нея, хората започват да ѝ се кланят. Един ден тази теория стане невалидна, замества се с друга, по-нова от нея. Тогава всички казват: „Сгрешихме, не сме били на прав път“. Щом теорията е грешна, защо убеждавате хората да вярват в нея? Моисей казваше, че ще спаси света, но не го спаси. Дойде Буда, и той искаше да спаси света, но не го спаси. Христос дойде на земята и всички Го очакваха като спасител. Християните казват, че светът е спасен, а всъщност не е спасен.

– „Защо хората още не са спасени?“ – Защото им липсва нещо – вяра им не достига. Тези, които казват, че Христос ще спаси света, сами не вярват в това. Дали вярват, или не, не е важно. Обаче, казано е: „Бог толкова възлюби света, че даде в жертва Своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него“. Който вярва в сина, той се привлича от Бога. Неговата душа се озарява от светлината на Бога. За такъв човек се казва, че е спасен. Значи, спасява се само душата, а не светът. Хората грешат, като очакват първо да се спаси външният свят, а после те. Не, хората ще оправят външния живот, а Бог – техния вътрешен живот. Щом се оправи вътрешният живот, външният сам по себе си е оправен. – Какъв е вътрешният живот? – Ето един въпрос за изучаване. Ще се пазите от раздвояване на съзнанието. Няма да питате кой е на правата, и кой – на кривата страна. Който е огрян от Божествената светлина, той е на правата страна. Той е човек с добродетели. Когато добродетелите, т.е. плодовете на душите узреят на Божествената светлина, те ще започнат да се обменят.

Когато казваме, че душите се свързват, това подразбира обмяна между техните плодове.

„Който слуша вас, Мене слуша; и който се отмята от вас, от Мене се отмята; а който се отмята от Мене, отмята се от Тогози, Който ме е проводил.“ Някои се питат: „Този човек говори ли истината?“ Смешно е да се задава такъв въпрос. Наистина, важно е да се знае кой говори истината. Ако аз дойда и те науча как да придобиеш Божествената светлина, не съм ли ти казал истината? Тази светлина именно ще покаже дали говоря истината, или не. Ако нямаш вътрешна светлина, каквото и да говориш, всичко е напразно. Може да цитирате много стихове от Библията и от Евангелието, но ако те не внесат необходимата светлина във вас, нищо не са. Един стих е разбран и разумно приложен, ако внесе във вас вътрешна светлина и мир. Този стих е оживял във вас. Ще цитирате какво е казал Христос, Павел и др. Де са те днес? Ще кажете, че са горе някъде, на небето. Не, те са на земята, работят между хората. Някой объркал работите си, оплел се, не може да си помогне. Достатъчно е да произнесе един стих с желание да го разбере, за да дойде Христос да му помогне. Той ще внесе светлина в ума му и ще оправи работите му. Който е получил тази светлина, той е намерил вече своя Учител. Ако няма светлина, той още се занимава със златната каса. Хората още се занимават с въпроса кой управлява света – Бялото Братство или черното? Трябва ли да имаме богатства, къщи, ниви, лозя? Хората умират и при най-хубавите къщи, и при най-голямото богатство. Тези неща са важни, но не са съществени. Ще кажете, че религията е нужна на хората. И при религия хората умират. Важно е дали религията дава нещо съществено на човека. Някой учен или философ поддържа своите възгледи и се радва на добър живот; жената и децата му са здрави и весели. Утре жена му умре. Могат ли неговите възгледи да го утешат? Ако твоята философия не може да те утеши, тя не е истинска. Аз съм за онази наука, за онази философия, която може да ти даде утеха и при смъртта. Това наричам жива, положителна наука и философия. Като видя, че тъжиш за жена си, ще те поканя у дома на гости и ще те заведа в пансиона, дето е тя, да видиш на колко хубаво място е дошла. Ти ще кажеш: „Радвам се, че жена ми е свободна. При мене беше робиня, а тук живее на свобода“. Той е убеден вече, че жена му е жива. Ще кажат за него, че дъската му е мръднала. Чудно нещо! Ако скърби и плаче за умрялата си жена, това е нормално. Ако се радва, че тя е жива, това не е нормално. Значи, ако се радваш, дъската ти е мръднала; ако скърбиш, ти си

нормален. Според мене човек може да се разстрои и в скръбта, и в радостта. Едно е важно: Божествената наука продължава човешкия живот и внася нещо ново в него.

Христос казва: „Който слуша вас, Мене слуша“. От всички се иска работа, а не забавления. Доста сте се забавлявали. Някой казва: „Добре е Учителят да махне с ръка и да ни освободи от крадците и разбойниците“. Това не е моя работа. Аз няма да ставам стражар, да пазя хората. Какво лошо има в това, че някой те обрал? Бил си натоварен, а той те облекчил, освободил те от касата. С тази каса на гърба си ти щеше да потънеш в океана, а без нея ще бъдеш свободен. Това са изводи, чрез които ще разберете смисъла на живота.

Ще ви предам още една мисъл, която ми каза младата сестра. Като се вглеждала в живота, тя дошла до заключението: Енергията, с която разполага природата, е определена точно математически. Тя е разпределила справедливо тази енергия между всички живи същества. Следователно точно определено е колко енергия се пада на всеки човек. Ако някой вземе повече от това, което му се пада, върши престъпление. Днес природата слага на всички хора да ядат. Ако вземеш една или повече хапки от определените за тебе, ти вземаш от хапките на другия. Ако един човек вземе пет хапки повече, друг – десет хапки, знаете ли какво ще стане? Знаете ли колко хора ще останат гладни? Ще кажете, че трябва да се прави икономия. Икономията зависи от това всеки да яде толкова, колкото му е определено. Докато сте били на небето, още там са определили по колко грама средно трябва да яде човек на ден. По-рано имаше купонна система. По колко хляб даваха на човек? – По 250 грм дневно. Разумният свят е изчислил по колко грама хляб се пада дневно на човек. Спазват ли хората тази мярка? Това не се отнася само за храната, но и за мислите, чувствата и желанията на човека. Обичаш един духовен човек и желаеш да седиш при него с часове, да се къпеш в неговата аура. – Това е престъпление. Ще се къпеш в аурата на човека толкова, колкото ти е дадено – нито повече, нито по-малко. Ще пиеш от чешмата толкова вода, колкото ти е определено. Отиваш на чешмата да си миеш краката, лицето, очите, а други те чакат, жадни са! Не, ще оставиш първо те да се напият, а после ти ще се миеш. Ще бъдеш внимателен, ще пазиш ред. И другите хора искат да се измият, не само ти. Ако не спазваш реда на природата, ще те критикуват. Вие сте ученици на Бялото Братство, не трябва да допущате да ви критикуват. Какъв пример ще дадете на другите? Ако не постъпвате

разумно, не може да бъдете образец за тях.

„Който слуша вас, Мене слуша.“ Ако носите Божествената светлина в себе си, всички ще ви слушат. Хората се бият, карат се, спорят, когато са в недоимък. Дето е изобилието, никакъв спор не съществува. Малкият чучур не може да задоволи изведнъж жаждата на всички пътници. Обаче изобилието на водата изключва всякакъв спор и недоразумения. Какво ще кажете за онази вода, която кара четири–пет воденични камъка? Тя е буйна, силна вода, задоволява нуждите на много хора. При Божествената Любов не съществува никакъв спор – в нея е изобилието на живота. При човешката любов има спорове и недоразумения. В нея човек издребнява. Като знаете това, пазете се от дребнавостите на живота. Ученикът не трябва да се поддава на дребнавостите. – Защо? – Защото те водят към смъртта. Когато Христос казва, че човек трябва да се отрече от себе си, Той има предвид отричане от смъртното.

И тъй, в празното място на сърцето, за което говори малката сестра, ще туриш Божественото. Само ти ще влизаш и излизаш оттам, докато се познаеш. Тогава ти ще се познаеш така, както никога не си се познавал. Някой погледне ръката си, мисли, че в нея е изразен само той, т.е. само неговият живот. Ако ръката е съществено, каква беше твоята ръка преди 18 милиона години? Ами преди 100 милиона години? Каква ще бъде твоята ръка в далечното бъдеще? Това, което се променя, не е съществено.

„Който слуша вас, мене слуша.“ Ще ни слушат хората, но когато бъдем носители на Божественото учение, което носи радост и утеха в света. Божественото учение прави човека силен, интелигентен и добродетелен. Помни: Силният мъчно се побеждава. Силният и добродетелният по-мъчно се побеждават. Силният, добродетелният и интелигентният никога не се побеждават.

Значи, смисълът на живота се заключава в това да придобием Божествената светлина, при която зреят плодовете на човешката душа. – Защо ни е светлината? – За да зреят плодовете. Как ще зреят ябълките и крушите без слънце? Следователно без Божествената светлина няма вечен живот. Без добродетели вечният живот не може да се придобие.

Който има уши, да слуша!
Който има ум, да разбира!
Който има сърце, да възприема!
Който има воля, да прилага!

23. Беседа от Учителя, държана на

15 юли 1923 г. в София

Братът на най-малките

„Освети ги чрез Твоята истина.“
(Йоан 17:17)

В първоначалния език – езика на Девствения Божествен Дух, най-възвишеният в йерархията на ангелите, Бог е дал на човека друго име, не като сегашното. Това станало в съвета на боговете, под председателството на Господа Исуса Христа, наречен Спасител на човечеството. Този съвет се занимавал със създаването на човека и определяне на името му. Това име „човек“ е крив превод, но ние ще се задоволим с него. Под „човек“ разбираме същество, което мисли.

Според сегашната еволюция мисълта на човека върви в две посоки: низходяща и възходяща. Низходящата посока на мисълта действа за създаване на човешката личност и човешкото тяло – със седемте му обвивки. Източните и западните школи се различават в класификацията на тези обвивки, обаче тези класификации се отнасят само към външната, видимата страна на това учение. По същина в двете школи няма никакво вътрешно различие. Според вътрешния смисъл на Христовото учение човек има три съществени, неизменни тела и седем обвивки. В теософската литература се говори за седемте обвивки на човешкото тяло, а за трите неизменни тела само се загатва. Там наричат обвивките „тела“, но те не са тела. По-подходящо име за тях е обвивка. По отношение на реалността човешкият свят е преходен, а еволюцията в света е Божествен процес. От Божествено гледище стремежът на човешкия дух е да придобие трите неизменни тела. Тази идея е толкова обширна и необятна, че и гениалните хора, великите умове на науката, на окултизма, на висшите ангелски йерархии, както и висшите йерархии на боговете в миналото и сега не могат да я разберат напълно.

Под богове не разбирам Единния Бог, но висшите чинове от ангелската йерархия. Но днес думата Бог е обезсолена, защото с това име се наричат и същества, които не са богове, но които заблуждават хората. В тях няма нищо Божествено. Освободете се от това криво понятие за Бога. В първоначалния език думата „Бог“ имала особен смисъл. Днес това понятие е изопачено. С изопачаването на това понятие хората са изопачили и своя ум. За да си съставим правилно понятие за Бога и да Го разберем, трябва да

се върнем в своето първоначално състояние. Мнозина гледат на Бога като на същество, което се мени по няколко пъти на ден – като човека. Така мислят и някои от западните окултисти. Това не е за упрек. То се дължи на борбата между двете ложи – Бялата и черната, които съществуват в света. Те са разделили човечеството на два противоположни лагера. Те са причина за ежбите, които съществуват в политическия, в обществения живот, в семействата, в отделния човек, даже в религията и науката. Тези две влияния раздвояват човешките умове. Обаче дето има деление, раздвояване, там Божественият Дух не действа. Щом се раздвоиш в себе си и изпаднеш в противоречие, Бог е вън от тебе. Това е психологически закон.

Когато ви говоря за човека, вие трябва да се вдълбочите, да си представите онзи човек, създаден по образ и подобие на Бога, т.е. на Истината и Любовта. Този човек никога не е опетнил името на Бога. Моисей, един от великите посветени, казва: „Не споменавай името Божие напразно“. Това е един от законите на първия мистик, който искал да изучи великото Божествено учение. Той искал да освети името Божие. Това значи да бъдеш истински човек. Докато не започнат да осветяват името Божие в онзи велик смисъл, предаден от Девствените Божествени духове, никой не може да се повдигне по-високо от стъпалото, на което се намира.

Често наблюдавам как хората в България и другаде се делят на големи и малки величини, на тесни и широки, на черни и бели. Казват: „Ние сме широки, не сме тесногръди като другите“. – Дай, Боже, да сте широки, но да не сте безформени, безидейни. Ако отидете в странство, между окултистите, между теософите, ще разберете, че те са последователи на Бялото Братство, които работят да обновят човешката мисъл, в бъдеще да се влее в нея нов стремеж, нова дейност на Божествения дух. Днес теософите се делят на безантисти и щайнеристи – антропософи. Но и едните, и другите са антропософи. Обаче като хора и те не могат да се търпят. И те се делят на тесни и широки. Безантистите са жени, а щайнеристите – мъже. И едните, и другите се карат помежду си. Всички течения от източната школа се ръководят от жени, а от западната се ръководят от мъже. Това деление изпъква ясно, но то е само външната страна. Който не е издигнат, ще се съблазни от тях. А който се съблазнява, не може да разбере Христа. Както във времето на Христа някои се съблазниха, така и днес хората се съблазняват. Откак човек е сгрешил и изопачил името Божие, той не е преставал да се съблазнява. Който се

съблазнява, не може да се издигне до положението на мислещ човек, да разбере вътрешните, основните закони, върху които почива човешкият дух. За да измени своя индивидуален живот, обществения живот, както и живота на цялото човечество, човек трябва да разбира великите закони на Божествената мисъл.

Теософите наричат висшия ум „висш манас“. Природния или низш ум наричат „низш манас“. Обаче никъде не се споменава за средния ум – средния манас, който е най-важен. Низшият манас е основата, върху която се гради човешката мисъл. Значи той е почва на умствения свят. Ако разбирате елементите на тази почва, ще знаете какво да сеете в нея. Всяка мисъл съдържа зародиш на дейност. Да се научиш правилно да мислиш ще рече да знаеш какви семена да сееш през разните годишни времена. Казано е в Писанието: „Каквото посееш, това ще пожънеш“. Тук се разбира за сеене в мисълта. Между хората има толкова погрешни схващания, толкова погрешни постъпки, че ако не послушат гласа на Великия Учител, ще се изтребят едни други. Той казва: Отсега нататък няма да позволя на никого да излезе стъпка напред. Ако не измени своята мисъл, ако не освети името Божие, хиляди години да тропа на вратата Ми, горко му! Той ще жъне още плодове на кармата си – от хиляди години. Що е карма? – Последствие от всички лоши плодове, които сам си посадил в миналото. Христос е дошъл на земята само за едно нещо – да спаси хората. Под „спасение“ подразбираме да ги научи да осветят името Божие в себе си и в света. Върху това име почиват основите на нашето битие. Осветяването на името Божие е най-великото нещо. То представлява философия на бъдещето.

Някои се оплакват, че не им се откриват тайни. Какво искат те? Да им дам оръжие да се избият помежду си? В Западна Европа съществуват разни учения и братства, членовете на които искат да научат тайните на природата. В това отношение те приличат на онези жени, които отмъщават на своите възлюбени с витриол. – Защо им отмъщават? – Защото са измамени от тях. Като ги обезобразят с витриол, жените са доволни и казват: „Сега няма да бъдете нито на мене, нито на друга“. Така постъпват и мъжете; така постъпват и религиозните. Христос е огорчен от постъпките на хората. Ако те не си изправят поведението, Бог е решил да ги накаже. По Божествения закон повече не може да се греши. Със старото трябва да се ликвидира, защото настъпва вече новата епоха, новият подем.

Девственият Божествен Дух слиза в кръгообразна вълна през седем полета, т.е. през седем светове. През Сатурновия период Девственият

Божествен Дух е слязъл до умствения свят и образувал умственото или менталното тяло на човека. През втория период, т.е. през Слънчевия, Духът е слязъл до астралния свят и е образувал тялото на желанията. През третия период – Лунния, Духът е слязъл в етерната област на физическия свят, като образувал етерната обвивка на човека. През четвъртия период – Земния, Духът е слязъл в низшето поле на физическия свят и образувал физическото тяло. През тези периоди, когато Духът слизал и се качвал, Той минавал през духовни ден и нощ. През първия период, когато Божественият Дух работил и създал човека по образ и подобие на Бога, човек бил безгрешен. През втория период човек започнал да пада. През третия период той дошъл до пълно падение. През четвъртия период – Земния, най-ниския период на слизането, падението достигнало своя краен предел.

Защо е нужно човек да слиза и потъва в материята? – За да се облече във всички обвивки, една от друга по-гъсти, отдето започва възлизането и обличането му в по-висши форми. През всеки период става частично слизане и качване по вълнообразна линия. Крайното движение ще бъде възходящо. Който не иска да се свърже с Бога, вълната ще го изхвърли вън от общото течение на Божествения ден, дето той ще чака друг период на слизане и качване, т.е. друга вълна. Всички, които отиват нагоре, към Бога, ще влязат в небето, а той ще остане долу, вън от Бога. Вратата ще се затвори пред него и той ще чуе гласа на Бога: „Не те познавам“. Един ден, когато Христос похлопа на вашите врати, онези, които се занимават с лични въпроси, с обикновени работи, ще останат вън – няма да имат масло за кандилото си. После те ще се опомнят, но Божественият параход е отпътувал, никого не чака. Затова всеки трябва да бъде готов да се качи навреме. Като говоря така, не искам да ви морализирам, но казвам какъв е законът, какво говори Бог. Той няма да спре парахода за никого.

И тъй, вълната върви и вие сега именно имате най-благоприятни условия за развитие. Когато през ума ви мине една лоша мисъл, знайте, че тя иде от вашето далечно минало, не е сегашна. Тя е чуждо, подхвърлено дете, не го приемайте. И на мене не искам да изпращате подхвърлени деца, родени от незаконни родители. Като Учител аз не съм пратен на Земята да отглеждам и възпитавам такива деца. Да отгледаш един грешник е едно нещо, а да отхраниш едно незаконно дете, това е друго нещо. Грешникът, който е дошъл до известно съзнание и се кае за своите грехове, може да се спаси. Той прави усилия да върши Божията воля. За такива дойде Христос

на земята. Всеки може да се спаси. И грешникът може да се спаси, но не и подхвърленото, незаконороденото. То е змия, която колкото повече се храни, толкова по-голяма става. Един ден тя ще се увие около човека и ще строши костите му. Лично за вас, за вашето бъдещо благо е необходимо да отхранвате онези велики мисли, които Бог е вложил първоначално във вас, чрез Светия Дух. Не отхранвайте отрицателните мисли, които черната ложа е посяла във вас. Майката казва: „Измъчих се с това дете, голямо главоболие ми създава, но един ден то ще ме гледа“. Не, един ден това дете, като змията, ще счупи костите ти и ще те изхвърли вън от тази вълна.

„Освети ги чрез Твоята Истина.“ Никой човек не може да научи Божествения закон, докато не освети Божието име. Когато осветите Божието име, мислите ви ще бъдат чисти и светли. С тях ще градите тази обвивка, дето ще се зачене тялото на Истината, която ще ви направи свободни. Истината е първото тяло, върху което трябва да работите сега. В това тяло живее човешката душа. Без Истината няма свобода. Колкото и да плачете, ако Истината не е във вас, не може да бъдете свободни. Само с плач не можете да си помогнете. Някога плачът е полезен, някога е вреден. Плачът е дъжд. Ако сте посяли добри семена, те ще изникнат и ще ви повдигнат; ако сте посяли тръне, като изникнат, те ще ви заглушат. Ако плачеш за Бога, блажен си; ако плачеш за света, съжалявам те. В този случай сушата е за предпочитане. Светлите и благородни мисли ще ви повдигнат. С тях ще влезете в тялото на Истината и ще бъдете свободни. Така именно ще познаете Христа, и Той ще ви познае.

Някои искат да намерят Христа в мене. Не, Христа ще намерите в Неговото учение. Ако искате да знаете кой съм, аз ще ви кажа. Аз съм братът на най-малките в Царството Божие. Аз, най-малкият, искам да изпълня Божията воля, както Бог е заповядал; да осветя Неговото име, както Той ме е осветил. Бог е бил толкова добър към мене, че аз, братът на най-малките, искам да Му се отплатя с всичката си признателност. Искам и вие да последвате моя пример. В някои от вас може да се яви желание да бъдат по-големи от мене, да заемат първо място. Това е съблазън. Христос казва: „Достатъчно е на ученика да бъде като Учителя си“. И аз не искам повече. Достатъчно ми е това малко място. Аз не бих го заменил с друго. Не е важно мястото, което заемате. Важно е как ще изпълните дълга си към Господа. Вие искате да бъдете царе. Добре е човек да бъде цар, но няма по-голямо нещастие от това. Един цар може да направи хиляди добрини, да облагодетелства цяло общество или цял народ, но може да го доведе до

погибел. Затова Христос казва: „На когото е много дадено, от него много се иска“. Когато искаш да станеш голям, това показва, че в тебе се проявява чувството на гордост и тщеславие. Големите търговци, които боравят с много капитали, със стотици милиони, правят големи дългове и някога завличат множина хора. Ако имате сто милиона и ги изгубите, вие ще преживеете големи терзания. Взимам числото сто като число, което представя една от висшите ангелски йерархии. Няма думи, с които може да се изрази мъката и страданието на онзи търговец, който е изгубил своите сто милиона. И обратно, няма думи, с които може да се изрази радостта на онзи, който има сто милиона лева на разположение и може да ги употреби разумно. Колкото едното е страшно, толкова другото е велико.

„Освети ги чрез Твоята Истина.“ Първото нещо, което трябва да научите от проповедите на Христа, е смирението. То е майка на истинското, положително знание. Гордостта е майка на временното, преходно знание. Може да имаш много знания, но ако си горделив, ще бъдеш в положението на един от заблудените братя на черната ложа. Спазвате ли Божествените закони, и от най-малките да сте, вие ще се повдигнете. Ако искате небето да се заинтересува от вас и да ви благослови, вие трябва да бъдете смирени – във висок смисъл на думата, а не в обикновения смисъл, както ви е проповядвано. Смирението е красив ангел, велик дух. Който го е видял, веднага го е възлюбил. В смирението се зараждат всички Божествени добродетели, за които копнеят човешкият дух и душа. Ангелът на смирението е жив. Той носи в себе си милосърдието – дете на Любовта – най-малката дъщеря на Бога. Любовта живее между девствените духове и обещава светли бъднини на цялото човечество, както и на ония, които я търсят. Ако искате Христос във вас да бъде безсмъртен и силен, за да ви повдигне, трябва да дадете път на Любовта в душата си. Това значи да поставите Христа на най-високото място в душата си, да осветите името Му в сърцето си. Някои мислят, че са близо до Христа. Близо до Христа може да бъде само малкият, т.е. онзи, който е научил изкуството да се смалява. Казвате, че искате да бъдете като Христа, но същевременно искате да заповядвате. За да бъдете като Христа и близо до Него, трябва да научите закона на безкористното служене, да мислите право: на омразата да отговаряте с любов, на злото с добро. И тогава не е важно на кого служиш – на Ивана или Драгана – ще служиш на Бога. Имената са важни дотолкова, доколкото отговарят на своето съдържание. Името Христос не е единично, но колективно. Той е като въздуха и

светлината. Всеки има право да се ползва от тях. Разсъждавайте разумно, философски и не се заблуждавайте от външната форма на нещата, нито от външните думи. Търсете вътрешното съдържание на думите. Ако аз бих мислил като вас, отдавна бих слязъл от висотата на своето положение.

„Освети ги чрез Твоята Истина.“ Сега аз искам да вървите по възходяща права линия, да осветявате името Божие в себе си. Това име ще ви повдигне да бъдете, както Христос е казал, Негови сънаследници и съпричастници. Днес аз искам да внеса в умовете и сърцата ви Божествената светлина, чрез която можете да се освободите от всички лоши зародиши. Мечът на Духа е изваден и тежко на ония, които се противят на истината. Ние трябва да воюваме с оръжия, за които е казано в 10-та глава, 4-ти и 5-ти стих от Второто послание към Коринтяните: „Понеже оръжията на нашето воинстване не са плътски, но с Бога са силни да разоряват твърдини. Понеже съсипваме помишления, и всяко възвишение, което се повдига против познанието Божие, и пленим всеки разум да се покорява Христу“. Това е теософия, окултизъм, спиритизъм, Божия Мъдрост.

Желая да вземете следния стих за мото: „Оръжията ви да не бъдат плътски, но да бъдете с Бога силни“. Така именно ще се освободите от помишленията на низшия манас, на греха, на който хората и до днес дават десятък. Христос казва: „Отдавайте кесаревото кесарю, а Божието Богу“. Низшият манас е кесарят в човека. Стихът подразбира: Като дадете дължимото на низшия манас, отдайте дължимото и на висшия. Какво значи да отдадете кесаревото кесарю, а Божието – Богу? Това значи да унищожите вредните зародиши, да не растат повече; да се освободите от всички нечисти мисли и да кажете: „Ето, кесарю, твоето“. После да вземете висшите, Божествените мисли, да ги турите в Божествената житница на душата и да кажете: „Ето, Господи, Твоето“. След това ще влезете в скришната си стаичка и ще отправите молитва към Господа, без да смесвате кесаревото с Божието. Да ги смесваш двете, това не е молитва. Силна е молитвата, когато сърцето е чисто и всецяло отправено към Бога. Докато огнището на сърцето не се сгорещи, молитвата ви не може да стигне до Бога. Знаете ли какво ще бъде състоянието ви, когато почувствате Божествената топлина в сърцето си?

Един американец слушал Камила Русо, ученичка на Паганини, да свири „Сънят на живота“ и казал: „В този момент аз бях готов да се помиря с целия свят, да простя на всичките си врагове“. Този американец слушал

видни проповедници, но никой не могъл да му повлияе тъй, както Камила Русо. Следователно, когато във вашите сърца проникне смирението, вие кажете: „Господи, готови сме да простим на всички“. Питам: Чували ли сте гласа на смирението? Аз съм го чувал. По-хубава музика от песента на смирението не познавам. Каква хармония има в смирението! Каква Любов извира от сърцето на смирения! Със своите лъчи тази Любов облива сърцата на всички хора. Всеки ден тя изпраща благите си мисли и утеха към всички страдащи и угнетени, към цялото човечество. Тя казва: „Надявайте се, аз ще ви помогна да осветите Божието име във вашите умове и сърца. Ще ви дам всичкото си благословение“. Днес Христос иска да обедини всички братства и религии в целия свят. Ето защо не си позволявайте да осъждате хората; вие не знаете дълбоките причини на нещата.

„Освети ги чрез Твоята Истина.“ Как действа Бог за вашето повдигане? – По пътя на страданията и на радостите. Пребродил съм целия човешки живот; слушал съм възвишени Божии духове и от придобитите опитности намирам, че всички хора трябва да минат по пътя на радостите и страданията. По-добър път от този няма. Кой може да оспорва това? Не е лош пътят, но повечето хора са служели и служат на кесаря. Някоя жена се оплаква от мъжа си и казва: „Не го обичам вече, направи ме нещастна“. – Остави го тогава. – „Ами кой ще ме храни?“ А, това не е вече брак, а наложничество! Бракът е нещо идеално, Божествено. Когато искате да влезете в Царството Божие, не трябва да роптаете, че Бог ви е дал привидно лош мъж. Щом роптаете, Бог ви отговаря: „Вие сами си избрахте този мъж; не ви го дадох Аз. Вие искате от Мене да го направя по-добър, без вие да сте станали добри“. Аз разглеждам понятието „жена“ като общо понятие, не говоря за личности. За мене всяка жена и всеки мъж са лъчи, т.е. части от цялото. С тези понятия аз си служа като с реални факти, проверени в самия живот.

И тъй, пътят на страданията и радостите е път за постигане на търпението. Търпеливият придобива големи опитности и вътрешно богатство. Само така човек ще разбере великите Божии пътища, както и великия Божи Промисъл за бъдещите блага на човека. Ако искате да прогресирате тази година, никога не роптайте. Като казвам да не роптаете, не говоря за шума, който се вдига около вас, но да не възприемате този шум в себе си. Сърцето ви трябва да бъде тихо и спокойно. Че някой хвърля камъни, чупи прозорци, за това вие не сте виновни. Но когато вие

отвътре започвате да чупите прозорците на вашия дом, на вашата душа, казвам: Приятели, вие още не сте научили да служите на Бога; вие още не сте се научили да плащате на кесаря. Всеки може да развали живота на хиляди същества. Знаете ли колко векове са нужни да се изправят грешките на хората? Някога у вас се явява желание за отмъщение. Вие си казвате: „Ще му смачкам главата, ще го туря под краката си, да познае кой съм аз!“ Не, вдълбочете се в себе си и кажете: „Този дух, който е дошъл в мене, е демонски дух. Ще го хвана и ще му кажа да мълчи. – Вън от моето светилище! Забранявам ти да петниш Божия образ!“ Казваш на някого: „Не мога да мисля добре за тебе!“ Съжалявам те. Щом не можеш да мислиш добре за ближния си, и за Бога не можеш да мислиш добре. Тогава как можеш да любиш Бога?

Има три пътя, които можете да следвате: пътят на Любовта, пътят на Мъдростта и пътят на Истината. Това е тесният път на живота. Христос казва: „Малцина са тези, които ходят в тесния път“. Обаче всички могат да ходят в пътя на Любовта. Ако не можете да ходите в пътя на Мъдростта, влезте в пътя на Любовта. Ако не можете да влезете в този път, влезте в пътя на Истината. Значи пътят на Любовта, Мъдростта и Истината – това са трите пътя, по които трябва да вървите. Не се сърдете, че някой не върви в пътя, по който вие вървите. Вървете напред. Резултатът и на трите пътя е един и същи. Има разлика само в извивките, които всеки път прави. Това е учил Христос, когато е бил на земята; това учи и сега. Ако не можете да разберете земните работи, как ще разберете небесните? Ако не разбирате лесното, как ще разберете мъчното?

– „Кажи ни нещо велико!“ Това е най-великото, което може да ви каже братът на най-малките, братът на вашите ангели, които ви водят в правия път. Казвате: „Ти си наш брат“. Ако мислите, че съм ваш брат по плът, лъжете се; ако мислите, че съм ваш брат по дух, прави сте. – „Ти не ни обичаш.“ Ако говорите за земната обич, не ви обичам. Ако кажете, че не ви обичам, както ви обичат вашите ангели, лъжете се. Няма човек на земята, който да обича душите ви, както аз ги обичам. Желая и вие да обичате така човешките души. Ясно ли ви е това? Аз зная, че днес вашите ангели много ви се радват. Ясно ли ви е това? Аз пожелах да им направя една услуга. Аз съм дошъл на земята да услужа на ангелите и на вас. Като си свърша работата, ще кажете, че съм заминал някъде. Къде ще замина? – Не, никъде няма да замина. Ще отида при Онзи, Който ме е проводил, и ще питам: Изпълних ли длъжността, която имах? Ако има още нещо, което не

съм довършил, пак ще дойда. Ако и втори път не завърша работата си, пак ще дойда, докато най-после ми се каже: Добре свърши работата си. Такъв е законът за малкия брат на небето. Да направим това, което Бог иска от него. Ето великото учение, което не сте слушали досега. Това, което сега чувствате, не сте го изпитвали никога. Защо не сте го чували? Защото това учение е на малките ангели, които са слезли на земята да повдигнат човечеството.

Сега няма да ви благославям – не правя това. – Защо? Ако изпратя благословението си, и у вас има плевели, и те ще израснат. Аз постъпвам разумно, според Божия закон. Когато видят, че сте посели добри семена, всички братя на небето ще изпратят своите благословения, да израснат тези семена и да дадат добри плодове. С тези плодове да израсте и възкръсне Бог във вас – да осветите Божието име! Това ще бъде моята радост, защото ще бъдете близо до Бога. Това ви възвестявам за новата година – не свършвам, но сега започвам. Това трябва да знаете. Това, което ви говоря, е начало. Още колко по-велики неща има! Ако слушате какво ви казват тези малките, ще почувствате Божията сила. Ще дойде Мъдростта във вас, ще усилите волята си, и работите в света ще се оправят. Отсега нататък се отваря велика работа за малките. Учението за малките е велико. То е най-подходящото за вас. То е основа за онова, което великото бъдеще носи за вашата душа. Това е Божествената мисъл през 1917 г. Не говоря за земната, а за Божествената година. Започвам от 1914, 15, 16 и 17 години, които образуват новата епоха. Това са четири Божествени години, които образуват цикъл на Божественото благословение. Единицата в 1917 г. подразбира принципа на справедливостта, а седемте – закон на почивката и на благата.

Сега ви оставям да мислите върху смирението, търпението и Любовта. Гледайте чрез тях да изгладите онези грапавини в себе си, които нарушават Божествената хармония във вашия живот. Нека всеки от вас, чрез своя ангел, извика Господа в себе си и Го запита: „Господи, какво искаш да направя за възтържествуване на Царството Божие на земята и за осветяване на Твоето име между человеците?“ Първото, което ще ви се каже, е: „Примирете се!“ Това е проповядвал Христос. Прочетете Евангелието от Матея и Лука. Там е казано: „Когато отидеш при олтара да принесеш дара си и усетиш, че имаш нещо против брата си, остави дара си и иди да се примириш с брата си; ако той не иска да се примири, вземи още двама и иди пак при него“. Който отива пред олтара, трябва да се е

примирил с всички. Никой не може да отиде пред олтара, ако предварително не се е примирил. Казвате за някои: „Елате да ги примирим“. – Как ще ги примирявате, когато те не отиват пред олтара? Трябва да се примирите! Ще кажеш: „Братко, да се примирим!“ Ако той не иска да се примири, ще отидеш с още двама. Ако и тогава не иска, ще отидеш с цялата църква. Ако и тогава не иска, ще кажеш: „Нека ти бъде като митар и езичник“. Това е Христовото учение. Ежбите, които сега съществуват, не са съвместими с Неговото учение.

Сега аз нямам намерение да съдя никого. За мене всички сте еднакви. Казвам: Ако не възприемете това учение, резултатът няма да бъде добър. Защо да се създават ненужни страдания в света? Доста са страданията на миналото. Нека отсега нататък дойде радостта и благословението между човечеството. Това, което днес ви говоря, навсякъде го говорят: говори го Бог, казват го ангелите, проповядват го всички техни служители на земята. Това говори и Христос. И аз вярвам, че това ще бъде. Както е казано, така ще бъде, нямам сянка от съмнение. Един ден всички ще се срещнем, разбира се, не при такава обстановка, както днешната, при десет пъти по-добра обстановка и то пак на земята. След десет години ще бъдем сто пъти по-добре от сега; след още десет години ще бъдем хиляда пъти по-добре; след други десет години ще бъдем десет хиляди пъти по-добре; след още десет години – сто хиляди пъти по-добре; след други десет години – милион пъти по-добре; след още десет години – десет милиона пъти по-добре; след други десет години – сто милиона пъти по-добре, а в края на този период или в началото на новия ще бъдем с Бога наедно.

„Моят мир да бъде с вас!“

24. Беседа от Учителя, държана на
1 януари 1917 г. в София

Новата азбука

Ще ви задам следния въпрос: По-добър ли става човек, като плюва на земята? За себе си той се освобождава от събралата се плюнка в устата, но не подозира, че с това обижда земята. Колкото за това, че става по-добър, не е право. Вие плювате навсякъде и все за Господа мислите, или за Христа, или за Любовта. Ако искаш да плюваш, изкопай си една малка дупка в земята, там да плюеш. После зарови плюнката с пръст, да не се вижда. Когато размишляваш за Господа, не трябва да плюваш. – Защо? В това време те придружават добри духове – отпред, отзад, отляво, отдясно. На която страна и да плюваш, все ще плюваш на някой дух и ще го изпъдиш. В края на краищата ти оставаш сам. После питате: Защо Учителят не ни говори? Много просто, аз виждам всички духове оплюти. Това не е алегория, но действителност. Ето защо, като речеш да плюваш, спри се пред себе си и помисли. Пред тебе стои едно висше същество, помисли за него, не бързай да плюваш. Това знаят и светските, и духовните хора, но понеже духовните имат по-голяма свобода, мислят, че са свободни да плюват навсякъде.

Сега, като говоря за плюването, ще кажете, че изнасям факти, които отговарят на известна алегория. Не, това е факт, който има значение както за физическия, така и за духовния свят, но вие не искате да знаете за това. Важно е на вас да е добре. За другите не искате знаете. Че плювате върху някой ангел, това не ви интересува. Казвате: „Ангелът е горе, в духовния свят, моята плюнка не го засяга“.

Ще ви задам още един въпрос: Какво става с вас, като пиете вода? Ставате ли по-добри? Отговаряте: „Като пия една чаша студена вода, става ми добре, уталожвам жаждата си“. Обаче на водата не е добре. Ти пиеш чиста, планинска вода, като кристал, а тя излиза от тебе нечиста. Водата казва: „Ако човек става по-добър, не съжалявам, че правя жертва. Не става ли по-добър, жертвата ми отива напразно“. Когато водата влиза и излиза от човека, а той отправя погледа си към Бога, тя се радва и казва: „Радвам се, че жертвата, която направих, не отиде напразно“.

Питам: Когато децата се събират около баща си, стават ли по-добри? – Не стават. Напротив, те стават по-лоши. – Защо? Защото тогава се проявяват затаените им желания. Всички се трупат около него, скачат, радват се, изказват любовта си. Обаче това е користолюбие. Всички гледат

към джоба му, дано отвори кесията си и им даде нещо. Бащата показва разположението си към тях – вади кесията си и дава. Мислите ли, че бащата не вижда тяхното користолюбие? Всичко вижда той, но мълчи. Децата казват: „Щом ни е родил, баща ни е длъжен да дава“. Значи децата се налагат на баща си и го задължават да дава. Бащата се страхува, че един ден децата ще пораснат и ще го съдят. Той дава, за да има мир вкъщи; мир, който се изкупва насилствено. Децата са като разбойници, които хващат сина на някой богаташ и пишат на бащата: „Синът ти е при нас. Ние го пазим, той няма да умре“. – Защо не искат да умре? Защото в противен случай няма да вземат десетте хиляди лева, които искат от бащата. Той праща сумата, срещу която пущат сина на свобода. Синът пита баща си: „Радваш ли се, татко, че си дойдох?“ – „Радвам се. Ти видя едни разбойници, а аз виждам своя разбойник. И ти дойде при мене по същия начин.“ Питам: Като взеха парите, разбойниците станаха ли по-добри? Не станаха. – Като се върна при баща си, синът стана ли по-добър? Защо Провидението даде този изпит на сина? Хванаха го разбойниците и го върнаха. После го питаха: „Добре ли ти беше при разбойниците?“ – „Как можеше да ми бъде добре? Благодарение на баща ми те ме освободиха.“ Сега как се отнасяш към него? Ти го връзваш и измъчваш. Като беше при разбойниците, ти молеше: „Татко, дай 10 хиляди лева, да ме освободят“. Сега вие може да изтълкувате този пример духовно. Бог, след като ни е освободил от материята, от страданията на ада, ние слизаме на земята и казваме: „Защо да не си поживеем малко?“ – Поживееш си, но после разбойници те хванат, и ти казваш: „Татко, искат 10 хиляди лева да ме освободят“. Ти се молиш, плачеш, но Господ не ти отговаря. Обаче, щом дойдат парите, разбойниците те пущат.

Вие сте ученици и посещавате редовно училището. Защо отивате на училище? За да вземете нещо от учителите. После напълвате торбите си, пръсвате се по домовете си и казвате: „Не искаме вече да ходим на училище“. Защо? Не постъпвате ли и вие като децата, които се качват на ябълката, докато има плодове. Щом я оберат, те я напущат. Докога престават да посещават ябълката? До следната година, докато ябълката роди отново. Следователно, ако по този начин отивате на училище и учителите ви са умни, те ще ви дават толкова, колкото и вие давате. Ако храниш една патица с царевица, като я заколиш, тя ще ти даде царевично месо. Ако я храниш с жито и я заколиш, тя ще ти даде житено месо. Храниш ли я с червейчета, тя ще ти даде месо, съответно храната, която е

приемала. Може ли господарят да изисква от слугата си погача от житено брашно, щом му е дал царевично? Както и да постъпва с него, както и да го бие, царевичното брашно не може да се превърне в житено и обратно: житеното брашно не може да се превърне в царевично. Щом е така, защо господарят бие слугата си?

Синът отива при баща си сърдит, недоволен, а очаква баща му да го посрещне с любов. Това е все едно господарят да изисква от слугата си да му направи погача от житено брашно, след като му е дал царевично. Възможно ли е да дадеш едно нещо, а да изискваш от него да излезе друго? Права е пословицата: „Каквото посееш, това ще пожънеш“. Има и друга пословица: „Каквото правиш, това намираш“. Тя е вярна в известни случаи, а не абсолютно. Например господарят, като по-силен, бие слугата си, кара го да меси хляб, да носи вода, да чисти къщата. Слугата върши всичко това, а в замяна получава бой от господаря си. Значи господарят постъпва зле, а получава добри работи. Ябълката дава безкористно своите плодове и ако останат една–две ябълки на нея, децата идат с пръти и очупват клонете ѝ. И тук пословицата не е вярна. Тя дава с любов плодовете си, а децата чупят клонете ѝ. Богат човек си, носиш в джоба си златни пари. Среща те един беден. Ти му дадеш една златна монета. Той казва: „Не знаеш ли, че имам жена и деца? Защо ми даваш само една монета? Дай ми още!“ Даваш още една, но той не се задоволява. – „Дай още!“ Ти даваш, той още иска и започва да ти се заканва. Най-после си казваш: „Благодаря, че не ми взе живота“. Има случаи в живота, когато даваш всичкото си богатство на човека и в замяна на това той казва: „Много ти благодаря“. Питам: Това достатъчно ли е? Какво означават думите „много ти благодаря“? Казваш: „Аз съм доволен от този човек – благодарих му“. Много скъпо продаваш думите си. Колко струва думата „благодаря“? Лесно се освободи с думата „благодаря“. На когото да дадеш хиляда наполеона, и той ще ти благодари. Какво ще стане с този, на когото си взел парите? Той ги е спечелил с труд и като ти ги даде, започва да страда. Иде зима, той няма въглища и дърва, няма зимовище, няма дрехи. Без да иска, този човек ще каже за тебе: „Дойде един и ме обра, и то в името Божие. Сега моите деца гладуват, ходят боси и голи. В замяна на това той ми каза само една дума и си отиде“. – „Каква беше тази дума?“ – „Благодаря.“ – „Скъпо ти коства тя.“

Това, което ви говоря, са случаи, които стават всеки ден в живота. Не ви говоря нещо отдалечено от вас. Аз съм близо до вас, а не някъде в духовния свят. Дойдат, оберат те деликатно, а после благодарят на думи.

Друг иде и казва: „Хайде, Господ дава на тебе, а ти на мене“. Защо да не каже обратното: „Господ дава на мене, пък аз на тебе“. Дойде някой при тебе и ти казва: „Слушай, аз се молих на Господа за тебе, сега ти ще ми дадеш от своето благо“. Това не е разрешение на задачата. Ще излезе, че ти правиш Господа слуга. Взимаш заеми оттук-оттам и заставяш Господа да плаща твоите дългове. Аз бих постъпил другояче. Като получа известно благо, ще кажа: Братко, ела да си разделим благото. Казвам: Откажете се от господарството, от заповядването. Чудя се на хората, които се опитват да заповядват на Господа. Казваш: „Аз се помолих на Господа да помогне на еди-кого си. На мене се дължи неговото благословение“. Според мене Бог едва ли е чул тази молитва, но сам пожелал да помогне на този човек, да не вдига толкова шум. Казваш, че Бог чул молитвата ти, че Той ти е проговорил отвътре. – На кого Бог не е проговорил? Той говори и на птичката. Като възприеме този говор, тя бяга далеч от ловеца, който е насочил пушката си към нея. Божественият глас пази всички живи същества от зло. Нещо отвътре ти нашепва: „Ще ме слушаш“. Ако не обърнеш внимание, зло те очаква.

Сега и аз ви обръщам внимание да се вслушвате във вътрешния глас. Не мислете, че както вървите, ще излезете на прав път. Вие сте се качили високо, на едно кубе, направено от лед. Слънцето ви огрява и ледът постепенно се топи. И храмът е от лед. Като се топи храмът, и кубето се топи. С него заедно вие се смъквате все по-надолу. Защо ви е този леден храм? Докога ще седите на леденото кубе? Кажете си: „Ние не се молим в ледени храмове и не седим на ледени кубета“. Когато Бог ви проговори отвътре, ледовете ще се стопят и цветята ще поникнат.

Повтарям: Няма живо същество в света, на което Бог да не е проговорил. Важно е за вас да различавате кога Господ говори, кога духовете ви говорят. Много пъти ви е говорил Бог, но вие сте давали ухо повече на другите гласове – объркали сте гласовете в себе си. – „Защо сме се объркали?“ – Защото ухото ви е притъпено, не можете да чуете тихия глас на Бога. Духовете са гърлести, те говорят високо, за да ги чуете. Не е лошо, че чувате гласовете на духовете. И те излизат от Бога. Казваш: „Бог ми проговори“. – Какво ти каза? – „Да взема торбата на приятеля си, да взема хляба и храната му за себе си.“ – Тогава и разбойникът, който убива хората, ще каже, че Бог му е проговорил. Който отива на църква, и той казва, че Бог му е проговорил. И майката, като отглежда децата си, казва, че Бог ѝ е проговорил. И бащата, като носи хляб, месо, сирене у дома си, и

на него Бог проговорил. Значи, на всички говори Бог, но в този говор има нещо особено, а не както в говора на обикновените хора. Бог говори на човека при специални случаи и навреме. Когато никой не може да му помогне, Бог тихо му проговаря и му помага. Соломон казва: „Има време за всяко нещо“. Христос казва: „Открил си истината на младенците, а скрил си я от мъдреците“. Младенците са смирените. Някой ще каже за себе си, че е от младенците. – Дайте му власт, дайте му пари и слуги на разположение, да видите какво ще направи той. Казват: Дайте власт на човека, да видите какъв е.

Казано е в Евангелието: „За всичко благодарете!“ Може ли да благодари онзи, когото пекат на ръжен? Аз съм наблюдавал как българите пекат на ръжен прасе или агне. Като въртят прасето в огъня на една и на друга страна, от време на време го намазват с масло, да се зачерви добре. Ще кажете, че така се прави с прасето, с агнето – те са животни. Не е така. Като влезете в живота, ще видите, че Бог постъпва еднакво с всички. И кокошката, и агнето, и прасето чувстват. И те страдат. Наистина страданието на човека се различава от това на животните, но всички живи същества страдат. Ще кажете, че и човек трябва да мине през огън. – Не е така: Човек може да се учи и без печене.

Какво придобива човек, когато отиде с празна стомна при извора или при чешмата? В случая стомната придобива, а не той. Тя е била празна и се напълва. Като я занесеш вкъщи и започнеш да пиеш от нея, и ти придобиваш нещо. Интересно е, бил си на извора, но не пиеш направо от него, а от стомната. Коя вода е по-хубава: тази от извора, или от стомната? Мислите ли, че вашите стомни са по-хубави от Божествените стомни? Изворът представлява Божествена стомна, която постоянно изтича. Човешката стомна се пази да не изтече изведнъж. Оттук вадя следното заключение: всички непреривни неща са Божествени, а всички преривни – човешки. Обичаш някого, но един ден той те обиди. Веднага любовта ти се прекъсва. Казваш: „Едно време имах любов, обичах всички хора, но сега никого не обичам“. За да разбереш каква е твоята любов, иди при извора, да видиш как постъпва той. Колкото и да го ругаеш, както и да постъпваш с него, той си тече и непрекъснато дава. Той носи любовта и казва: „На никого не се сърдя, от никого нищо не искам“. Колкото и да го калят, той сам се чисти. Направете същото на един човек и вижте как ще постъпи. Ако днес ви дава вода, на другия ден ще спре даването. Човешкият извор ту тече, ту пресъхва. Ти плачеш пред пресъхналия извор и казваш:

„Пресъхна Божественият извор!“ Не, щом пресъхва, той е човешки извор. Божественият извор никога не пресъхва. Казваш: „Изпразни се сърцето ми. Изпразниха ме хората!“ Не се изпразни сърцето ти, но стомната ти се изпразни. Хората взеха от тебе това, което ти си взел от тях. Лесно се празни човешката стомна. Като налееш няколко чаши от нея, естествено е да се изпразни. Кой те изпразни? – Ти сам. Ти даде това, което си взел някога. Кой от вас е дал нещо от себе си? Ти взимаш от хората това-онова и лесно се изплащаш. Думата „благодаря“ те спасява. Ти си взел тази дума назаем от баща си. Баща ти казваше „благодаря“ и ти казваш същото. Баща ти се мъчи, труди се, поти се, а ти взимаш наготово от него и даваш. После казваш: „Татко, направих едно добро. Доволен ли си от мене?“ Така се хвалят всички деца. Не, ти трябва да направиш добро от своето. Кой досега е дал нещо от себе си? Желая всички, които ме слушат днес, да помислите върху това и да си отговорите.

Слушам някой да казва: „Аз много обичам Учителя, но той не е познал още моята любов“. Чудни сте вие! Аз проповядвам следното: Само Бог е Любов. Вие ми носите вода в стомната и аз поглеждам към нея да позная, Божествена ли е водата или човешка. Ти носиш стомната с вода и си мислиш: „Учителят все ще ми плати нещо“. Значи ти продаваш Божията Любов. Пред мене се изпречват двама души: един с голяма чаша, а друг – с малка, и двете пълни с вода. Първият казва: „Ето, Учителю, моята чаша е по-голяма от неговата. Обърни внимание какво ти носи“. Иде трети, носи пълна стомна с вода и казва: „Ето, аз нося цяла стомна“. Първият и вторият са недоволни от третия, с пълната стомна, и казват: „По-добре малко, но хубава вода“. Според мене дали водата е в чаша или в стомна е все едно. Водата не е ваша. Щом е така, не изнудвайте хората, не се налагайте със своята любов. Човешката любов е привидна. Казано е в Писанието: „Който даде една чаша вода в името на Бога, той няма да остане без заплата“. Къде става това? На небето, в Божествения свят. Във великия Божествен свят тази чаша не е обикновена, а жива, която постоянно се пълни и изпразва.

Сега, като говоря така, ще си кажете: „Колко лоши хора сме ние!“ Не е въпрос колко сте добри или лоши. Важно е, че вие сте длъжни да си направите една къща от тухли. Всяка тухла да бъде номерирана и като строите, да поставите всяка част на мястото ѝ. Днес вие градите, но не обръщате внимание на номерацията. Като направите къщата си, виждате, че нещо не си съвпада. Събаряте къщата и започвате отново да градите. Частите пак не се съвпадат – отново градите. После пак събаряте. Така

градите и събаряте и в края на краищата нищо не излиза. Казвате: „Тухлите и гредите не са хубави“. Хубави са те, но вие не обръщате внимание на номерацията им и объркване техните места. Това се отнася както до физическия, така и до Божествения свят. И там човек гради, като спазва правилата на Божествения свят. Човек има три вида отношения към Бога: първото му отношение е във физическия свят – с тялото си. Второто му отношение е със сърцето си, т.е. с чувствата – в астралния свят. Третото отношение е в умствения свят, с мислите си. Значи човек има отношение към Бога със своето тяло, със своето сърце, със своя ум.

Често питате какво представлява Божията Любов, как се изявява тя на земята. – Много просто. Божията Любов се предава чрез тръби, както се предава водата от едно място на друго. Ето водата на Рилските езера може да се прекара чак до София с помощта на здрави, хубави тръби. Те ще се радват, че хубавата рилска вода минава през тях. Всъщност, водата е определена за разумните същества, те да пият, а тръбите служат само за проводници. Такова нещо представляват хората по отношение на Божията Любов. Те са проводници на Любовта, а самата Любов е определена за други. Тя отива на друго място. Ако канализацията е негодна, ще ви изхвърлят навън и ще ви заместят с нови тръби, по-хубави и по-здрави. Децата ще дойдат с чукчетата си и ще започнат да удрят върху вас, докато един ден съвсем изчезнете. Всеки човек е важен и необходим дотолкова, доколкото минава през него Любовта, както водата през тръбите. Щом го заместят с нова тръба, той е вече негоден за живота. Божията Любов слиза от Божествения свят в ангелския, но първо слиза в човешкия свят и оттам се качва в ангелския. Такъв е пътят за проява на Божията Любов. В човешкия свят любовта е неустойчива и преходна, а в ангелския – тя е постоянна и устойчива. Това, което наричате на земята любов, не е никаква Любов. То е проява на две усещания: светлина и топлина, придружена с влага. Топлината е признак на Любовта, но не е Любов. Дето има топлина, има и влага. Дето има влага, там се проявява животът. Значи признаци на Любовта са топлината, влагата и животът. Дето има тези прояви, там има и движение.

Сега, ако искате да знаете, доде сте дошли, ще ви кажа следното: Всеки от вас има по една стомна, но напусната, в смисъл пълна с утайки. Стомната на едного е от желязо – ръждясала е; на друг – от мед – позеленяла; на трети – от калай – окислена, а на четвърти – от глина – наслоена е с нечистотии. Ето защо стомните на всички хора са стеснени, не

събират много течност. Те трябва да се очистят. Казвам: Сега има вече нови стомни, направени от чиста, прозрачна материя. Старите стомни ще дадете на децата да си играят с тях – те са замърсени, не могат да се употребяват повече. – „Тогава да продадем старите си стомни.“ Можете да ги продадете, можете да правите каквото искате, но те не влизат вече в употреба, животът ги е бракувал. Ще приведа този образ на съвременен език. Новата стомна подразбира нов възглед. Той трябва да бъде такъв, че да разшири живота във всяко отношение. Новата канализация не търпи стари тръби. Нова църква не се прави с крадени камъни и с пукнати камбани. Младата булка не се венчава със скъсани дрехи. По остри камъни бос не се ходи. – Кои са острите камъни? Това са острите, силните думи. „Ей ти, мари, слушай!“ – Това е остър камък. „Ами ти, мари!“ – Друг остър камък. Кой не е „мари“? „Мари“ значи да мараш, да цапаш. Кой не мара, т.е. кой не цапа, не петни?

Една жаба си подала главата над блатото и почнала да крякa. В това време се показала друга, по-голяма и по-гърлеста жаба и казала: „Ти не можеш да пееш. Не знаеш ли как ни учи нашият професор?“ И почнала тя да се надува повече и да крякa. Покрай блатото минавал един певец. Чул той силното крякане на жабите и си казал: „Само един камък да хвърля във водата и ще разваля концерта им“. Често и вие се събирате, молите се, пеете и мислите, че като вас певци няма. Мине край вас един дявол, хвърли камък, вие затихнете и хайде във водата! Какво страшно има в камъка? Някой хвърли камък върху вас и вие се спуснете на дъното. Казвате: „Като се скриеш във водата, така ще се спасиш“. Не е вярно това. Ако една птица, кацнала на клона, се намира пред опасност, къде ще се скрие? Ако ѝ кажа да се скрие във водата, прав ли съм? Птицата знае как да се спаси. Тя хвръква нагоре, камъкът не може да я настигне. Значи жабите имат един метод за спасяване – водата, а птиците имат друг метод – въздуха. Как се спасяват хората? Когато дяволът хвърли камък върху тях, те го взимат, турят го настрана и продължават да си пеят. Дяволът хвърля друг камък, те турят и него настрана и пак си пеят. Най-после дяволът казва: „Заболя ме ръката да хвърлям камъни. Тези не са нито като жабите, нито като птиците“. Да, това са разумните певци – хората. Те не могат да се спасят във водата, нито във въздуха. Човек си служи с разумната воля. Той не вярва в злото, но като дойде при него, колкото и да е голямо, ще го посрещне и ще го тури настрана.

Четох в едно спиритическо списание следното: Събрали се няколко

спиритисти на сеанс, да викат духове. Те искали да видят нещо необикновено – някакво чудо. Стаята била пълна с гости, интересуващи се. По едно време се явил един слон. Това бил дух, материализиран във формата на слон. Присъстващите, като видели това необикновено явление, изплашили се и избягали от стаята. – „Защо бягате?“ – „В стаята има слон, не влизайте.“ По-смелите се решават да влязат и не виждат никакъв слон. Казвам: Човек не може да разреши мъчнотиите си като жабата; не може да ги разреши и като птицата. Той ще ги разреши по пътя на разумността и Любовта. Следователно, ако отида при един извор с Любов, и той ще ми даде с Любов да пия от него. Дето и да съм на планината, ако имам Любов в себе си, веднага ще намеря извор на пътя си и ще уталожа жаждата си. Божията Любов върши чудеса. Дето е Любовта, там жадни няма. Нейната вода тече изобилно навсякъде. На всеки ще се даде толкова вода, колкото му е нужно.

Сега, като сме дошли на Рила, при тази хубава обстановка, пак можете да се оплачете от нещо. От какво ще се оплачете? Че не сте спали. – Защо не спахте? – „Студено беше.“ – Как е възможно при толкова ясна, светла нощ, при толкова свеж въздух и силен огън да не спите? Кога можете да спите? Ако е облачно, ще кажете, че има голяма влага, не може да се спи. Ако нощта е ясна, светла, пак не може да спите – студено било. Значи все ще се намери някаква причина, която да попречи на желанието ви да си поспите. Ако една семка падне на пътя, ще израсте ли? Няма да израсте. Друг е въпросът, ако някой я вземе и я посади в градината си. Семка, посадена на пътя, никога не израства. Следователно, всяко желание, което не може да се реализира, е посято на пътя. Щом е така, защо не си признаете истината? Ако не можете да реализирате мисълта си, и тя е посята на пътя. Ако правите 99 безрезултатни опита, трябва ли да разоравате пътя?

Тук, на Рила, ще изучавате закона за смяна на енергиите. Той гласи: След всяка любов иде омраза. След студеното време иде топло, а след топлото – студено. Този закон е главно за физическия свят. Същият закон се отнася и към духовния свят. Той има отношение не само към хората, но и към всички живи същества – растения и животни. Достатъчно е да се смени настроението на човека, за да се смени състоянието и на клетките. Този закон е общ както за частите, така и за цялото. Когато става известна промяна в природата, едновременно става промяна и във всички живи същества. Тази част на Земята, която се огрява от Слънцето, е топла; която

не се огрява, е студена. От това зависи да бъдат и телата топли и студени. От студа материята се сгъстява, сцеплението между частиците се увеличава, а енергията се намалява. Когато материята се разредява, сцеплението се намалява, а енергията се увеличава, казваме, че тялото е нагорещено. Може ли при сгъстяване на материята да очакваш разширяване на тялото? Не може. Следователно, при сгъстяване на материята резултатите са едни, при разредяване – други. Това са два противоположни процеса, еднакво важни и необходими.

Казвам, че силната любов произвежда силна омраза. В случая омразата е временен, частичен процес. Човек мрази някого, защото той му е причинил известно страдание. И обратно, той обича даден човек, защото му е причинил радост. Питам: Когато човек страда или се радва, става ли по-добър? Когато страда, човек не става нито по-добър, нито по-лош. И като се радва, пак е същият закон. Важно е, като страда, да престане да страда. И като се радва, да престане да се радва. Ще кажете, че тази мисъл е трудна за разбиране. Трябва да ви оставя сами да мислите върху нея, но ще ви помогна малко. Искам да кажа, че и страданието, и радостта са временни процеси. От гледището на Божествения свят те са залъгалки. Например искате да назначите някого владика. Събират се хората от неговата енория, отиват в дома му и го канят да заеме поста си. Обаче виждат, че той си играе с дървени кончета, като малките момченца. Какво очаквате от този човек? Може ли той да стане владика? Докато се забавлява с кончета, нищо не може да се очаква от него. Какво ще кажете за момата, която се цанила за слугиня в един богат дом, а още продължава да играе на кукли? Господарката ѝ я вика, иска от нея да свърши една работа, а тя шие роклички на куклата си. Каква работя ще свърши тя? Господарката е недоволна от нея, не иска да ѝ плаща. Слугинята се оплаква от господарката си, че била жестока, не обичала да плаща. Коя от двете има повече право: господарката или слугинята?

Всички хора са дошли на земята да служат на Бога и да се учат. Въпреки това те си играят с кончета и кукли и ако господарят им ги бие, те викат, оплакват се, че са нещастни. Ще кажете, че и Христа биха. Да, биха Христа и Го разпнаха, защото си позволи да счупи куклите и кончетата на някои видни евреи. Те Го запитаха: „Как смееш да чупиш куклите и кончетата ни?“ Той им каза: „Вие сте дошли на земята да служите на Бога в Дух и истина, а не да си играете с кукли“. – „Как смееш да нарушаваш стария ред на живота ни? Как смееш да възставаш против Моисея? Кой те е

пратил на земята? Не знаеш ли, че нашите кукли са свещени?“

Като ме слушат да говоря, някои казват: днес Учителят разви такава теория, че колкото свещени идеи имахме, всичките изчезнаха. Това са свещените теории на куклите. Ако Учителят ви може да разруши една Божествена идея, сама по себе си тя не е Божествена. През колкото по-големи изпитания минава една Божествена идея, толкова повече тя расте и се укрепва. Божественото никога не умира. Мислиш ли, че ако напишат името ти на една църковна камбана, това ще ти помогне да свършиш училището с успех? Ред години камбаната ще бие, богомолците ще се молят, но нито биенето на камбаната, нито молитвите на богомолците ще ти помогнат. Камбаната ще си бие „дин-дан“, добрите хора ще се молят, но ти няма да придобиеш знание. Те могат да ти дадат хляб, да не гладуваш, но ще останеш невежа. Името ти не трябва да бъде написано на камбана и от добрите хора не очаквай да се молят за тебе, но сам учи. Добрият човек се моли първо за себе си. Работливият работи пак за себе си. Не мисли, че като работи, тебе има предвид. Всеки човек работи за себе си. Ще бъде смешно да дойдеш при мене и да ми кажеш: „Учителю, ти знаеш законите, виждаш надалеч. Кажи ми, като съм написал името си на камбаната, след колко години ще стана учен?“ Аз мога да видя само едно: колко прашинки се движат и падат при биенето на камбаната. Мога да изчисля точно техния брой. Нищо друго не мога да видя. Ако някой се опита да ти каже колко знание ще придобиеш при удряне на камбаната, той не говори истината.

Питаш: „Какво да правя, за да стана учен?“ Ела при мене, аз ще ти отговоря на въпроса. Изваждам един лист и написвам чисто, отчетливо буквата „А“. Изговарям буквата, написвам я няколко пъти. След това ти я произнасяш и написваш. Като видя, че си я научил добре, пращам те вкъщи да се упражниш още малко и на другия ден да дойдеш пак да продължим уроците. Баща ти те пита: „Какво учи днес?“ – „Учителят ме запозна с буквата „А“.“ – „Чудно нещо, какъв е този нов учител, да те занимава с елементарни работи?“ Ти продължаваш да учиш буквите, гласни и съгласни, докато един ден започнеш да ги съчетаваш в срички, сричките в думи, а думите – в изречения. Най-после съединяваш по няколко изречения заедно и образуваш цяло описание на нещо. Така ти се запознаваш с новата азбука и новата мисъл. Баща ти разбира, че учителят ти има знание, има и метод за предаване на своето знание. Божествените работи са създадени именно от новата азбука.

Да оставим настрана метода за предаване на новата азбука. Да отидем

заедно в природата. Показвам ви едно малко камъче и обяснявам смисъла, скрит в него. Камъчето е буквата „А“. Какво означава буквата „А“? Че вниманието ви е трябва да бъде насочено към Бога, от него да се учите. Като научите буквата „А“, ще ви запозная с „Б“. Мъчно се изговаря този звук, той среща спънки, мъчнотии. За да се изговори, трябва да прибавите някоя гласна. Значи звукът „Б“ показва мъчнотиите, спънките или препятствията, които човек среща на пътя си. За да ги преодолее, той трябва да се вдълбочи, т.е. да отправи погледа и вниманието си вътре в себе си.

Днес ви запознах с буквите „А“ и „Б“. Повече букви няма да ви открия. С останалите ще се занимавам в други лекции. Направете изчисление след колко беседи или лекции ще ви открия всичките букви. – След 16 беседи. Ако ви пита някой какво ви говори Учителят днес, кажете: „Запозна ни с две букви „А“ и „Б“, или „Б“ и „А“. Буквата „Б“ означава известна мъчнотия. – Как ще я разрешим? Първо ще поставите „А“ пред „Б“, ще образувате сричката „АБ“. Като видите, че не можете да я разрешите, ще смените местата на буквите и ще образувате „БА“, т.е. след мъчнотията ще отправите вниманието си към Бога. Това значи „БА“. Така именно ще разрешите мъчнотията си правилно. Следователно, като се натъкнете на някаква мъчнотия, от какъвто характер и да е, кажете „БА“ и започнете да мислите. Няма да мине много време и мъчнотията ще се разреши. Това значи да се отвори пътят ви. За да разрешиш мъчнотията си, ти трябва да се свържеш с Бога. – „Не може ли без мъчнотии?“ – Не може. Разрешаването на мъчнотията е чистене. Ще изчистиш пътя си към Бога, т.е. ще премахнеш греховете си от своя път. Ако пътят на човека не е чист, Божията мисъл не се предава правилно. Чрез мъчнотиите се пречиства нервната система. Когато всеки нерв се пречисти, тогава човек приема правилно Божествената светлина и мисъл. – Защо идат страданията? – За да премахнат нечистотиите от човешкия ум. Ако бяхте ясновидци, щяхте да видите как от главата на страдащия излизат особен род вълни, които миришат неприятно. Те са резултат обаче на човек, който има низши страдания. Не говоря за висшите, морални страдания, при които човек излъчва нещо приятно от себе си. Някои хора постят с цел да се пречистят. В този случай те миришат неприятно. От стомаха им се отделя лоша миризма. Значи, човек ще пости, докато престане да мирише лошо.

И тъй, докато е жив, човек трябва да се чисти. Ще изчистиш първо устата и стомаха си, отдето иде миризмата. Същевременно ще развиваш

обонянието си, сам да разбереш, доколко си се изчистил. Ако дъхът ти мирише, а ти говориш на хората за Бога, мислиш ли, че ще те слушат? Щом си отвориш устата, те ще избягат, да бъдат далеч от тебе. Ще се молите, ще работите върху себе си, да се пречистите. Каквато и да е миризмата, тя може да се махне. Още в миналото дяволът е станал причина за тази миризма. Има случаи, когато децата не обичат майка си. – Защо? – Заради миризмата, която се отделя от нея. Човек трябва да се чисти. – Как? – Чрез пост. Ще пости, докато дъхът му се очисти. Ако пости и дъхът му продължава да мирише, това не е никакъв пост. Ще постиш не да отслабнеш, да станеш жълт като светия и да изчезнеш от земята, но да се пречистиш, да не мирише дъхът ти.

Като ви наблюдавам, забелязвам, че понякога погледът ви е възбуден, очите светнали. Това не е естествено състояние. Друг път очите ви са мътни, неясни, погледът изгаснал – имате някаква мъка, страдание или скръб. И това не е естествено състояние. Казвате: „Бог ни забрави“. – Бог забравя нечистотиите на човека, тях туря настрана, а като душа никога не го забравя. Има неща, които никога не нося в своя ум. Цялата Вселена да ми дадат, всичкото богатство на света да ми обещават, аз няма да допусна в ума си мисъл, противна на Божественото в себе си. Същото е и за вас. Има неща, които трябва да знаем; има неща, които не е нужно да знаем. Това, което ви говорих досега, не беше нищо друго, освен чистене. Вие се измихте от известни нечистотии. Мийте се, но всякога сами, без теляк.

Ще ви дам следното правило: отсега нататък не позволявайте теляк да ви мие. – Буквално ли се разбира това? И буквално, и преносно. Всеки ще се мие сам, без теляк. Даже ако е възможно, не ходете на баня. Лятно време топлете вода на слънцето и се измивайте със слънчева вода. При това всеки да се мие отделно, не с други. Ще кажете, че Учителят ни забранява да ходим на баня. – Не, аз не ви забранявам, но ви съветвам всеки да се мие вкъщи. Не търсете лесния път. Да оставиш теляк да те търка, това са буквите „БА“. Сам да се миеш, това е „АБ“.

Второ правило. Като се качвате на планината, случва се някой да падне между камъните. Не бързайте да го вдигнете. Ако той пожелае да му помогнете, това е друго нещо. Обаче не иска ли помощта ви, оставете го сам да стане. Някога аз си правя опити, нарочно се спъна, правя специално упражнение. Вие бързате, искате да ми помогнете. Почакайте малко и вие да видите упражнението, което правя. Като бързате, вие приличате на онези ученици, които едва чакат да изтрият написаното на черната дъска.

Учителят знае кое да изтрие и кое да остане. Той сам ще изтрие написаното на дъската. Дръжте тези правила за себе си. Като ги приложите и видите резултат, тогава може да ги предадете на другите. Обикновено ученикът прави това, което му се забранява, а си забранява това, което му е позволено.

Следната година, на същия ден, 13 юли, пак ще дойдем тук и всеки за себе си ще провери какъв резултат има от спазване на правилата. Те са дадени само за една година, защото нищо не е постоянно в живота. Ще бъдете особено внимателни да спазвате първото правило. На баня няма да ходите, ще се миете вкъщи. Ще правите най-много по две–три бани в седмица. Частично можете да се миете всеки ден, а именно лицето, врата, ръцете и краката. Като се изпотявате, веднага ще се преоблечете. Никога не оставайте с потна риза на тялото си. Когато миете главата си, ще я миете със сапун само веднъж в месеца, и то само с хубав, чист сапун. Иначе може да миете често главата си, но без сапун, или само с вода, или с чиста хума. Ще опечете добре хумата, ще я залеете с малко оцет и ще я размиете с много вода. С тази каша ще намажеш няколко пъти главата си и след това ще я измиеш с чиста вода. Така косата става мека и запазва магнетизма си. Ще кажете, че косата не трябва да бъде мазна. Не, мазнината е нужна. Ако я измивате, тя става суха, електрична. Ако главата е добре измита, кожата ще диша добре, но ще се лишите от топлината и активността на мозъка. Знаете ли защо българинът не мисли много? Понеже носи калпак, главата му се поти много и заедно с потта излизат нечистотиите и мазнините. Мазнините имат отношение към магнетизма. С изгубване на магнетизма се намалява и мислителната способност на човека. Следователно не носете шапка, през която не става проветряване на главата. Като станеш сутрин от сън, намокри малко главата си с топла вода, според температурата на тялото си. След това вчеши косата си с гребен. Ако правилото за миене на главата не ви се хареса, мийте главата си както знаете, по старите правила. Ако можете сами да си направите сапун, специално за косата, да бъде от най-хубаво масло, може по-често да си миете главата със сапун. Сегашните модерни сапуни не са чисти; те са направени от умрели животни. Хумата е за предпочитане пред сапуна. Не трябва да миете главата си нито с много гореща, нито със студена вода. Тя трябва да бъде толкова топла, че като турите в нея пръста си, да издържа.

Сега аз не искам да спазвате нещата буквално, но да гледате на тях разумно. Дето е разумността, там е изключено всякакво раздвояване. Че си

миеш главата често, това не е грях, но не е здравословно. Ако не знаете тези правила, оправдани сте, но като ги знаете и не ги спазвате, няма оправдание. Ще страдате, без да знаете причината за това. – „Как да махнем пърхута от косата?“ Като живеете редовно. Нередовният живот е причина за пърхута. Кожата обеднява поради нередовния живот. Като живеете редовно, ще влезете в Царството Божие. Казано е: „Царството Божие се взима със сила“. Същевременно е казано: „Да възлюбиш Господа с всичкото си сърце, ум, душа и дух“. Що е духът? – Разумната сила в света. Значи ще влезеш в Царството Божие не с груба сила, но с разумното, възвишеното, Божественото, в което няма никакво противоречие. Който иска да влезе в Царството Божие, не трябва да има абсолютно никакво противоречие в себе си.

Помнете: Ако не изпълните правилата, които ви давам, аз няма да обеднея, и вие няма да нарушите моралния закон, но ще страдате и боледувате. Каквото изпълните, то е за вас, вие се ползвате. Ще бъдете здрави и бодри. Като служа на Бога, аз искам тялото ми да бъде здраво, защото то принадлежи на Него. Моето тяло е клетка от великия космос и трябва да бъде здраво.

Мнозина дохождат при мене и казват, че са служители на Бога, изпратени от Него. – Какво искате от мене? Да ни приемеш добре, да задоволиш нуждите ни. Гледам, някой от тях носи полица да му я изплатя. Казвам: Добре, готов съм да направя всичко за Господа, но ще чакам известно време и аз да получа нареждане от Него – да зная как да те приема и какво да ти платя. Щом получа наставления отгоре, ще те приема с всичката любов и почитание. Той веднага кипва и започва да вика, да се сърди. Аз зная вече от кого е изпратен този човек. Той иде от свое име. Той е готов всеки момент да вади нож и да реже глави, както постъпва с кокошките. Изпратеният от Бога е готов да чака. Той ще влезе в стаята ми, ще чака или ще отиде в градината да се разходи. Аз имам работа. Ще свърша работата си и ще го приема да си поговорим. Така ще се разберем като разумни хора. Така постъпва разумният човек. С бързане работа не става. Новото учение изключва бързането.

Като говоря за Любовта, ще кажете, че не обичам всички еднакво. – Как познавате това? – „Вътрешно.“ Мислите ли, че Любовта на Бога към вълка и към овцата е еднаква? Ами към камъка и човека еднаква ли е? Под „еднаква Любов“ разбираме едно и също отношение към всички. Прави ли сте в разсъжденията си? Не сте прави. Ето, взимам чук и отчупвам няколко

парченца от един голям камък. Турям парченцата в джоба си за спомен. Камъкът се радва, че съм го уважил, че го обичам. Ако със същия чук ударя ръката на човека, той ще се радва ли? Ще бъде ли доволен от моята любов? Значи отношението към камъка е едно, а към човека – друго. Дървото и растението поливаш, разкопаваш, а човека не можеш да поливаш по същия начин. На човека купуваш дрехи и обувки, а на вола даваш ечемик да се нахрани. Ако и на него дадеш дрехи и обувки, той ще те погледне и ще си обърне главата настрана. Той няма нужда от тези неща. Значи към камъка ще се отнасяш по един начин, към растенията – по друг начин, към животните – по трети начин, а към хората – по съвършено различен начин.

Ще ви кажа една велика истина: Бог обича всички души. – Как? По начин, който отговаря на всяка душа. Към всяка душа Бог проявява Любовта си по специален начин. Следователно Любовта на Бог към едного не отговаря на Любовта Му към другиго. Ако мислите, че Любовта на Бога към едного е по-голяма, а към другиго – по-малка, вие се лъжете. Какво ще каже растението, ако пред него сложите една печена кокошка? То ще си мълчи, няма да разбере какво правите. – „Ама аз му давам кокошката с голяма любов.“ Възможно е, но то не разбира тази любов. Вие сте сбъркали, мястото на вашата любов не е там. Така са постъпвали идолопоклонниците. Какви ли глупости не са правели хората при изявяване на разбиранията си за живота. Ето защо вземете кокошката и я занесете там, дето ще преценят вашата любов.

Още във времето на Христа дойде майката на Заведеевите синове да иска единият син да седне отдясно на Христа, а другият – отляво. И до днес хората се борят кой да седне отдясно и кой – отляво. Нека всеки сам избере от коя страна да седи. Добре е да става смяна на местата. Ако днес си отдясно на своя приятел, утре седни отляво. – Ами ако двама приятели се борят за една и съща страна? Тогава нека единият отиде при своя приятел в понеделник, а другият – във вторник. Така всеки ще си избере която страна иска. Колкото и да обичаш приятеля си, не можеш едновременно да седиш от двете му страни – ще се местиш ту от едната, ту от другата му страна. Това е неправилно и се отразява неприятно и за двамата.

В заключение на горното казвам: съществува закон за смяна на енергията. На този закон се подчинява и Слънцето. Знаете ли през колко среди и пречупвания е минала слънчевата енергия, докато дойде до Земята? Благодарение на това хората се нагодили към слънчевата енергия и

правилно я използват. И Любовта като сила излиза от своя първоизточник и минава през различни среди, докато се хармонизира с всички същества. Който може да я използва правилно, той се свързва с Бога. За да се ползваш правилно от Любовта, застани на мястото, определено за тебе от природата и чакай. Всеки сам ще намери мястото си. Не заемете ли мястото си, Любовта ще мине и замине, без да я възприемете. – „Как ще позная кое е моето място?“ – Като застанеш на своето място, ти ще почувстваш, че си примирен с целия свят. Готов си да простиш на всички. Казваш: „Простих на своите длъжници, но виждам, че не заслужават“. Кажеш ли така, ти си променил мястото си. Всяка дисхармония в тебе показва, че не си на мястото си. Щом се хармонизираш, ти отново заемаш мястото си, свързваш се с Бога и се радваш на живота. Това е диагноза. Защо е така, не питайте. Понеже светът още не е организиран, вие постоянно ще се местите, докато станете господари на себе си.

Днес философи, учени, писатели пишат за мястото на човека в природата. Всеки го разглежда по своему. Това е въпрос, който и досега не е разрешен. Всеки индивид има определено място. Щом попадне на мястото си, той е доволен, той расте и се развива правилно. Щом напусне мястото си, той става нещастен. Това се отнася не само до хората, но до всички същества без изключение. Следователно стой на своето място. Ако изместиш някого, ще пострадаш. Дето е щастието на едного, там е нещастието на другиго. Такъв е животът. Дадено ти е място, пази го!

Сега ще ви дам една важна формула. Кажете: „Господи, желая с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила да изпълня твоята блага воля, без никакво изключение“. Ще си служиш с тази формула всеки момент: като си буден и като спиш; като ядеш и като работиш. Щом изговориш тази формула, ти си вече на своето място. Ако я забравиш, ти отиваш на чуждо място. Тази формула е за всекиго от вас. Правилата, които ви дадох днес, както и формулата, ще задържите в себе си, докато Любовта се прояви във вас. Под „мълчание“ разбирам вътрешно говорене. Нека външните хора видят, че във вас се внася нещо ново. Обходата, отношенията ви към тях стават по-добри. Нека всеки види благородството, деликатността на вашия характер. Щом имате резултат, тогава можете да говорите на хората всичко, каквото съм ви казал.

Вижте облаците на небето. – Как са образувани големите облаци? От малките облаци. Когато малки облаци се съберат на едно място, те образуват голям облак, който закрива слънцето. Така и вашите малки

погрешки, мъчнотии и страдания образуват голяма завеса, която закрива Божественото. Ето защо, като направите една малка погрешка, обърнете се към Божественото в себе си, то да я изправи. Кажи си: „Господи, сгреших. Сам не мога да изправя грешката си; научи ме как да постъпя“. Щом се помолиш искрено, Божественото ще дойде да ти помогне. Като ви гледам как седите, намирам, че позата ви не е правилна. Много естествено, Любовта не е дошла още във вас. Тя се изразява в правилни форми и положения. Не можеш да имаш цигулка, докато вътрешно не си я пожелал. Не можеш да намериш Учителя си, докато вътрешно не си го потърсил. Когато Любовта дойде в света, тя ще създаде красиви, правилни форми, от които вие ще се учите. Значи Любовта ще се изучава по нейните форми, а не направо, както излиза от Бога. Това се отнася до Божията Любов, а не до човешката. Ние говорим за възвишената, чиста Божествена Любов. Тя се проявява само чрез чистите, красиви форми. Значи Любовта се изучава по вътрешен път, а не отвън. Четеш една книга, но знанието не е в книгата. Ти мислиш, но мисълта не е в мозъка. Значи нещата трябва да се превърнат, за да се възприемат правилно.

В тази беседа има общи и специални неща за всекиго от вас. Всеки ще си намери своето. Едни неща са положителни, други – отрицателни. Но и едните, и другите имат нещо хубаво в себе и си по форма, и по съдържание. Беседата е проста, но снемете черупките ѝ и ще откриете в нея това, което досега не сте виждали. Аз не смея да я разкрия, защото веднага ще се изпари и друг ще я вземе. Вие ще останете като пред празни ясли. Нека всеки сам да си препише беседата, да не чака наготово.

Днес научихме две букви от новата азбука: „АБ“ и „БА“. Какво означава „АБ“? – Това значи да бръкнеш в коша и да извадиш един грозд. Какво значи „БА“? – То значи: Заповядай, изяж този грозд. Това са формули, които трябва да спазвате, иначе ще имате противоречия в живота си. Който дава, казва „БА“; който взима, казва „АБ“. Не мислете, че е безразлично дали давате или вземате. Когато даваш и взимаш навреме, то е благословение. Бог работи и в даването, и във вземането. Работи и с двете формули, т.е. с инициалите „АБ“ и „БА“. Ако имаш нужда от някого, ще кажеш „АБ“; ако той може да ти даде нещо, ще каже „БА“. Но ако не може да ти даде, ще ти отговори „АБ“.

И тъй, изчистете сърцето си. – С какво? С вода – носител на Божествения живот. Нека тече Божественият живот във вас; той ще изчисти сърцата ви. Нека тече Божествената светлина във вас; тя ще

изпълни умовете ви. Нека тече Божествената Любов във вас; тя ще изпълни душите ви. Нека тече Божествената Мъдрост във вас; тя ще укрепи духа ви. Нека тече повече Любов, повече Мъдрост, повече Истина във вас. Нека тече повече живот, повече светлина, повече знание във вас. Великата, безпределна, тайна Любов на Бога се изявява по различни пътища в света. Като приемаш Божията Любов, тя се проявява по един начин. Като я предаваш, тя се проявява по друг начин; като изявяваш Божията Любов, ти виждаш пътищата, по които Бог работи; виждаш величието на Бога. Ходи по Божиите пътища, да видиш великата Божия добродетел, която носи всички блага.

Т. м.

25. Беседа от Учителя, държана
на Мусала, 13 юли 1924 г.

Малкият стрък

Всеки стрък, който излиза от земята, ще види лъчите на слънцето.

Може да попитате: „Защо седим на този дъжд?“ – То е предметно учение. Когато нивата е посята, дъждът е благословение. Когато нивата не е посята, дъждът е нещастие. Когато нивата е посята и вали дъжд върху нея, житото ще израсте; когато нивата не е посята и дъждът пада, само бодили ще израстат.

Следователно, когато във вашия живот дойде Божественото благословение, а вие нищо не сте посяли, бодили и тръне ще израстат и нещастията ще вървят едно подир друго, както сянката тича подир колелото. Не се самоизлъгвайте. Животът не седи във външните прояви. Външността не носи доброто; то е нещо вътрешно. Човек трябва да бъде добър по сърце. Ако човек не може да обича живота, който Бог е вложил в него; ако той не може да оцени своята душа и ако чистотата като същина е непонятна за него, как може той да учи другите? Ако за себе си не можете да постигнете чистотата, как ще я предадете на другите? Хората са чудни, когато искат да знаят много, да станат умни, да станат гениални, да учудят света. Господ е дал на всички хора ум. – Защо някои са разумни, а други неразумни? Защото едните са обработили ума си, а други не са го обработили. Онзи, на когото Господ е дал ум и той не го е турил на работа, върви по широкия, хлъзгав път. За такъв човек казваме, че не е умен.

Ние сме дошли на Земята да се учим. Земята е свещена, това трябва да се разбере! Човечеството с порочния си живот я опетни. Като не разбират какво нещо е Земята, хората казват: „Земята е нечиста, грешна“. Значи, те приписват греха на земята. А тази грешна земя, на която те вършат всички престъпления, всички грехове, постоянно вади из недрата си нещо ценно: жито, ябълки, круши, картофи и др. Всички благословения, които приема отгоре, тя ги дава на нас. При това мнозина казват: „Тази грешна земя!“ – и плюят върху нея. Защо? Кой е крив? Земята ли е крива? – Не, човек не трябва да плюва. Какво означава плюнката? – Тя означава всичко лошо, което се е събрало във вашия ум и във вашето сърце. Тя е отровен сок, който се изхвърля навън. Човешката плюнка е отровна, особено при раздразнено, гневно състояние.

Защо се качихте на Мусала? Защо ви посрещнаха гръмотевици, дъжд,

сняг? – Това е езикът на небето. Господ казва: „Кажи на тези хора, че ако вършат волята Ми, Аз ще излея всичкото си благословение върху тях. Ако те вървят с тебе и се качват нагоре, чисти трябва да бъдат. С техните хилави желания, с техните хилави мисли, с техния егоизъм, колкото и малко да е останал, не могат да Ми служат“. Вие днес сте по-добри от другите хора, но в сравнение с ангелите, които вършат волята Божия, вие сте слаби, не можете да Му служите. Вие може да станете и демони, и крилати ангели, това са възможности за вас. Ангелите са отлични служители. Те носят Божието благословение по целия свят. Красиво е да реализираме малките дарби, които Бог е вложил в нашите души! Красиво е да вършим това, което Бог иска от нас. Ще кажете: „Ами как ти е говорил Господ?“ Не е важно как ми говори Господ, но трябва да знаете, че и в пряк, и в преносен, и в идеен смисъл тия са думите, които Господ ви казва.

Аз виждам, между вас се зажда благородна ревност. Ревността е нещо хубаво, когато е за добро. Когато тази ревност излиза от посятата нива, тя е благословение. Но когато излиза от непосятата нива, тя носи тежки страдания. Мнозина от вас сте оставили вашите добродетели непроявени, т.е. много от вашите семена не са поникнали на нивата ви. Аз говоря сега само за добродетелите. Според мене недъзите ви се дължат на недоразвити добродетели. В живота всички сме така свързани, че прегрешенията на едного са прегрешения на всички и добродетелите на едного са добродетели на всички.

Що е прегрешение? – Прегрешенията се явяват като последствие от задържане на Божиите блага. Човек всякога служи за проводник на Божията благост. Затова, ако праведникът не изпълни своя дълг, ако не дойде навреме, когато Бог го повика, всички ще страдат, понеже са свързани с неговия живот. Ако той не иска да изпълни волята Божия, ще се намери друг, който да я изпълни. В Бога всякога има и други възможности. В дадения случай ти, който си призван да бъдеш носител на Божественото благо, отвори сърцето и душата си, да мине Божията благост през тебе и да отиде у всички хора. Бог иска Неговата благост да мине във всички души. Не мисли, че ти си малко, недоразвито същество, че нищо не струваш, че не можеш да вършиш велики работи. Това е неразбиране на нещата. Наистина, велики работи не можеш да вършиш, но малки работи можеш. Тях свърши, това е достатъчно. Ти трябва да кажеш: „Сега аз ще отворя сърцето си, ума си, да дойде Божието благо“. Това е Божията воля, Бог иска Неговото благо да дойде върху нас, както идат слънчевите лъчи.

Мислите ли, че ако някой закове с гвоздеи капаците на вашите прозорци, ще можете да възприемате слънчевите лъчи? Ако прозорците са заковани отвън, аз ще ги отворя; ако са заковани отвътре, там е лошото. Някои казват, че хората не са добри. Каква философия има в това? Аз тълкувам така: От хиляди години хората са затворили душите си; в тях има набрана излишна енергия и като не могат да я употребят разумно, те създават пакости, както за себе си, така и за окръжаващите. – Какво трябва да правим? Ще впрегнем тази енергия на работа и ще се ползваме от нея, както се ползваме от клековете, които горим сега. Те ще кажат: „Тия хора се качиха на Мусала. Ние им помагахме, дадохме толкова жертви, заради тях животът ни отиде. Да видим те какво ще направят сега“. Клековете ще бъдат свидетели на вашия живот. Днес те са спящи същества, но един ден, когато отидете при Господа, ще се срещнете с тях и те ще заговорят. Помнете: те са живи същества. Вие мислите, че престъпленията могат да се скрият. Не, няма нищо скрито-покрито в природата. И камъните ще кажат какво добро и какво зло сте извършили. Вие мислите, че природата е мъртва. Тя е жива. Всичко, което виждате наоколо, това са спящи същества. Когато проговорят, те ще кажат: „Едно време и ние бяхме своенравни като вас, но сега учим първия урок на мълчанието и на смирението“. От милиони години Божественият чук е играл върху тия камъни, но те още не са научили своя урок.

Вие ще кажете: „Ние не сме спящи същества; ние сме оживели“. Вие, които сте оживели, защо ви доведоха на Мусала? – Да познаете Господа. Той ви говори отгоре, но вие не разбирате езика Му. Не е мъчен езикът на Бога, но вие не го разбирате. Той ви казва: „Трябва да се обичате!“ – „Как трябва да се обичаме, Господи?“ Аз да ви питам: Как трябва да се обичате? – „Да си прощаваме всички грешки и обиди.“ Това е наполовина право. Можете ли да простите на онзи, който не се разкайва? Сега аз искам да изтълкувам думите ви. Какво ще стане с умрялото магаре, ако слънцето го пече цял ден? – То ще се разложи и ще започне да мирише. Какво ще стане с умрелия човек, ако го държим по-дълго време? И да се молим за него, той ще замирише. Мъртвия трябва или да го заровим, или да го занесем далеч някъде, да се разложи всичката материя и да се разнесе из пространството. След време Бог ще събере тази материя и ще направи нов човек от нея. Някога и живият мирише. Това показва, че в известно отношение той е мъртъв. Какво трябва да правим с него? Как трябва да проявим любовта си към този човек? Ако магарето е живо, ще му дадем малко зоб и водица.

Ако е болно, ще го лекуваме. Щом оздравее, то ще зареве, а ревът на магарето е признак, че то е здраво и може да работи. Ти го питаш: „Какво има? Защо ревеш?“ – „Сега вече може да туриш товар на гърба ми.“ А какво трябва да правиш с човека? И на него ще дадеш това, от което се нуждае.

Днес ние се качихме на Мусала. Това е хубаво, но то е само външен подвиг. Неколцина се върнаха назад. Това показа, че във всички няма още пълна готовност. Ако не знаем как да изкачим горе онези, които се върнаха, те ще ни спънат. – Кога един човек може да ни спъне? Ако този, който се качва на Мусала, има много добродетели, но същевременно и един голям недъг, той ще парализира неговата дейност към добро, както и стремежа му към Бога. Следователно този недъг трябва да се превърне в добродетел, за да не спъваш нито себе си, нито другите. Казвал съм, че човек може да има недъг. Така е, но кога? Докато е в закона на развитието. Дойде ли да служи на Бога, той трябва да бъде съвършен, без никакъв недъг. Като говоря за служене на Бога, разбирам онзи свещен момент на нашата душа, когато пристъпваме към Бога с всичката си чистота и съвършенство; с чистота и святост в своите мисли, желания и действия. Само при съвършенство на духа и чистота на душата ние разбираме какво изисква Бог от нас в даден момент.

Питам: Как ще носите новото учение в света? Душите ви трябва да бъдат отворени. Ако влезете в света с недъзите си; ако имате същите желания, каквито имат и хората от света, какво благословение ще им занесете? Ако аз проповядвам Словото Божие и очаквам да ми платят, за да се облека с хубави дрехи, най-модерно, мислите ли, че Бог ще бъде доволен от мене? Мислите ли, че по този начин аз проповядвам правилно Царството Божие? Кажете коя домакиня, като работи вкъщи или отива на нивата, облича венчалната си рокля? Разумната домакиня отива на работа със старите си дрехи. Това е правилно. Новите си дрехи тя оставя за специални случаи. – За кога? – Когато отиваме при Бога. При Бога ще отидем с най-хубавите, с най-чистите си дрехи – без никакво петно по тях.

Помнете: Когато нивата е посята, дъждът е благословение. – Защо днес вали дъжд? – Защото човек има големи недъзи, той е голям егоист. – Лош ли е човек? – Не, той е добър, но само за себе си. Той е по-добър, отколкото трябва, но за себе си. – Тогава да бъдем добри. – Към кого? Ако е да сте добри към себе си, вие сте такива. Важно е да бъдете добри към Господа и за Него. Доброто се проявява в три направления. Човек може да

бъде добър към себе си; той може да бъде добър към ближния си, а най-идеалното е да бъде добър към Бога. Човек е изучил изкуството да бъде добър към себе си, също така да бъде добър към ближния си, а сега трябва да изучава изкуството да бъде добър към Господа. Това е най-важното, което се изисква от нас. Вижте майката, която отглежда детето си, не е ли добра за него? – Добра е. Малката пчелица, която изминава километри разстояние да събира прашец и да приготвя мед за своите ближни, не е ли добра за тях? – Добра е. Но пчелата не е научила, не е разбрала още великия закон – да бъде добра към Бога. Вземеш ли малко медец, тя веднага те жилне – нищо не дава за Бога. За себе си всичко е наредила отлично: къщичката си също наредила, изчистила; самата тя е трудолюбива, но не знае закона, че трябва да бъде добра към Господа. И ние сме като пчелите. За себе си, за ближните си сме много добри, но дойде ли Господ да поиска от нас най-малкото нещо, ние му показваме жилото си. Значи отсега ще изучавате закона да бъдете добри към Господа. Това е най-великото нещо. Когато научите и приложите този закон, животът ви ще се осмисли, живата природа ще ви заговори и от всичко това вие ще извадите поука. Ако тези камъни проговорят, какво ще стане? – Косите ви ще настръхват от ужас и тази красива местност няма да ви побере. Знаете ли какви страшни работи бихте чули и видели? Това ще бъде цял ад за вас! Ако тия планини ви разкажат своята история, цяла София не би ви побрала. Тук може да видите двама гиганти, хора на миналото, как се убиват. Какво бихте научили от това? Само ще се ужасите – нищо повече. Нужни са хиляди години, докато тези герои на миналото се повдигнат. Всичко около вас са кости на мъртви герои, на богове, живели в миналото. И сега слънцето трябва хиляди и милиони години да грее, много дъждове да валят, за да се измият греховете на хората и да научат закона за служене на Бога. Те са служили на себе си, служили са на ближните си, но не са работили за Бога.

Казвате: „Нали сме излезли от Бога?“ Има излизане отдолу, има излизане и отгоре. – Тогава какво трябва да правим? Нали науката казва така. – Да, има човешка наука, но тази, за която аз ви говоря, не е човешка. Има наука и на светиите, и на ангелите, но има наука и на Бога. Казваш: „Аз зная много“. – Радвам се, че знаеш, но това знание е човешко. Ти изучи ли науката на светиите? Научи ли науката на ангелите? Науката на ангелите е за далечното бъдеще. Ами науката на Бога научил ли си? Аз не започвам с ангелската наука, не започвам и с науката на светиите, но

започвам отгоре – с науката на Бога. Това е един от най-разумните методи, с което се отличава моята наука. Аз започвам с най-мъчната наука. Хората започват от най-малките числа. Учителят пита: „Иванчо, кажи колко правят 1 + 1?“ – „Едно и едно прави две.“ – „Две и две?“ – „Четири.“ – „Три и три?“ – „Шест.“ – „Три по три?“ – „Девет!“ Това е лесният път – пътят на лесната наука. От хиляда години ние сме вървели по лесния път и затова не успяваме. Който върви по лесния път, трудно добива резултати. За да започне с малките величини, човек трябва да има ума на Бога. Само Бог може да работи с малките величини. Ние, хората, трябва да работим с големите величини.

Ще изясня мисълта си със следния пример. Вземете едно дете, което плаче. Ако му дадете една малка ябълка, ще престане ли то да плаче? – Няма да престане. Но ако му дадете десет килограма ябълки, колкото и да е сърдито, престава да плаче. Това е науката на Божествения живот, науката на Божественото изобилие. В тази наука числата сами говорят. Достатъчно е да извикам числото едно по име, то ще излезе и ще ви държи отлична лекция. Като извикам по име числото две, то ще излезе и друга лекция ще ви държи. Така говорят всички числа. От тях ще разберете смисъла на Божествената наука, която държи целия космос в хармония. В това се състои величието на Бога, че Той се занимава с нас – малки величини – бебета, и действа върху нас със своето изобилие. И за нас, още преди тръгването ни от София, Господ казал на своите служители: „Ще приготвите пътя на тези малки деца, ще изчистите всичко наоколо и горе – на Мусала, ще ги приемете като добре дошли гости“. Затова тук имаше дъжд, сняг, град. В Божията наука, която работи с малките величини, няма ядене и пиене. В човешката наука, обратно, навсякъде има ядене и пиене. Хората са добри, когато ядат и пият.

Казвате, че трябва да си прощаваме. Хубаво е човек да прощава. Това е първото нещо. Велико е човек да прощава. Бог се отличава именно с това качество, че Той е дълготърпелив и прощава. За вас е важно още да обичате така, както Бог обича, а не както хората обичат. Ако обичаш както хората обичат, ти ще се изопачиш. Ако влезете в Божествения свят с човешката любов, нищо няма да постигнете. Следователно, щом влезеш в Божествения свят, ще обичаш, както Бог обича: ще прощаваш и ще работиш само за Господа. Ако мисълта за Бога стои постоянно в ума ви, вие ще бъдете благословени. Каквото работите, все за Бога мислете. Ако в ума ти дойде мисълта, че си грешен, кажи: „Зная, че съм грешен, но и

друго нещо зная, че има Един в света, Който ме обича. Щом Бог ме обича, аз ще изпълня Неговата воля, ще Му служа, както трябва“. Ако ме питат защо обичам Бога и защо Му служа, ще отговоря: Защото и Той ме обича. На любовта се отговаря с любов. А Любовта се изявява чрез служене и работа. Ако не Го обичаш, няма да Му служиш. Любовта работи. Следователно, който работи, той е в Любовта. Който не работи, той е извън Любовта. Ние работим за Онзи, Когото любим. Бог работи отгоре, а ние – отдолу.

И тъй, високият връх, който виждате оттук, е Мусала. Работете съзнателно, за да разберете доброто, което е вложено във вас. Ако изучавате великата Божествена наука, ще напредвате в развитието си; ще научите много работи, необходими за вас, и ще завършите така, както е определено за всеки едного още от началото на неговото битие. Как ще свършите, ако започнете с науката на ангелите и светиите? (Учителят откъсна едно стръкче тревица и каза: „Ще израстете нагоре, като тази тревица“.) Всяко цвете има двояк смисъл. Ако откъсна едно цветенце и се накича, това показва, че аз живея според науката на ангелите и светиите. Ако изучаваш тази наука, ще дойдеш до закона на растенето, на безкористието и на самопожертването. Стръкчето, което откъснах, се радва сега, защото е предметно учение за вас. Един ден тази тревичка ще ви срещне при Бога и ще каже: „Аз ще свидетелствам за тези хора“. – За какво ще бъде свидетел тя? Че ви е говорено за Бога и за великата Божия наука. Тази тревичка сама говори. Ето защо вие ще отворите сърцата си и ще направите пречистване, ще се разкаете и каквито прегрешения сте направили, ще ги изправите. Ще отворите книгата на своя живот и ще направите щателен преглед на добрите и лошите си постъпки. Колкото прегрешения намерите, ще ги поправите. Ако въпреки вашите усилия, въпреки вашето внимание, не можете да съзнаете някои ваши прегрешения и не можете да ги изправите, ние ще ги изправим. Някога и Учителят изправя грешките. Не е въпрос кой ги изправя. Ако ученикът изправя грешките си, добре прави; ако Учителят ги изправя, пак добре. Ако ученикът не довижда и не може да си изправи погрешката, Учителят ще му я изправи. Все трябва някой да изправя грешките. – „Ама аз имам много недостатъци.“ Нищо от това. Приеми, че тези недостатъци са допуснати от Бога. Например, вие се обиждате лесно. Защо се обиждате?

Като се върнете в София, какво ще занесете със себе си? Да изправим грешките си. Ще обичаме братята си, както Бог ни обича. Ще работим на

Божията нива и ще направим една малка вадичка, през която ще прекараме Божието благословение в София. Всичко, каквото мислите, е вече проектирано. Всичко, каквото казвате, става. Така е в Божествената наука. Водата ще дойде в София, само че нивата трябва да бъде посята. Кой ще отвори капаците на нашите прозорци? – Тази сутрин аз ги отворих. Не само капаците на прозорците, но отворих и покривите на къщите ви. Освен това смъкнах и дебелите ви зидове. Ако се огледате, ще видите, че нямате нито капаци на прозорците, нито зидове, нито покриви. Това е светлината. Това е свободата. Искам да запазите свободата си, да не туряте главата си в ярема и да казвате: „Докога, Господи, този живот, този товар, тези недъзи, тези нещастия? Затова ли ме е родила майка ми?“

Сега ще помните Мусала. Ще знаете, че тук и в целия Балкански полуостров има души, затворени от векове, които чакат своето освобождение. Те ви правят пакости. Кой не иска свобода? Двама души се бият, карат се. – Защо? За свобода се бият. Като се набият, един другиму си казват: „Позна ли ме сега?“ Някога духовете, които причиняват разправиите, дохождат при вас, искат помощ. Като не знаете как да им помогнете, почвате да се карате и биете помежду си. Значи нужна ви е повече светлина. Като отидете някъде, започвате да отваряте капаците на прозорците, покривите и стобораите на къщите. Днес ще дам на всички по един спомен – една тревичка, един малък стрък. Тя ще ви служи като емблема. Колкото и да е малка, като я погледнете, кажете си: „Аз трябва да уча закона на растенето, закона на ангелите“. Всяка тревица крие в себе си формулата: „Великата наука на живота е служене на Бога“. Ето, давам на всички от тази тревица. – „Да дадем ли на други от нея?“ – Ще им дадете, но ще вземете обещание да служат на Бога. Обаче трябва да разберете закона „служене на Бога“ като важен закон и да се спрете на него. Нямате ли тази идея в себе си, тревата сама по себе си е без значение. Така аз мога да ви събера цял кош трева. И тъй, във великата Божествена наука от всички се иска служене на Бога. Кажете ли, че ще служите на Бога, трябва да посеете нещо. Като откъснете един лист, той трябва да представя образ на идеята „Божието Слово“. Тази тревица да ви бъде образ, символ на идеята „служене на Бога“. Ако носите тази трева без съдържанието на тези думи, тя ще бъде като свещена книга без съдържание на Словото. Щом в нея са написани Божествените слова, тя ще бъде ценна. В бъдеще, като сядате на тревата, ще имате предвид идеята „служене на Бога“. Тя ще ви говори за закона на служенето. Като разбирате този закон, щом седнете на

тревата, тя ще ви каже: „Добре дошли!“ Значи на този, който има тази тревичка, прозорците и покривът му ще бъдат отворени. Който се заеме с изучаването на великата Божествена наука, покривът и прозорците му трябва да са отворени, слънцето да го грее отвсякъде, а земята да му бъде основа.

И тъй, на когото дадете от тази трева, ще му кажете тези слова, които казах на вас. Сега да довършим работата си. В светлината на тази велика наука – Божествената наука, под думата „свършване“ се разбира започване на друга, нова работа. И когато аз казвам да свършим тази работа, разбирам да започнем друга. Като свършим дадената работа, ние няма да почиваме, но ще отидем на лозето да копаем. След копането има друга работа. Един ден ще отидем на лозе да опитаме гроздето. Като свършим работата на света, започваме великата работа за Бога. Казвате: „Да се освободим от света!“ – Няма какво да се освобождаваме. Щом работим за Бога, ние сме свободни граждани. Но ако не вярваме в тази наука, светът ще има влияние върху нас. Тъй че ако поддържаме мисълта да се освободим от света, значи да се считаме слаби.

Основната идея на тази беседа е „служене на Бога“. Ще започнем с най-мъчната наука – Божествената наука, която ще ни научи на всичко онова, за което душата ни копнее и към което духът ни се стреми. Защо се правят големи спънки в света? Де се правят най-здравите мостове? – Над големите реки. Защо? Защото през големите мостове минават тежки товари. Колкото по-здрав е мостът, толкова по-големи тежести се пренасят през него. Колкото един човек е по-здрав, по-силен и по-учен, Бог го поставя на по-тежка и отговорна работа. Казваш: „Аз няма да стана мост!“ Ако можеш да станеш мост от Бога към хората, да минават по гърба ти ангели, лошо ли е това? Всеки ангел, като мине, ще ти остави по едно благословение. Ние ще станем мостове не на човешкото, а на Божественото. Ако станем мостове на човешкото, ще се обезобразим; ако станем мостове на Божественото, ще се новородим. Думата „мост“ подразбира връзка, халка между Божественото и човешкото. Дръжте в ума си мисълта, че служите на Бога. Повтаряйте тази мисъл. Вашето съзнание трябва да присъства при всяко действие, даже най-малкото, и да знаете, че служите на Бога. Не казвайте, че на Бога не се служи лесно, че за това са нужни знания. Който отива да служи на Бога, може да бъде без знания. Много естествено, като отиваш при извора, ще си носиш ли вода? Като отиваш в градина за плодове, ще си носиш ли храна? Обаче като отиваш в

пустинята, трябва да си носиш вода. Науката – това е храна за хората. Като казвам, че отиваме при Бога, аз разбирам, че не ни трябва наука. Под „наука“ аз разбирам живата наука; разбирам, че не ни трябват човешки знания, а Божествени – знания на живата природа. Казваш: „Аз не искам хляб“. – Разбирам, че не искаш обикновен хляб, приготвен от хората. То значи: „Отсега нататък аз ще искам хляб от Бога, от Него ще се храня“. – „Не искам наука.“ Подразбирам, че не искаш светската, човешката наука, но Божествената, във виделината на която ще се развиваме. Като мислите така, ще разбирате великото и Божественото в света.

Сега аз не ви казвам да бъдете добри, но всеки от вас да бъде такъв, какъвто Бог го е създал. В човешкия свят, когато не обичаш някого, нищо не му даваш, гладен го държиш, пъдиш го. Светската наука така разрешава въпросите. В Божествения свят става обратно. Когато не обичаш някого, най-много го храниш. А когато обичаш някого, най-малко му даваш. На небето и никак да не те нахранят, това е привилегия, дадена за малцина. Ако на земята не те нахранят, ти ще се оплакваш и ще разправяш навсякъде: „Оставиха ме гладен, не ме нахраниха, изпъдиха ме“. Ако не те нахранят на небето, ти ще се радваш. Това се случва рядко, на хиляди години един път. Това е особена привилегия. Как ще разберете тази дълбока, Божествена наука? Онзи, когото не са нахранили, има в себе си всичко. Той може да дава на другите. Той казва: „Нека на всички да се даде, а каквото остане последно, то е мое. Нека всички се нахранят. Аз се радвам, че те са получили Божественото благословение“. На наш език преведено, то значи, че трябва да си отстъпваме. – В какво да си отстъпваме? Писанието казва: „Молете се един за друг“. За онези, които обичаме, ние се молим да им прати Бог своето благо. И за онези, които не обичаме, също се молим, да даде Господ да ги сполети това-онова – все им пращаме благословение. Тъй щото и които обичаме, и които не обичаме, ние се молим за тях. Обаче има хора, които са по средата – тях забравяме. Аз искам да ви напомня за забравените – за тях да се молите. Иначе, доколкото зная, много се молите. Молитвата ви трябва да бъде от всичкото ви сърце. Абсолютна искреност в молитвата! Така трябва да се молите! Казвате: „Усилие, борба се изискват, докато се постигне това нещо“. Ще се борите дотогава, докато вашите добродетели вземат надмощие.

Кажете: „Мога да служа на Бога през всички времена и при всички условия“. Ще станеш истински служител, когато преодолееш всички препятствия в живота си. И ние преодоляхме едно голямо препятствие –

качихме се на Мусала в дъжд, сняг и град. Който знае това, ще се чуди на ума ни, как сме тръгнали по това време, в този ранен час, по тъмно, на Мусала. Казват, че сме налудничави. Ние пък мислим другояче по този въпрос. В хубаво време всеки може да се качи на Мусала. Важно е в лошо време да се качиш. Ако ви питат: „Толкова ли е нужно да се качвате по това време на Мусала“, ще кажете: „Това е предметно учение“. Аз искам да задържите тази екскурзия в ума си, като редките, паметни за вас. Ако тази екскурзия остане за вас мъртъв спомен, както паметниците по гробищата, нищо не сте придобили. Четете на някой паметник: „Тук почива млад герой, взел участие в 25 сражения“. Аз не искам такива паметници и надписи. Паметниците на нашите герои са живи, а не от камък. Като отидем при някой от нашите герои, ние казваме: „Излез вън и покажи своето геройство!“ Аз искам и вие да бъдете живи паметници. Искам първо да станете. Ставането е възрастване, т.е. процес на растене. После – да оживеете, и най-после – да възкръснете. Като ви заведа още един път на Мусала, ще оживеете. Като се върнете в София и ви питат какво научихте на Мусала, кажете: „Научихме как да станем и оживеем“. Ако ви питат от кои сте, ще кажете: „От тези, които са станали“.

Както виждате, ние сме обиколени с мъгла. – Какво означава тази мъгла? Когато Моисей се качи на Синайската гора, гъст облак го закри, гръмотевици се чуваха, но никой не виждаше какво става там. Така беше по-добре. И сега Господ казва: „Външният свят не е готов още да види моето лице, нито да вижда какво става тук“. Затова днес мъглата се разстила пред нас. Дълго време трябва да работи Божественото рало върху вас, за да възприемете Божествената светлина. За света иде такова разтърсване, че покрив няма да остане на къщите им. – За какви покриви се говори? Това са оковите, веригите на хората. Когато всички покриви се махнат, когато капаците на прозорците се отворят, тогава ще дойде Господ и вие ще бъдете свободни. Има ли нещо лошо в това? Ще паднат веригите от ръцете и краката ви! Какво лошо има в това, че конят пасе свободно в гората, без никакви юзди и вериги? – Де да търсим коня? В гората. Като го видя, аз го потупвам по гърба и му казвам: Радвам се, че си свободен от веригите и юздите. Както си пасе, конят ме погледне, вдигне главата си нагоре и пак продължава да пасе. Това е говор. Аз се разговарям с коня. С вдигането на главата си конят иска да ми каже: „Ти научи ли науката на светиите и ангелите? Пасеш ли трева като нас?“ И волът казва същото. Питам: Като сте изучавали науката на светиите и на ангелите, знаете ли

защо конят и волът пасат трева? Казват за някого, че дъвче и преживя като вол. – Според мене човек трябва да се учи да дъвче, а не да гълта храната си. Дъвченето е символ на живота. Като водиш един кон в гората, иди при него, спри се с почитание, поглади го по гърба, отправи погледа си към Бога и продължи пътя си. Ако видиш вол, направи същото. – Какво ще стане с нас? Чудно, какво ще стане с вас! Ще се пробуди Божественото във вас и Бог ще ви проговори. Душата ви ще се отвори за великото в света и ще се възрадвате. Само така ще познаете Бога. Ушите ви ще се отворят за Неговото Слово и умовете ви ще Го възприемат. Само така ще бъдете братя и сестри помежду си. Аз не говоря за сегашното братство и сестринство, което в четири поколения се изтрива и не остава следа от него. Аз говоря за онова братство и сестринство, което нищо не може го изтрие. Това е братство! И приятелство, което нищо не може го изтрие, то е приятелство.

Божието благословение да бъде над вас!

Божията Любов да бъде с всички ни! Да ходите с тази Любов през цялата година!

Сега вие целувате ръката ми. Защо я целувате? Това е договор, че ще служите на Бога. Защо се ръкувате с дясната ръка? Това значи: Когато двама разумни хора се съберат на едно място, всичко могат да направят. – „Искаме да имаме тази беседа.“ Това е направено вече. Щом искате нещо, то става. – На кого да се даде тази беседа? На всички, които се занимават с Божията наука. Казано и свършено.

Тревицата, т.е. малкият стрък, който ви дадох, не се губи. Той винаги ще ви говори. Щом го потърсите от сърце, ще го намерите. Бъдете бодри, весели, радостни. От вас се иска служене на Бога.

Да бъдем смирени като децата. Тази беседа не можа да се държи на Мусала. Краката ви бяха изстинали. Щом слязохме долу, даде се беседата. Доброто у вас е в това, че имате смелостта да вървите и в лошо време. Щом можахте да се качите на Мусала в такова лошо време, това показва, че ще можете и в духовно отношение да преодолявате всякакви мъчнотии и препятствия. Този ваш подвиг ме радва. От гледището на Божия закон който дава, винаги придобива нещо. Каквото решите, всичко става – важно е умът и сърцето ви да бъдат отворени. Решихме да се качим на върха – качихме се. Колкото и лошо да беше времето, можахме да се качим. Колкото по-нагоре се качвахме, гръмотевиците се оттегляха – постепенно намаляваха. Те казваха: „Който се качва горе, трябва да бъде чист като

снега!“ Ето на върха има вече слънце. Трябва да се качим горе още един път – да видим слънцето.

Обикновено хората се борят за първенство, кой да вземе първото място. Който върши Божията воля, той е пръв. Който не върши Божията воля, той е последен. От това гледище всеки може да бъде пръв.

Като се качвахме на върха, някои се уплашиха да не изстинат и се върнаха назад. Други пък искаха да слязат в Чамкория, страхуваха се да останат още малко с нас. Питат ме: „Да се върнем ли назад, или да останем тук?“ Понеже съм за свободата, казвам: Щом се страхувате да не изстинете, по-добре си идете. Аз можех да им кажа: Останете всички тук, утре ще има беседа. Понеже не им казах това, те си отидоха. Аз постъпих според закона на свободата. В Бога няма обратни решения. Каквото Той обещае, става. Бог е единственото същество, на което думите нямат обратни решения. Той никога не изменя на своите обещания. Той не знае какво е „не може“. Ако Бог не проявява своята милост, то е, защото чака момента, когато всички могат да Го разберат. Ако Бог търпи хората, то е, защото Той иска те да се пробудят и разберат защо е създаден светът. Например вие не знаете защо е създадена тревата. Не е грешно, че не знаете. Днес аз ви отворих един лист от Божествената книга, но още колко остават! Досега вие не знаехте защо воловете и конете пасат трева. Кой философ би ви казал това? Казвате: „Колко би било добре да сме всякога с вас!“ – Не е било време да съм бил извън вас. Както виждате, времето започна да се оправя. Времето се засмя и вие се зарадвахте. Щом вие сте радостни, и времето е радостно. Щом вие плачете, и времето е мрачно и плаче.

Мнозина се оплакват, че никой не ги обича. – Има едно същество, което ви обича – то е Бог. Щом кажете, че никой не ви обича, значи не сте намерили Този, Който ви обича. Щом дойде Неговата светлина и изпълни душата ви, всички ставате радостни и весели. За вас сега е важно да възприемете напълно всичко, каквото чухте. Важни са следните неща: Светъл ден, весел ден, Божи ден. Когато денят е весел, той всякога е Божи ден. Като имате един Божи ден, всички стават като този ден. Някои се оплакват, че краката им са мокри. Какво означават мокрите крака? Докато не се намокрят краката на хората, не може да се придобие Божественото. Мокрите крака са неблагоприятните условия на живота. Желаеш да постигнеш нещо, но се явяват ред препятствия – това са все мокри крака. Речеш да си направиш къща, но пари нямаш – това е препятствие. Като

започнем да живеем по Бога, ще имаме по-хубави къщи от сегашните. Ще си направим такива къщи, каквито ни са нужни. Ще имаме толкова светлина, колкото ни е нужно.

Често вие се обезсърчавате и казвате: „Остаряхме вече!“ Какво означава старостта? Когато изгуби вярата си, човек остарява. Когато изгуби смисъла на живота си, стремежа си към Бога, човек остарява. Когато детето се радва, че майка му го извежда навън, това е хубаво. Вие сте радостни днес и трябва да се радвате. – Защо? – Радостта е такова едно извеждане навън.

И тъй, онези от вас, които се качиха на Мусала, добре направиха. И които не се качиха, и те направиха добре. В края на краищата, всички ще слезем долу. – „Колко е хубаво да останем тук!“ – Тук значи при Бога, а при Бога ще бъдем всякога.

26. Беседа от Учителя, държана на Мусала,
(при Бистришките езера), 13 юли 1925 г.

Първичната връзка

Т. м.

Ще прочета 4-та глава от Евангелието на Йоан.

Най-тягостното състояние в живота на човека е, когато не знае посоката на своето движение или на своя стремеж. Като се ползвате от своите опитности, виждате, че някога преживявате състояния на скръб, някога – на радост; някога сте спокойни, някога раздразнени. На какво се дължат тези състояния, не знаете. Сега, като ви говоря, искам да схващате добре, да не изпадате в заблуждения. Когато говорим на деца от първо отделение, те ни разбират по един начин; когато говорим на деца от второ, трето или четвърто отделение, те ни разбират по друг начин. Когато говорим на ученици от гимназията, те ни разбират по своему. И най-после, когато говорим на ученици, които са свършили гимназия, те ни разбират най-добре – те имат вече по-определени понятия за живота. При сегашното развитие човек има определени задължения към живота. При това колкото по-организиран е човек, толкова по-големи са задълженията му.

Имате в двора си няколко коли пясък и тухли за строеж. Поглеждате към пясъка, но не се интересувате от частичките му, какви са по големина. Обаче като погледнете към тухлите, обръщате внимание на големината им. – Защо? Защото мястото на всяка тухла е определено. Не е безразлично де каква тухла ще турите. За пясъка въпросът е друг. Частиците му са толкова малки, че дето и да попаднат, няма да окажат влияние върху строежа. Значи колкото по-голямо е сцеплението между частичките на едно тяло и колкото по-високо организирано е то, толкова по-определено е неговото място в целокупния живот. Следователно сегашните ви отношения към космоса не са такива, каквито са били преди хиляди години. И постъпките ви днес не са такива, каквито са били преди хиляди години. Много естествено, сегашният човек е по-организиран, отколкото преди хиляди години.

Всеки човек носи в себе си известно знание, опитности, верую, едни от тях придобити по наследство, а други – резултат на свой собствен труд и усилие. Всеки човек има по една наследствена религия. Старият вълк казва на сина си: „Слушай, синко, ти ще пазиш свещените традиции на нашето племе; ще пазиш свещено знанията, научните теории и придобивки; ще

пазиш свещено и нашата религия и верую, без никакво отклоняване“. Ще кажете, че това е пресилено сравнение. Каква е всъщност религията на вълка? – Религия на жертвоприношението. Вълкът казва, че религия без жертвоприношение не съществува. За да се служи на Бога, все трябва да се пролее малко кръвчица. За да намери подходяща храна, вълкът трябва да издави няколко овце – това е неговата жертва. Обаче интересите на вълка не са интереси на овчаря, затова той го убива.

Когато се говори за вашите свещени традиции, питам: Спазени ли са те? Спазени ли са традициите на вълка? Какво ще кажат овцете за своите традиции? И те си имат религия, но тя не се основава на жертвоприношението. Те си служат с растителна храна – това е тяхната жертва. В това отношение овцата стои по-високо от вълка. В невидимия свят овцата е едно нещо, а във видимия – друго. В невидимия свят овцата мисли като човека, а на земята се проявява като животно. Като ви говоря така, аз искам да подготвя умовете ви за едно по-високо стъпало. Досега са ви проповядвали, че трябва да бъдете добри и справедливи, да обичате всички хора. Лесно се говори на хората за едно, за друго, но като дойдем до приложението, там има нещо, което куца. Това трябва да се признае. За свое оправдание вие казвате: „Такъв е векът, такива са условията, такива са законите на природата, такъв е пътят на човешката еволюция“. Това са само предположения: може да е така, може и да не е така. Наистина дали е такава човешката еволюция, не знаем положително. Например ако се напиеш и паднеш на земята, в калта, трябва ли да мислиш, че това е било в плана на твоето развитие за този ден? Не е така. Не мисли, че ако се напиеш и паднеш в калта, така е трябвало да бъде. Че си се окалял, това е резултат, който се дължи изключително на тебе. Ти си паднал, ти сам ще станеш. Моралът на Всемирното Бяло Братство е абсолютен. Той гласи: Когато Учителят приеме известно лице за свой ученик, той престава да се меси в неговите грешки. С други думи казано: Учителят е сляп за погрешките на своя ученик. Преди да е станал ученик, той го е предупреждавал за всичко. Щом стане ученик, Учителят вече не вижда погрешките му. От своя страна, ученикът не разбира погрешките на своя Учител. – Защо? – Защото той не е в състояние да изправи погрешките на своя Учител. И да ги види, не може да ги изправи. – Учителят може ли да изправи грешките на своя ученик? – Някога той не може. – Защо не може? – Защото има известни недъзи в човека, които произтичат от един естествен закон. Представете си, че Учителят не се е хранил цели десет

дена. Какво ще бъде неговото състояние? Ще бъде ли той така бодър и весел, както когато се е хранил? Ако ученикът не разбира, че възбуденото състояние на Учителя се дължи на нещо незадоволено в неговия организъм, той може да припише това състояние на волята или на характера на своя Учител.

Ако ученикът е гладувал, например, пет дена, Учителят констатира известна възбуда в него. Той ще го разбере. Ако започне да го морализира, няма да му помогне. Хляб е нужен на ученика! Следователно хлябът е в състояние да поправи недъзите и на Учителя, и на ученика. Оттук вадим следния велик, абсолютен закон, който изправя нещата моментално. Този закон гласи: „Всеки недъг може да се изправи, когато се възстанови връзката между човешката душа и Бога“. Този закон е на Всемирното Бяло Братство. Тази връзка още не е възстановена. – Какво трябва да направи човек, за да възстанови връзката си с Бога? Ще кажете, че трябва да любим ближния си. Как ще го възлюбите? Както детето люби майка си ли? Детето постоянно суче от майка си, от своя ближен, но в замяна на това нищо не дава. Майката дава и се утешава с това, че един ден детето ѝ ще я възлюби както трябва. Ако очакванията на майките биха се реализирали, нашето общество би било друго, а не като сегашното. Обмяната на майката и детето днес не е правилна. Майката има любов, но детето няма. Вие не можете да имате правилна връзка с когото и да бъде, докато нямате връзка с Бога.

Съвременните религиозни хора говорят за Бога, а въпреки това искат да подобрят обществото без Бога. Казват: „Да възлюбим Бога!“ Това е общо казано, на думи. За да възлюбим Бога, трябва да свържем душата си и духа си с Душата и Духа на Бога. Тогава ще има преливане, т.е. правилна обмяна между Бога и нас. Колкото блага ни даде Той, толкова ще дадем и ние. Щом се създаде тази правилна връзка, тогава Бог ще ни призове като свои сътрудници. Той и днес казва: „Елате да работите с мене“. Щом станем сътрудници на Бога, всичките ни работи ще се благословят. Това значи да имаме правилно ръководство. При тази връзка вие ще почувствате вътрешна пълнота в себе си. Така именно ще изучавате Божественото знание, което ще внесе във вас мир, вътрешен подтик и повдигане на вашия дух. То ще създаде във вас такова вътрешно разположение, с което ще преодолеете всички мъчнотии в живота ви. При връзката на човека с Бога няма да има мъчнотия, която не може да се преодолее. Първото нещо, което се изисква за създаване на тази връзка, е смирението. Това е един от

законите на Всемирното Бяло Братство. Смирението е първото качество, което се иска от ученика. При Бога ще отидеш не праведен, не учен, а смирен.

Сега ще си послужа със следната аналогия. Когато влизаш в чистата вода, казваш ли, че първо ще се измиеш, а после ще влезеш във водата? Не, в Божествення живот ще влезем такива, каквито сме. Нека Бог каже да не влизаме. Той ще ни каже: „Добре дошли!“ – Но кога? Когато всеки носи надписа: „Смирение“. Аз говоря за съзнателното смирение. Имаме ли този надпис на себе си, ние сме положили основния камък на връзката. Какво казва Христос? – „Елате при мене всички трудещи и обременени, защото аз съм смирен по сърце. Елате при мене всички, които сте изгубили смисъла на живота. Елате при мене, защото съм смирен.“ Той не казва за себе си „аз съм учен, аз съм любов“, но казва „аз съм смирен“. Имате ли смирение, Божията Любов може да дойде във вас. В духовния свят смирението дава пластичност на човешката душа, да възприема благата, които Божественият дух носи в себе си. Към това именно се стреми човешката душа. Само при това състояние ние можем да възприемаме.

Мнозина от вас, като ме слушате, ще кажете: „Още не му е дошло времето; това ще стане в някое бъдещо прераждане“. – Отде знаете, че в следното прераждане ще имате добри условия? Чудно нещо, в бъдещето вярвате, а в сегашното не вярвате! Или в миналото си имал условия, а днес нямаш. Знаете ли на какво прилича това? Един турчин казвал: „Когато бях в Цариград, аз прескачах трапове, десет метра широки“. Които го слушали, казвали: „Като е така, и тук има широки трапове, прескочи, да те видим“. – „Не – отговорил турчинът, – траповете в Цариград са други.“ Казвам: Ако имаш пълната вяра, че в бъдеще ще прескочиш един трап, десет метра широк, защо не го прескочиш сега? Ще кажете, че сега няма условия. Отде знаеш какви ще са бъдещите условия? Това е самоизмама на човешкия обективен ум, или на плътския човек, направен от пръст и дух. Трябва да знаете, че в човека има зародиш на две раси: Сегашният човек е роден от втората раса, направена от пръст и дух. Хората на първата раса са направени по образ и подобие Божие и вървят по друг път на еволюция. Плътското винаги се бори с духа. Кой човек, като се е борил със себе си, т.е. с духа, е победил? Който се бори със себе си, може да победи, но същевременно и се разрушава. Никога човек не трябва да се бори със себе си, но да познае себе си, т.е. Божественото начало. Сегашните ученици трябва да станат по образ и подобие Божие. И Христос казва, че трябва да

служим на Бога с дух и Истина.

И тъй, въпросът за служенето на Бога не изисква да напуснете сегашния си живот и да отидете в горите. Връзката между вас и Бога може да стане при условията, при които сега живеете. Вие може да сте при най-ниските или и най-високите условия на живота, в ада или в рая, но пак можете да направите връзка с Бога. Това не зависи от външните условия. Разумният всякога може да използва условията. Но преди всичко той трябва да направи връзка с Бога и да разреши въпроса за служене при условията, дадени му от Бялото Братство. Аз не искам да влезете в стълкновение с вашите минали вярвания. Нека те бъдат основа, върху която да съградите сегашните си разбирания за Бога. Вие сте достигнали вече до едно развитие, при което можете да направите връзка с Бога, да разрешите тази задача още в този живот. При сегашното ви състояние има нещо, което ви спъва, а именно: всички религиозни хора и окултни ученици изпадат в слабостта да мислят, че веднъж влезли в този път, ще дойде такова просветление в тях, което моментално ще премахне мъчнотиите им. Това отчасти е вярно, но има и друго нещо: учениците, които са влезли в този път, се натъкват на ред мъчнотии и изпитания. Те трябва да ги преодолеят. Те трябва да се борят с тях, да се сражават, докато ги победят. Като се натъкват на мъчнотии, някои казват: „Не е време сега за борба“. Мъчнотиите могат да отстъпят, но ти губиш условията, при които можеш да растеш. Мъчнотиите показват, че Божественият Дух съизволява във вас и ви поощрява. С други думи казано: Колкото повече мъчнотии имате, толкова повече възвишените Братя от другия свят се интересуват за вас. Понеже сега нямате връзка с тези Братя, т.е. с възвишения свят, духовните ви чувства са в спящо състояние. Следователно енергията, която иде от висшите светове, остава в низшето ви естество, без да се прояви. Щом направите връзка с Бога, обмяната е правилна, енергията се използва разумно и мъчнотиите се разрешават лесно.

Сега у вас може да се роди известно съмнение. – На какво се дължи съмнението? Аз и друг път съм казвал: Съмнението е признак на невежество. Който има абсолютна вяра в Бога, никога не се съмнява. Не казвам, че съмнението няма да дойде. То ще мине и през вярващия, но той няма да го пусне и задържи в себе си. Светът е пълен със съмнения. Достатъчно е да им отворите път в себе си, за да нахлуят във вас хиляди всевъзможни съмнения. В това отношение вие ще се намерите в

положението на онази американка, която присъствала на сказката на един физик върху електричеството. Той разглеждал случаите, когато електричеството пада като гръм върху къщите, кои елементи го привличат и т.н. Сказката ѝ направила такова силно впечатление, че като се върнала вкъщи, тя решила да се освободи от всички предмети, които привличат електричеството. По едно време през нощта тя чула гръмотевици и почнала да разкарва мъжа си цял час от едно място на друго, да не падне гръм върху тях. След малко всичко утихнало. Тя си казала: „Слава Богу, гръмотевицата мина и ние се освободихме“. Като отворила вратата, тя видяла, че земята е суха, дъжд не валял. Съмнението е такъв майстор, който може да произведе пертурбации в ума ви, да ви преведе през хиляди мъчнотии, които нямат основание да съществуват. Това са илюзии, в които вярвате.

Сега вие искате да бъдете ученици на Всемирното Бяло Братство. На място е желанието ви, защото там ще научите много нещо. Някои задават въпроса: „Де е Бялото Братство?“ В самите нас. То не е една химера, едно име, то е реалност. Не е достатъчно само да желаете да бъдете ученици на това Братство – работа се иска от вас. Има окултисти, които са обикаляли дворовете на Бялото Братство, но не са проникнали до неговата същина. Какво може да знае един студент, който не е посещавал нито един професор? Някои теософи казват, че за да постигнеш посвещение, трябва да отидеш в Индия. Може да си ходил в Индия, да си минавал през изпити, без да си се посветил. Който иска да се посвети, може да получи посвещение навсякъде: и в Индия, и тук. Ти може да отидеш в Индия, но и Учителят ти може да те намери тук. Отиването в Индия може да стане в пет минути. Учителите на Бялото Братство знаят законите на природата. Те могат да сгъстяват и да разреждат материята на своето тяло и да се пренасят, дето искат. Учителят на Бялото Братство може да те срещне навсякъде, ако си го пожелал. Той ще те прекара през посвещение и ще си замине.

Аз зная само един случай на посвещение в България. Преди 50–60 години един млад българин искал да се посвети на Бога, понеже майка му го обещала да служи на Бога. Като отишъл в Солун, влязъл в църквата „Свети Димитър“, дето му се явил един от Белите Братя, който му казал: „Ти си тръгнал на път и мислиш, че в Света гора ще получиш каквото желаеш. Не ти трябва калугерство, то е празна работа. Готов ли си да възприемеш това, което ще ти кажа?“ Младият човек видял, че от главата на Белия Брат излиза светлина. Като чул думите му, той пожелал да му

даде нещо, но онзи се изгубил. Това посвещение станало в църквата. Младият момък се стреснал от видението, но свещеникът, който присъствал там, му казал: „Не бой се, Божиите пътища са неузнаваеми“.

Сегашните християни искат да видят Христа. Те не знаят, че Христос е връзката между Бога и нас. Това е любовна, вътрешна, невидима връзка. Като придобил тази връзка, Павел казал: „Сега познавам Христа повече, отколкото по-рано“. И аз искам от вас да прибавите нещо ново към това, което имате сега, а именно, да възстановите връзката си с Бога. Направите ли веднъж тази връзка, вие ще пристъпите към новото. И тогава всички недоразумения, които сте имали досега, сами по себе си ще изчезнат. Вие се нуждаете от съдействие. Когато някой има желание да направи нещо хубаво, присъединете се и вие и с общи усилия да реализирате това желание. Ако сме съработници на Бога, няма да правим разлика кой пръв е намислил да прави добро. Всички с готовност ще се присъединим към него за постигане на доброто.

И тъй, това, което често измъчва хората, са постоянните съмнения. И в съвременния окултизъм поради тези съмнения става преминаване от едно братство в друго. Обаче великият закон на развитието не позволява това. Според този закон всяко клонче трябва да стои на своето място. Само Господарят може да го премести от едно място на друго. Който желае сам да се присади, той е осъден на изсъхване. Няма по-велика философия, по-велика мисъл от тази да се свържем с Бога. Тази връзка осмисля живота. Тогава за всичко, което върши, човек се допитва до своя ръководител, с когото е свързан. Ако инженерът прави план за едно здание, той ще вземе предвид и най-малките подробности, които планът изисква. Когато ученикът на Бялото Братство иска да вземе нова посока в живота си, той трябва да има предвид всички закони на Братството. Каже ли, че може и без посока да върви напред, той се самоизлъгва. Христос каза на самарянката: „Иде час и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Бога в дух и Истина“. Значи и това е определено. Наистина Бялото Братство влиза в положението ви и ви помага да решите правилно своите мъчнотии. Сега сме в края на века, няма какво повече да очаквате. Сегашната епоха е почти завършена. Отсега нататък нищо ново не може да ви се даде. Новото е връзката ви с Бога, т.е. преминаването в Божествения свят, който осмисля живота ви. Какво ще бъде положението ви, ако сте заек, когото постоянно гонят и стрелят? Сърцето му трепва от най-малкия шум. Откакто се роди, докато умре, човек е изложен на постоянен страх,

като заека. Ако запитате заека какво е научил, той ще ви каже: „Нищо друго, освен страха“. Това не е наука. Тази наука и досега се проповядва на хората: „Ад има, мъчение има, дяволи има в света“. Обаче тези, които проповядват това, сами не вярват в него. В Божествения свят няма помен от грях. Там на мястото на греха стои благочестието. Сърцето на благочестивия е готово да помага, да съдейства, да милва.

Сега всички искате да бъдете ученици. Първото нещо, което се изисква от вас, е смирението. Да ходите с наведени глави, това не е смирение. Смирението подразбира такова състояние на душата, при което човек възприема великото, Божественото, което осмисля живота. Смиреният се приспособява към всички условия. Всички учители са минали през смирението. Ако Великият Учител – Христос, казва, че има смирено сърце, колко повече вие, които искате да станете ученици на Бялото Братство, трябва да придобиете смирение. Един ден и вие трябва да кажете: „Ние сме смирени по сърце“. Питате: „Ако смирението надделяваше в света, щеше ли да има несъгласие, противоречия между хората?“ Щом е така, да приложим смирението като първо условие в живота. Понеже отворихме широко вратата на Школата, смирението на ученика ще се познае от неговото поведение. Между учениците трябва да има взаимно почитание. Освен смирението, нужни са още четири качества: абсолютна честност – каквото каже човек, да го изпълни; да бъдете добри – добродетелта прави човека устойчив. Доброто е морално качество, което принадлежи на Божествения свят. Честността е качество на човешкото аз. Ученикът трябва да бъде крайно интелигентен. Неговият ум да бъде гъвкав, да схваща моментално всички тънкости, да не се лъже. Каквато задача му се даде, веднага да я реши. Ученикът трябва да бъде още благороден и великодушен. Значи честност, доброта, интелигентност и благородство – това са четири качества, присъщи на ученика. Всеки трябва да се стреми да изработи в себе си тези качества. – По какво се познава честният? Той върви изправен, строен е, мускулест, с отворено лице. Всяко изкривяване, т.е. деформация на тялото се дължи на нарушаване закона на честността. Доброто пък дава стабилност на човека. Той има тяло, което издържа и на най-висока температура. Сегашният човек е като восъка. Той издържа толкова, колкото и восъкът. Щом се нагрее до точката на топенето, той започна да се топи. Ако се усили температурата на духовната енергия в човека, той започва да се топи, да се разслабва. Добродетелта изменя тялото на човека. Тя го прекарва през вода и дух и го калява.

Водата е елемент на новия живот, а духът е силата, която сглобява отделните части и образува духовното тяло на човека. Интелигентността внася светлина в човека. От очите и от лицето му излиза светлина, която го води в правия път.

Като приемете Божествената светлина, вие ще дадете ход на благородството на вашата душа, ще чувствате благоволението на Бога и разположението на всички добри хора. Без тази светлина, каквито усилия и да правите, всичко ще бъде напразно. Без честност, доброта, интелигентност и благородство ученикът не може да намери своя Учител. Щом придобие тези качества, Учителят ще извика ученика си на име, ще го благослови и просвети. Който го види, ще разбере, че в него е станала известна промяна. Не може да намериш Учителя си и да не осмислиш живота си. Преди да намери Учителя си, ученикът е бил яйце, което се търкаля. Щом го намери, изправя се на краката си и започва да ходи. Който се е измътил, той се превръща в пиле, което има условия да расте и да се развива. Той постепенно се осъзнава, влиза в Божествения живот и се освобождава от връзките на плътта. Първоначално Павел беше горделив, но като позна Христа, мина през големи страдания. След като му удариха пет пъти по 39 тояги, той каза: „Виждам, че с големи страдания ще вляза в Царството Божие“. Тогава той се смири и се свърза с Бялото Братство. Казва се, че той се възнесъл до седмото небе. Де е това небе? Ние не го виждаме. Ако е горе някъде, не можем да го видим. Това небе е тук. Павел казва: „С тялото си ли бях, или без него, не зная, но видях и чух неща, които око не е видяло и ухо не е чуло“. Казвате: „Кой ще ни избави от това смъртно тяло?“ Най-после Павел казва: „Сега съм във венеца на живота си“. И тогава Павел беше във вериги, но не се страхуваше вече.

Желая ви да започнете със смирението. Не ви желая нещо материално, но това, което Бялото Братство е предвидило за вас. Още тази вечер то ще ви посее в земята, ще ви засипе с малко пръст, ще ви полее и ще ви остави, слънцето да ви е на помощ. И религиозните казват: „Господ да ти е на помощ!“ Значи и вие ще следвате закона на житното зърно. С тялото си вие сте посяти в земята. Много пъти сте следвали този закон. Сега сте вече в крайния предел. Не казвайте: „Я бъде, я не“, но кажете „Мога“. На български думата „мога“ е колкото положителна, толкова и отрицателна. Не казвайте „Не ще мога“ или „Може би“, но кажете положително „Ще бъде“.

Сега не е въпрос за спасение, но бъдете ученици на Великата школа.

Желая да получите Божието благословение. Знаете ли какво значи да бъдеш ученик? Може да сте добри, но това няма да ви направи ученици. Казват за някого, че не е толкова добър, но е способен ученик. Способният ученик може да стане добър, но неспособният мъчно може да стане добър. Каквато работа и да вършите, тя не може да ви спъва в избора. Следователно всякога можете да бъдете ученици. Дали сте млади, или стари, и това не ви спъва. Всякога можеш да станеш ученик. Всякога можеш да туриш здрава основа на живота си.

Желая в бъдеще между всички млади и стари да се създаде по-здрава връзка от сегашната. Не се чувствайте притеснени. Това състояние трябва да се премахне. Бъдете свободни, естествени в отношенията си. Само така ще се създаде здрава връзка между вас и Бога.

27. Беседа от Учителя, държана на
братята, 22 юни 1923 г. в София

Здравият ум

Божествените мисли растат при определени условия. И добрите мисли растат при специални условия, при специална почва. Някога, по липса на тази почва, човек не може да разбере и приложи истината. Затова именно и плодовете на истината не виреят добре. Това се отнася до онези, които са изостанали в развитието си. Изкачването по високите места усилва кръвообращението, усилва дейността на мозъчните центрове. Онези хора, които живеят изключително в ниските места, трябва да правят по-големи усилия за развитието на своя ум и сърце. Чрез усилия те ще дойдат до резултатите на хората по високите места. Молитвата е усилие на духа, за да се изкачи на високото място. Така се придобива прилив на умствена енергия. С това се улеснява работата на съзнателния живот на човека. Когато човек се изкачва по височини, явява се изтръпване на крайниците по причина на силното действие на електричеството и магнетизма. Такова изтръпване усещате и вие сега. Ако имате хармония в себе си, изтръпването се придружава с приятна топлина. Ако хармонията липсва, явява се изстиване, от което крайниците се вкочанясват. Изобщо между електричеството и магнетизма трябва да има известно съотношение, т.е. да си хармонират. Сега е доста студено, понеже електричеството горе и долу е положително. Ние се намираме между тези течения, чиито вълни се отблъскват.

Често се говорят верни и неверни неща. Хората се питат кои неща са верни и кои – неверни. Как се различават едните от другите? Верни са тези неща, които съществуват в природата. Живата, разумна природа има образи за верните, истинни и реални неща. Следователно това, което не можем да намерим в природата, не е реално. То е продукт на човешкия ум. Какво ще каже например ботаникът за цветята? Той казва, че цветята са полусъзнателни, т.е. неразумни същества. Въпреки това той сам не може да си обясни защо едни цветя са бели, други – сини, трети – червени и т.н. Тогава какво ще кажете: „Защо мъжът и жената, като разумни същества, се обличат с дрехи в различен цвят? Защо носят шапки в различни цветове?“ Цветът определя две неща: какво трябва да бъде цветето и по какъв начин може да се развива то. На бялото цвете природата казва: „Ти трябва да работиш в чистота“. Докато работи така, цветето е бяло. Щом постигне нужната чистота, това цвете започва да работи в друга посока – да запази

своята чистота. Като запази чистотата си, природата дава жълта краска на цветето и му казва: „Сега се нуждаеш от интелигентност“. После, когато цветето придобие тези качества, природата му казва: „Ти се нуждаеш от синия цвят, за да добиеш материята, необходима за посаждане на истината“. Красupките на цветята са азбука на природата. Жълтият цвят например показва интелигентността на дадено цвете, но то няма органи както човека да изрази своята интелигентност.

Като говоря за цветята и човека, правя аналогия между човека и ангелите. По отношение на ангелите хората са цветя. Значи нашите добродетели и недъзи, положителни или отрицателни, се явяват в тяхното царство като цветя. Ангелите изучават човека от неговия цвят. Не мислете, че в ангелския свят човек има такъв образ, както на земята. Там той е цвят, който се познава по краската си. Ако някой ви каже, че цветята имат очи, нос, уши като хората, вие бихте се смяли. Така би се смял един ангел, ако му се каже, че човек има очи, нос, уста, уши. Много естествено, пред ангелите човек няма такъв образ, какъвто ние познаваме. Те съзнават, че тези цветя-хора еволюират и казват: „Един ден, когато дойдат до нашето положение, ще придобият образ като нашия“. Ангелите са по-умни от нас. Те могат да се съобщават с нас, когато ние не можем да влезем във връзка с цветята. Ние ги късаме, тъпчем, без да подозираме, че им правим пакост. Ангелите изучават нашия живот по-добре, отколкото ние изучаваме цветята. Нашият мозък, както и съзнанието ни, трябва да се трансформират, защото има известни центрове, които са още в зачатъчно състояние. Новите идеи, които идат сега, се нуждаят от почва, а тя трябва да се създаде по някакъв начин.

– Отде ще дойде тази почва? От християнството. То подготвя хората за новите условия, за новата почва.

Апостол Павел казва: „Не от делата на закона човек ще се спаси, а от вярата“. Значи, когато хората разберат Божиите закони, тогава ще се спасят. Тогава светът ще се оправи и ще стане място на по-възвишена култура. При сегашните разбирания не е така. Не е въпрос да се вземат думите на Павла буквално. „Чрез вяра и дела“ – това са две школи. Вярата дава всичко, тя не е мъртва, но жива. Трябва да знаеш законите на ума. Живата вяра е свързана с ума. Пипнеш един камък и казваш, че е мъртъв. Ако знаеш законите, от камъка може да изкараш хляб, вода. Гледаш, че камъкът е покрит с мъх. Отде дойде този мъх? Твърдото съзнание – камъкът, как изкара мъха? Значи и той е разумен. В него се крие една

малка фабрика, която произвежда мъх. Знание е нужно за това!

Сегашните хора, както и вие, възпитани в стария дух, очаквате спасението си по чуден начин. То е спасение без ум. Който влезе в Божествения път, трябва да развива своята интелигентност, както и своето сърце. Човешкият ум е достигнал до известна степен на развитие, поради което голяма част от човешката раса е дошла до висока степен на интелигентност. Висшите същества, които са изпреварили сегашните хора в развитието си, се застъпват за своите малки братя и работят върху сърцата им. Така се създава културата на сърцето. Както сте сега, вашият ум не може да се облагороди. Вие имате интелигентност, но ви липсва мекота. Сега човешкият ум е изопачен. Каквото и да се каже на човек с такъв ум, той все ще се противопостави. Той няма мекота и здраво разбиране. Като те види, той не мисли да ти направи добро, но ще търси начин как да те използва. Той си казва: „Ето един учен, когото мога да използувам. Има син, дъщеря, и тях мога да използвам“. – Това не е култура.

Хващаш един кон, пипнеш го оттук-оттам и казваш: „Много хубав кон! – За талига ли е или за работа?“ Ако хванеш два коня, ще си кажеш: „Ето, с тях мога да изработя два декара земя“. Интелигентност, която само използва икономическите условия, не е истинска. Умствените органи трябва да се трансформират вътрешно, т.е. материята им коренно да се пресъздаде. Не си правете илюзии, че времето, условията ще съдействат за това трансформиране. Те само приготвят материала; други сили ще дойдат, те ще свършат работата. Например да мислиш за Бога, това е вътрешна сила в човека, която работи върху него и го преобразява. Казваш, че вярваш в Бога. Задай си положително въпроса, що е Бог? Като си зададеш този въпрос, като че умът ти се изпразва. Трябва да влязат в него природни сили и да заработят. – Що са природните сили? Това не може да се определи. Как ще определиш що е интелигентността? Ако искаш да дадеш известно обяснение, ти ще внесеш в ума си неверни неща. – Що е Бог? Съществува ли той? – Това може да се определи по следния начин: Имаш живеница на крака си. Викаш лекари, но никой не може да ти помогне. Животът ти е на косъм. Най-после се обръщаш към Бога с думите: „Господи, в Тебе е всичкото ми упование. Помогни ми, прати ми своята помощ, да позная, че съществуваш, че си Бог на живите и на всички помагаш. Обещавам да Ти служа, да посветя живота си на Тебе“. Ако си искрен и издържиш на обещанието си, Бог ще ти помогне и в скоро време

ще бъдеш здрав. Какво доказателство още искате за съществуването на Бога? Той е всесилен, на всички помага.

Казвам: Каквото обещаеш, ще го изпълниш. Не говоря за обещанието, каквото дал един циганин. Като била болна жена му, той обещал, че ще запали в църква една голяма свещ, да благодари на Бога. Като оздравяла жена му, той си казал: „Я дам, я не!“ Трябва да бъдеш положителен. Обещаеш нещо, ще го изпълниш. Щом си положителен, болестта ще мине. Ще почувстваш особено състояние на душата, особена вътрешна топлина, която така ще те разшири, че всичко около тебе ще се промени. Ще почувстваш една вътрешна благост и тих вътрешен глас ще ти проговори: „Прости на длъжниците си! Скъсай полиците им!“ Ако послушаш гласа, Бог ще те благослови. Ако не си готов да направиш това, ти скъсваш полиците, но после събираш парченцата, залепваш ги и отново търсиш длъжниците си. Гласът ти казва: „Не постъпи добре“. Ти действаш по Моисеевия закон. Длъжникът, от своя страна, трябва да бъде честен. Ако не може да плати дълга си, ще отиде при Господа да го кредитира. Нещо отвътре му казва: „Внимавай, много пъти си лъгал, затова си дошъл до тази мъчнотия“. Тихият глас те предупреди и се оттегля.

И тъй, използвай богатството, което Бог ти е дал. С него веднага можеш да изплатиш кармата си и да станеш съвършен. Ако не използваш богатството си разумно, ще попаднеш под друг закон и ще увеличиш кармата си.

В сегашното си развитие хората са дошли вече до дъното на ада, дето материята е най-гъста. Оттук те трябва да започнат да пъплят, да излизат нагоре. За това се иска голяма будност, да не изпадат в своето минало, да повтарят старите си слабости и грешки, Защо ще правят същите погрешки? Сега трябва да ги изправят, а не да ги повтарят. При пробуждане на съзнанието им, в което се намират, изправянето на погрешките е лесно. Веднъж направени, те лесно се изправят. Щом се натъкне на погрешката, човек казва: „Втори път няма да греша“. Той има спомен за нея и се пази да не сгреши по същия начин. Използвайте опитностите на своя минал живот, без да ги повтаряте. Христос казва: „Ако ме любите, ще опазите моя закон“. Наистина само чрез закона на Любовта човек ще опази заповедите, които му са дадени. Само чрез Любовта той ще се повдигне в по-висок свят. Само така той ще излезе от гъстата материя. Това означават думите на Христа: „Който има уши да слуша, нека слуша“. Аз продължавам в този дух: „Който има ум да мисли, нека мисли. Който има сърце да чувства,

нека чувства. Който има воля да работи, нека работи върху себе си. И Бог ще го благослови“.

Изпейте песента „Бог е Любов“.

Представете си, че тъй, както сте насядали, аз започна да раздавам на всички по едно, по две или повече житни зрънца. На едного дам само едно житно зрънце, на друг – две житни зрънца, на трети – три, на четвърти – четири и т.н. На някои дам по една, две и повече крини. Вие ще се чудите защо не давам по еднакво на всички. Важно е обаче как ще решите задачата си. Всички трябва да посеете зрънцата. Един ден ще ви питат: „Посяхте ли житото?“ И онзи, който получи само едно зрънце, ще отговаря посял ли го е. Няма да го питат колко ниви е посял, но ще го питат посял ли е зрънцето. Как ще се оправдава, ако не го е посял? Истината ще говорим. И детето може да говори истината. От тебе се иска да направиш само едно добро, а не сто добрини. Човек е дошъл на земята да направи само едно добро. Всичко друго е приготовление за това добро. Направиш ли това добро както трябва, всички ледове се стопяват и животът се осмисля. Това е вътрешната страна на живота. Казваш: „Аз не мога да направя това добро“. Това е най-малкото, което се иска от тебе. Истината иска малко, но добре направено. Ако живееш сто години на земята, от теб се иска да посяваш всяка година по едно зрънце. Не можеш ли в една година да отделиш пет минути за посяването на едно зрънце? Ако кажеш, че нямаш даже пет минути свободни, ти не говориш истината. Ти чакаш в бирарията десет и повече минути за една чаша бира, а нямаш пет минути за посяване на едно семенце. Човек намира време за ядене и пиене, а не е готов да отдели пет минути за едно семенце.

Мнозина се отказват да посеят своето семе, а са готови да сеят чуждите семена. Не се бъркайте в чуждите работи. Това е истината. Една семка, навреме посята, може да спаси света. Посей ябълчната семка и не мисли. Някой ще откъсне един плод от тази ябълка и ще се спаси. Искаш да направиш зло на някого. Минаваш край тази ябълка, откъсваш си един плод и го изяждаш. След това се отказваш от желанието си да направиш зло. Срещам един познат, разговарям се с него, а той ми казва: „Искам да държа една беседа, да изнеса истината“. Виждам тщеславието му и казвам: Ти напиши една хубава мисъл, това е достатъчно. – „Не се занимавам с дребни работи. Ще напиша една мисъл! Каква ще бъде тя?“ – Напиши на приятеля си: „Братко, почвата на твоята градина е хубава. Посей 50 плодни дървета“. – „Не ме интересува градината на моя приятел.“ – Там е всичкото

зло, там са спънките във вашия живот – вие пренебрегвате малките работи, а се занимавате с велики работи, за които още не сте готови.

Какво приложение може да се извади от тази беседа за абсолютната истина? Ако началникът ти иска да знае какво мнение имаш за него, ще му кажеш ли истината? Ето какво трябва да му отговориш: „Ще ти кажа истината, ако не си ми началник. Докато си мой началник, не мога да ти кажа какво мнение имам за тебе“. Не е умно, ако ми кажете да посея семената си на камениста почва. Ще ви кажа: „Тук не мога да сея“. Има правила де можеш да сееш. Ще се запиташ в себе си, позволено ли ти е да кажеш истината. За истината се изисква малко нещо. Трябва да бъдете умни. Истината може да се изнася в школата.

Помнете: В школата се благославят само тези неща, които излизат от вас. Ние трябва да си имаме печатница, защото, което сами изработим, ще бъде най-хубавото. Над нас сега имаше облаци, но като започнах да говоря за истината, забелязах, че те се премахнаха. Значи отгоре се радват. Който иска да каже истината, трябва да се моли да го научат как да я изкаже. Кажи: „Братко, мъчно ми е, че трябва да ти кажа истината, но принуден съм да я кажа. Нямам желание да те унижа и обидя“. Казвам: Трябва да бъдем служители на Бога, да проповядваме истината. Няма по-лошо от това да си лишен от помощ. – „Искаме да знаем истината, има ли някаква вина у нас, че тази година не може да имаме събор.“ Аз трябва да мисля дълго време, мога ли да ви кажа истината. И ако я кажа, ще ви ползва ли тя? Ще ви кажа само следния факт: Миналата година един брат каза, че този събор заприличал на сбор. Господ каза: „Следната година няма да имате събор“. Всички мислехте: „Този направил грешка, онзи направил грешка; този така направил, онзи така направил“. Има неща, които за вас са важни, а на Бога на ум не Му дохождат. Щом е сбор, от вас зависи да не е сбор, а да бъде събор. Събиране между Бога и вас трябва да има! Трябва да имате вътрешни преживявания. Аз мога да ви говоря отвън, но ако вие не отворите сърцата си, за да ви говори и Господ отвътре, всичко е безполезно. Значи братът, който се произнесе така за събора, е изразил едно течение в братството? – Да, така е. Някои казват, че първите останаха на втори план, а последните излязоха напред. Знаете ли, че с вашата неблагодарност вие ограничавате Господа? Изборът не е мой, аз правя каквото ми казва Господ. Вие казвате: „Учителят може всичко да направи“. Това, че сутринта сестрата падна и се удари на камъка, показва, че Господ иска да изправите живота си. Когато се чете или говори една беседа,

всякога присъства един брат от черното братство. Когато лошите хора искат да направят зло, тогава присъства един Бял Брат. Не можем да забраним на черния брат да слуша. Той е делегат, трябва да слуша. Разумните същества виждат недостатъците ни, докато са у нас още. Те лесно се изправят, но като се изявят навън.

Бог е щедър и ти трябва да използваш това, което ти е дал. Изобилието си има свое място. Всички имате добри желания, но трябва да знаете начина как да ги проявите. Например някой има доброто желание да ме покани на гости у дома си. Той приготвя много ядене, баници, плодове. Като дойда, аз взимам със себе си няколко приятели, да се изяде всичко това, да се благословите. Може да остане нещо – десетина ореха, няколко ябълки, колкото за благословение на децата. Какво ще стане, ако аз съм ял, преди да дойда? Аз бих желал каквото правите за мене, да го правите и за другите. Това ме радва. Трябва да знаете закона, че всякога не можете да се събирате. Има времена, когато гости не могат да дохождат, и вие не може да отивате на гости. Ако се държите за Господа, с топ не могат да ви разбият.

А пък съборът и тази година ще стане. Ние ще му намерим времето. Не е само денят 19 август, има още по-хубави дни. Днес правим приготовление за събора. Тук сме дошли около сто души. Ако Господ не е с нас, защо ни е събор? Трябва пак да дойдем тук, защото има хубави магнетични места. Всичко в природата е символи. Хубавото днес са облаците на небето. – Те приличат на вълна, която може да се преде. Да, трябва да се преде. Ето как може да се използва екскурзията. Като се върнете в града, всеки да напише по едно хубаво писмо в провинцията. Не е важно дали ще пишеш на познат брат или сестра.

Вие искате всякога да бъда весел, разположен. Аз някога се боря с вълка, вадя овцата от него, удрям го. Вие казвате: „Учителят е неразположен“. Как мога да бъда разположен? Друг е въпросът, ако съм в градината и бера плодове. Казвам: Елате да ви дам. Виждате, че един брат е неразположен. Той е слязъл долу. Съберете се пет–шест души, пратете му добри мисли и така ще го повдигнете. Това поне можете да направите. Писанието казва: „Молете се един за друг“. Много същества от черното братство искат да дойдат горе, но те не са в състояние да разберат всичко.

Тази сутрин по интензивност на електричеството ние бяхме на повече от 7000 метра височина. Иначе височината тук е 2520 метра. Сестрата, на която стана лошо сутринта, не се разболя, но не можа да издържи на тази

височина и трябваше да яде. Изстиването на лицата, посиняването се дължи на интензивността на електричеството. А 2520 метра е обикновена височина. Забележете, че когато се молехте, някои не можеха да държат ръцете си нагоре. – Значи ние бяхме на същата височина, на която Моисей получи заповедите на Синайската планина. Тогава и на нас може да ни се даде нещо. И друго, при височина над 7000 метра ние сме били и в Агарта. Значи и оттам можем да получим нещо. – Да, били сте и там. Беседата, която ви говорих горе, иде оттам. Вятърът идеше от изток. Конете, които видяхме на Черния връх, бяха на наше разположение. Конят притежава магнетични сили.

Колцина от вас имате добри вътрешни условия да отидете на Мусала? Първо, изисква се дълбоко вътрешно разположение, да няма никакво раздвояване. После да нямате никакви домашни пречки. Колко дена бихте желали да останете там? – „Най-малко четири дена.“ – Знаете ли, че там е студено, безсъница ще има. Воля се изисква за това. Трябва да имате и топли дрехи. Доволни ли сте днес? – „Много сме доволни.“ – И аз виждам, че сте много доволни.

Най-високите места са електрични. Тук, дето спряхме – под Резньовете, е магнетично място. Има магнетични впадини. Това място е отлично за събор. Или съборът може да стане в Рилската пустиня, при олтара. Там е отлично, има гори, дърва, вода и шосе. Там можем отлично да организираме събора. Можем да го направим.

В духовния свят един нисък връх може да бъде висок, а високият връх може да бъде нисък. Това зависи от интензивността на силите, които действат там. – „Тогава право е, дето казват, че най-високият връх е Голгота, защото там се изживяха най-интензивни страдания.“ – Да, навремето си там Христос е разрешил една от най-важните задачи. Такава беседа в салона не може да се говори.

28. Беседа от Учителя, държана на
Черни връх, 26 август 1923 г.

Пътят на героите

По отъпканите пътища лесно се ходи, но по пътя, който сега се проправя, само герои ходят. Оттук можете да разберете колко време е употребил Бог, докато създаде Вселената, докато нагласи времето и момента за дохождането на всички хора по лицето на земята, да ги постави в техните съответни гами. Каква велика хармония и музика има в това! Хиляди и милиони хора да изразят своя живот – всеки на своя час и на своята определена минута! Животът, сам по себе си, е най-хубавата песен. Когато хората на земята страдат, пъшкат и изпитват най-големи горчивини, ангелите на небето се радват и изпитват най-голямата приятност. Защо ангелите се радват? Те разбират дълбокия смисъл на страданието, знаят, че в него се крие благото на човечеството. Това съчетание между скръбта и радостта съставя вътрешния смисъл на една музикална пиеса. В скръбта има голяма дълбочина. Великите идеи се раждат след големи скърби. Радостта е външен израз на живота, а скръбта – вътрешен. Радостта може да се уподоби на млада мома, а скръбта – на майка с деца. Радостта отива при баща си натруфена, облечена по всички правила на модата. Докато е у дома си, тя е радост и за себе си, и за окръжаващите, и всички я обичат. Щом се ожени и излезе вън от къщи, тя е скръб и за себе си, и за близките. Това е вярно и по отношение на нашия живот. Докато сме в рая, ние сме радост и за себе си, и за всички около нас; щом излезем от рая, ние сме скръб и за себе си, и за окръжаващите. Наблюдавайте колко минути през деня сте радостни и колко минути през деня имате мрачни мисли, съмнения и неразположения. Това не е само с вас, но с всички хора.

Аз често наблюдавам проявите на една от нашите котки на „Изгрева“. Тя влезе някой път в стаята ми, пообиколи, намести се добре около печката и заспи. Както спи, изведнъж се стряска, скача, оглежда се наоколо и пак заспива. Защо се стряска? – Някакво видение има: или някаква мишка изскача насреща ѝ и не може да я хване, или някаква птичка подскача пред нея, или някой я гони и т.н. Тази котка сънува. Всеки може да се запита: „Какво представят сънищата? Защо човек не може да спи спокойно?“ Често хората казват: „Земният живот не е сън“. Действително обикновеният живот на хората не е нищо друго, освен продължителен сън, но има разлика между спящия живот на хората и краткия сън, който прекарват

вечер.

Та казвам: При сегашните условия на живот, ние сме дошли на земята да се учим. В това състояние на развитие, в което се намират съвременните хора, те не са още готови да се върнат на небето. Хората трябва да се приготвят за това и пак да се върнат, отдето са излезли. Във вечността нещата не се повтарят. Няма два еднакви момента в природата. Ти не можеш да се върнеш на старото място, от което си излязъл, докато не придобиеш нещо. Непременно трябва да има някаква разлика между първото положение, при което си излязъл, и второто, при което се връщаш. Ако при сегашните условия някой иска да се върне на небето такъв, какъвто е излязъл, той ще бъде нещастен. По същия закон, ако някой болен излезе всред природата, колкото красиво да е там; колкото слънцето да грее приятно, колкото птичките да пеят весело и хубаво; колкото изворите да шуртят весело, той ще бъде недоволен – има нещо, което го смущава. Този човек, за да разбере красотата и величието на природата, трябва да се освободи от своето болезнено състояние. Значи, за да може човек да проникне в духовния живот, той трябва да бъде здрав, защото този живот е интензивен. Под думата „здраве“ се разбира „светост“. Само светият човек е напълно здрав. Грешният човек пък губи своята енергия безразборно, вследствие на което той е лишен и от здраве. Следователно думата „здраве“ може да се замени със „светост“.

Вие питате: Защо хората губят своята енергия, а оттам и своето здраве? – Защото не разрешават правилно задачите на своя живот. Например, когато се намерят в известни изпитания, те не трябва да питат защо е дошло това изпитание, но трябва да мислят как да излязат от това изпитание, какво се изисква от тях в дадения случай. Според мене да разрешавате защо ви е дошло известно изпитание, това е една от трудните задачи на живота. Не се спирайте върху разрешаването на трудните въпроси. Това ще бъде една от вашите последни задачи. Да допуснем, че вие по погрешка сте хванали кривия път. Какво трябва да правите сега? Най-първо, ще търсите начин как да излезете от този път, а след това ще питате кой е правият път. Има ли смисъл, след като сте влезли в кривия път, да питате за какво и защо сте попаднали в него? Когато сте влизали, не сте мислили, а сега, след като сте дошли до края, казвате: „Не е този пътят“. Не е време да питате, защо сте попаднали в кривия път. Първият и важен въпрос за вас е да намерите краткия път към небето, който ще ви изведе на правия път.

Мнозина питат, защо са дошли на земята. Казвам: Ти си дошъл вече, няма какво да питаш. Трябва да разрешиш следния въпрос: как да прекараш живота си на земята, как да се справиш с доброто и злото. Можеш ли да прекараш живота си тъй, както Бог изисква? Тази е главната мисъл, която трябва да ви занимава и трябва да приложите тази година в живота си. Разрешите ли този въпрос правилно, вие ще заякнете. Да живеете правилно и в съгласие със законите на разумната природа в това седи вътрешната философия на живота.

Често вие не различавате известни ваши състояния, вследствие на което страдате. Аз наричам някои от тия състояния „лукави изкушения“. Например нещо вътре в тебе те дразни и ти казва: „Не стой като овца, махни с ръка, тропни с крак, повдигни тона на гласа си, закани се, че ще направиш това-онова“. Друго нещо в тебе тихо, спокойно ти казва: „Остави това настрана, не се смущавай!“ Питам: Отде идат тия две състояния у човека? Нито едното, нито другото състояние са твои. Питам ви: На какво се дължи напорът и напрежението на парата, която се намира под капака на парния котел? Огънят ли е причината за това, или самата пара? Истинската причина за напрежението на водните пари лежи в човека. В дадения случай водата и огънят са наблизо един до друг, но те не се спогаждат. Водата не търпи огъня близо до себе си, тя не го иска. Огънят се влюбил в нея, иска да я хване, да я застави да го обикне, но тя му казва: „Не те искам!“ Тя търси път да излезе навън, да се освободи от него, но той ѝ казва: „Докато си тук, аз ще ти дам един урок, ще те заставя да свършиш една работа“.

Също така някои от вас се намират в положението на водата. Какво трябва да правите? – Ще завъртите крана на колелото, ще излезете навън и след това ще кажете: „Втори път не влизам в този котел“. Мислите ли, че положението на огъня е приятно? Като изгори, той казва: „Всичко се свърши с мене, дадох всичката си енергия, загаснах и на пепел станах“. Положението на водата е по-добро: тя се превръща в пара и отива в пространството. Огънят казва: „Да се влюбиш, това значи да изгубиш силата си, да се превърнеш на пепел и да те изхвърлят навън“. Казвам: Да, това е любов на пепелта. Огънят и водата са вещества от две различни категории. Огън, от който се получава пепел, стои по-ниско от водата; обаче огън, който не се превръща в пепел, стои по-високо от водата.

И тъй има много категории огън. Това, което хората наричат страсти, то е огън, от който остава пепел. Когато говорим за Божията Любов, ние разбираме огън, при който не остава никаква пепел. В проявите на тази

Любов има абсолютна хармония. Когато водата се намира под действието на този огън, тя не излиза навън и котелът не се пръска. В този случай водата е носителка на живота. За тази вода именно Христос казва, че тя е живият извор. Тази вода извира само под влиянието на Божествената топлина. Топлината е носителка на Божествената Любов, даже и в най-малък размер. Ето защо, когато човек се приближава при един извор и гледа как блика, той изпитва приятно чувство. Водата, която извира от дълбочината на земята, събужда в човека красиво, възвишено чувство.

Казвам: Мисълта на човека трябва да бъде извор – непрекъснато да блика. Тя не трябва да потъва в земята, а винаги да извира. У човека има мисли, които потъват в земята, а има и такива, които отиват нагоре, бликат като водата на чистия извор. Добре е нашите мисли да извират и постоянно да отиват нагоре. Първото необходимо нещо за всинца ни е да вкусим, да опитаме сами плода на нашите мисли и чувства. Като се убедим, че те са първокачествени, да ги предложим и на другите, и те да вкусят от тях. Те са Божественото благо у нас. Ти пръв опитай хубавото в себе си, което Бог ти дава, задръж част от това изобилие за себе си, а останалото изпрати вън в света. Много от нашите мисли са плод от мисълта на по-висши същества. Когато някоя семка от тия плодове попадне в ума, в сърцето, в душата ни, тя вече сама по себе си се организира. Това са Божествени идеи, които проникват в нас. Те са голямо богатство. Ако всеки ден във вашата душа прониква по една от тия малки скъпоценни мисли, в продължение на десет години вашият живот коренно ще се измени.

Сега, в този живот, всички хора – и религиозни, и светски – търсят външни блага. Трябва да знаете обаче, че благата ще дойдат само след завършването на живота. Щастието, което търсите, е материалната страна на живота, то подразбира материални блага на земята. Щастието не може да съществува без материални блага. Значи човек може да бъде щастлив само след като завърши своя живот. Затова не търсете щастието на земята, но търсете блаженството. То подразбира един велик процес на усъвършенстване. Блажен е онзи човек, който постоянно се усъвършенства, защото той никога не остарява. Блаженството е процес на душата, която постоянно расте. В него се крие вечната младост. Щастието може всеки момент да се изгуби и отново човек да бъде нещастен. Затова се казва, че на земята човек не може да бъде щастлив. Щастието на земята е постижимо относително, когато блаженството е напълно постижимо. Всеки вярващ човек всеки момент трябва да се стреми към блаженство. То

е благото на живота. Христос казва: „Блажени вярващите, блажени милосърдните, блажени кротките“. Де ще проявите кротостта? Срещу кротостта трябва да се яви нещо противоположно на нея, от друго естество. И любовта, и доброто имат своя противоположност. Трябва да знаете, че светът е построен върху противоположности. Бог едновременно е създал и рая, и ада. Той е създал жителите на небето и жителите на ада. И едните, и другите действат свободно, по избор, но техните мисли, чувства и действия се контролират, хармонизират, като се използува разумно и едната, и другата страна. Ако ме разбирате правилно, ще разберете и смисъла на стиха от Писанието: „Всичко съдейства за доброто на онези, които любят Господа“. Не се плашете от лошото, което ви сполетява в живота. Случват ли ви се страдания, за ваше добро са; изгубите ли вярата си, за ваше добро е; разгневите ли се, за ваше добро е. Всичко това са временни състояния, от които ще научите нещо. Това, че сте изгубили вярата си, е едно лъжливо чувство. Всичко, което човек изгуби, може да го намери, но допусне ли в себе си мисълта, че изгубеното не може да се намери, той е на крив път. Например някой казва: „Изгубих живота си“. Не, животът не може да се изгуби. Той е излязъл от Бога и при Бога ще се върне. Всичко хубаво ще се върне към Бога. При това вие трябва да знаете, че сте обиколени от много разумни същества, които следят за всички. Те са свидетели на всичко, което се върши в света. Питам: Мислите ли, че тия същества, които ви любят, спят? Мислите ли, че майката, която обича своето дете, ще спи, когато то е в някаква нужда? Не, тя постоянно бди върху него. По същия начин върху вас бдят всички същества, които ви любят. Ако ние заграждаме с плет, със стени нашите къщи, мислите ли, че онези, които ни обичат, няма да турят такава ограда около нас? Трябва да държите положителна мисъл в ума си. Често вие прекъсвате връзката с невидимия свят, с онези същества, които ви любят, и по този начин се разколебавате в живота си.

В своите наблюдения аз съм виждал силни натури, с убеждение, които обаче, като дойдат до големи изпитания, се разколебават. Казвам: Когато човек започне да се хлъзга, да пада, нека се остави да падне до дъното, а не само до половината. По-надолу от дъното той не може да отиде. Ако правиш опит, направи го докрай. Ще кажете: „Това е страшно“. Не, когато съзнанието на човека е будно, при такъв опит той ще научи много нещо. И това вече не е падане, но слизане. Затова казвам: Ако слизаш, слез до дъното. Първата мисъл, която постоянно трябва да

държите в ума си, е, че Божествената ръка, Божествената сила крепи всяка душа. Тя е свързана посредством една нишка с невидимия свят, затова никога не може да избяга от Божия промисъл. Някога вие казвате: „Аз ще напусна живота на земята“. Аз зная де ще отидете. Напуснете ли земята, вие ще отидете в ада. Адът е голям град с много улици. Там хлябът се продава много скъпо, а водата мъчно се доставя. След като си жадувал два–три месеца, трябва да раздадеш всичкото си богатство, за да се намери някой да ти донесе поне една чаша вода. Адът е за богати хора, а не за сиромаси. Който иска да живее в ада, трябва да има много пари. А сиромахът трябва да живее на небето. Небето е място за сиромаси – там се отива без пари; там може да се живее на кредит. Който е богат и пожелае да слезе в ада, нямам нищо против, нека отиде там; сиромахът обаче да не прави този опит. Като спечели много пари, ако иска да слезе в ада, може да направи този опит.

Как ще разберете мисълта на Христа, изказана в следния стих: „По-лесно камила ще мине през иглени уши, отколкото богатият да влезе в Царството Божие“. В този стих не се говори за слизане в ада. Аз ви казах, в ада може да слезе само богатият. Там са нужни пари за ядене, за пиене – навсякъде скъпо се плаща. Вследствие на това и най-богатият човек, след като поживее няколко години в ада, започва да обеднява и страдалец става. Като ги оберат там, гледат по някакъв начин да ги изпратят на земята. За тази цел съществуват специални комисии, които гледат да оплитат хората на земята; заставят ги да се женят, за да се преродят чрез тях сиромасите от ада. Те идват на земята, да забогатеят отново. Сиромасите, които идат от ада, са опасни хора – да ви пази Господ от тях! Те са били някога богати, но днес по-лоши хора от тях няма. Затова и в Писанието се казва: „Пазете се, когато лошите хора на земята се увеличават“. Тези хора могат да влязат в тялото ви, а именно, могат да се промъкнат в ума ви като мисъл, и в сърцето ви като чувство. По този начин те всяват раздори, противоречия, съмнения и ви обръщат с главата надолу. Аз наблюдавам някоя сестра: днес се намира на третото небе, вдъхновена и радостна е, но след един месец я виждам посърнала и обезсърчена. Какво има? – „Изгубена съм!“ Аз си мисля: При тази сестра е дошъл някой сиромах от ада. И всичкото си имане да дадеш на този сиромах, не си в сила да го направиш щастлив – той е все недоволен. Това е опитност, през която всички ще минете. Затова ви е нужен Учител в света, Той да ви води в пътя, който трябва да минете. Значи изисква се разбиране на Божествения живот.

И тъй използвайте изобилието, което ви носи новата година! Знайте, че всичко, което става в света, не е произволно. Страданията, мъчнотиите, нещастията се явяват като естествени последствия от стремлението ви да търсите лесния път. Вие искате да бъдете самостоятелни, търсите начин да живеете вън от Бога. Искайте да бъдете самостоятелни, независими от другите хора, но никога не искайте да бъдете независими от Бога. Спазвайте следния закон: Всеки, който иска да се усъвършенства, трябва да има връзка с Цялото, с Бога. Влезе ли във вас мисълта, че можете да живеете без Него, върху вас ще дойде най-голямото нещастие. Мислите ли така, ще скъсате връзката си с Цялото. Каквото и да става в света, дръжте тази връзка! Богат ли си или сиромах, учен или прост, каквото положение да заемаш, дръж връзката с Великия Център на живота и не се бой!

През тази година желая на всинца ви да държите връзката си с Бога! Тази година искам да се роди във вас новата мисъл, да се свържете не с богатите на ада, но със сиромасите на небето. На небето те са сиромаси, но дойдат ли на земята, те носят пълни торби. Богатите от ада, като дойдат на земята, носят празни торби. На нас не ни трябват просяци с празни торби. Ние искаме хора с пълни торби. Ние искаме крушата да бъде пълна с плодове. Кой от вас би искал крушата да бъде безплодна? Кой от вас би искал лозата да бъде безплодна? Кой от вас би искал кесията му да бъде празна? Кой от вас би искал главата му да бъде празна? Кой от вас би искал стомахът му да бъде празен? На нас не ни са нужни празни торби. Някои от вас казват, че животът е празен. Не, животът има пълнота в себе си, но тази пълнота се придобива само във връзката с Цялото. Имате ли тази връзка, вие ще влезете в новия живот.

Като говоря за живота, аз не разбирам само външната му страна, но и вътрешната. Схващате ли така живота, вие ще знаете, че при каквито условия и да попаднете, Бог всякога може да ви помогне. Величието на Бога седи в това именно, че и при най-трудните условия Той може да ти помогне, да те извади от тия условия и да ти даде знание и мъдрост. Ако уповаваш на Бога, дето и да си, Той ще превърне и най-лошите условия в добри и ще ти съдейства за добро. Като излезеш от лошите условия, ти ще Му благодариш. Аз желая и най-лошите ви условия да се превърнат в добри. Но казвам: Имайте вяра, че Бог ще изведе всинца ви на правия път. Той няма да остави нито една душа в тъмнина. В Откровението се казва: „Чух цялото създание да слави Бога“. В края на краищата, когато Бог примири всички хора помежду им, когато ги извади от лошите условия, те

ще славят Бога. Вие ще имате страдания, но след страданията ще дойдат радости и ще изпитате Божията Любов, Мъдрост, Истина, Правда, Божието милосърдие. Той ще ви даде всичко, каквото има, ще ви помага във всички предприятия. Той е единственият, Който може да ви извади от трудните условия и да ви ръководи в новия път.

Сега задръжте тази хубава мисъл – връзка с Бога, та като се срещнете, да знаете, че всички имате тази връзка. Тя ще ви помогне да трансформирате всички състояния. Ако понякога сте лоши, то е по причина на това, че сте бедни. Бедността е празна торба, невежеството е празна торба; всички недъзи, всички отрицателни качества са празни торби; болестите са празни торби; съмнението е празна торба; безнадеждността е празна торба; безлюбието е празна торба. Щом сърцето ви се изпълни с Любов, то е пълна торба. Затова сърцето на човека трябва да бъде всякога пълно с Любов. Някой казва: „Сърцето ми е грешно“. – Щом сърцето ти е грешно, изхвърли греха навън и на празното място постави Любовта.

Ще ви прочета второ Послание Петрово, 2 глава от 13 до 20 стих. То се отнася до жителите на ада. Апостол Петър описва влиянието на жителите на ада. Те влизат в умовете на хората и постоянно им говорят; те развращават хората и мнозина падат. Често човек дохожда в стълкновение с тия жители на ада.

Ще ви прочета и от второто Послание на Йоана, 2 глава. Той пише за жителите на небето, описва какви са те. Силният трябва да побеждава. През тази година гледайте да познавате тия състояния, да изучавате теченията, както и мислите, които постоянно проникват във вас. И най-после, използвайте вашата опитност. Често ние казваме: „Аз мога“. При това виждаме, че не можем. Когато една работа може да се свърши от трима души, а само единият от тях казва, че може да я свърши, той се намира в лъжливо положение. Ето защо, когато се намирате в трудно положение, употребете следната ценна формула: „Господи, Ти всичко можеш! Твоят Дух, Който си изпратил да ме ръководи, чрез Тебе всичко може. И аз, чрез Твоя Дух, всичко мога“. Така е: когато Бог всичко може, и Духът, който изтича от Него, всичко може, и аз, чрез Духа, който ме ръководи, всичко мога. Кажеш ли, че всичко можеш, без да имаш предвид Бога или Неговия Дух, ти си на крив път. Моисей само веднъж си позволи да каже: „Аз не мога ли да изкарам вода от тази канара?“ – и не можа да влезе в Ханаанската земя. Моисей беше велик пророк, но само заради тези

думи, които отправи към евреите и не прослави Бога, отдели се от Цялото и не можа да влезе в Ханаанската земя. Казвам: Щом Моисей се подхлъзна и не можа да влезе в Ханаанската земя, колко повече един обикновен човек! Затова пред каквото положение да се намериш, ще кажеш: „Господи, ти всичко можеш! И Твоят Дух, Който излиза от Тебе, всичко може. И аз, чрез Духа, Който ме ръководи и упътва, всичко мога!“

Ще ме запитате: Кога да произнасяме тази формула? Когато се намерите в най-трудно положение. Произнесете тази формула един, два или три пъти, докато победите. Приятно е човек да побеждава. Лошо е, когато той изгуби присъствието на духа; когато изгуби смисъла на живота; когато отслабне. Тогава всичко наоколо му се вижда опако: хората – лоши, и той търси начин как да избяга. С бягане работа не става. Ако бягаш, в ада ще отидеш. Ако се качваш нагоре, на небето ще отидеш. Турците имат една поговорка: „Бягането на котката е до плевника“. И наистина, като подгониш една котка, тя хуква да бяга из къщата, из двора и като погледнеш – скрила се в плевника. По същия начин и вие казвате: „Да бягаме!“ С бягане въпросите не се разрешават. Де ще бягате? Да отидете при Бога, разбирам. Оставете бягането, но кажете в себе си: „Колкото и да е трудна тази работа, аз ще я свърша с Бога и с Духа, който ме ръководи“.

И тъй, при всички трудни условия на живота си, употребявайте тази формула.

29. Беседа на Учителя, държана на Бъдни
вечер, 6 януари 1928 г. в София, „Изгрев“

Пред новата епоха

Пътят на живота е труден. В този път се изявяват Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина. Чрез тях животът постига своето предназначение.

Мнозина се стремят към лично щастие. Личният елемент в човека не води към истинско щастие. В Любовта е скрит елементът на това щастие. Тя е костилка, от която пониква животът. Когато Любовта посети човека, той се разширява. Ако измери врата, ръцете си, ще забележи едно микроскопическо разширяване. Казано е, че Любовта побеждава злото. Ето защо само онзи може да воюва със злото, който носи оръжието на Любовта в себе си. Ако нямаш Любов, не воювай със злото. То ще те победи. Любещият, т.е. човекът на Любовта, е отворил сърцето си за всички. Ако срещнеш човек, който се е отворил само за едного, знай, че тебе не може да обича. И да те обикне, скоро ще ти измени. Може да те обича само онзи, който е възлюбил всички. Ако те обича човек, чрез когото се проявява Божията Любов, той винаги ще те обича. Тази Любов е непреривна и вечна. Трябва ли всеки ден да питаш този човек обича ли те? Любов, която се прекъсва, която се явява и изчезва, не е истинска. – Кое обичаме в човека? Възвишеното, Божественото начало. То е вечното, неизменното начало в човека. Човек минава през три фази: детство, възмъжалост и старост. Ако го фотографирате в трите фази, ще видите три различни образа. Колкото и да се различават един от друг, една същина имат те: едно вечно, неизменно начало – Божественото. Останалото са сенки на човешкия живот. Ние сме още в сенките на живота. Човек трябва да се стреми да намери своята душа. Щом намери душата си, той ще вижда душата и на своя ближен. Не можеш да познаеш човека, докато гледаш само на неговата външност. С това се обяснява защо ти не обичаш едного, а друг го обича. Ти гледаш само външността му, а той го познава отвътре, познава неговата душа. Казваш: „Нищо особено не намирам в този човек“. Защо не виждаш нищо в него? Защото не го обичаш. Питай онзи, който го обича, какво вижда в него? Той казва: „Интересен е този човек“. Ти разлистваш една стара книга и казваш, че не е интересна. Друг казва, че е много интересна. – Отде знае той това? Чел я човекът.

Като изучавате проявите в Любовта на даден човек, виждате, че тя постоянно се прекъсва. Обаче това може да е привидно. То се отнася до

външното съзнание на човека, а не до неговата същина. Има външни препятствия, облаци в съзнанието, които прекъсват привидно Любовта. Докато земята се върти около оста си, всякога ще има ден и нощ, добро и зло, падане и ставане. Щом излезеш на известна височина над земята, няма да има вече ден и нощ. Колкото в по-висока област на съзнанието си се качваш, толкова по-непреривна е твоята Любов. Седиш в стаята си и гледаш през прозореца. В това време приятелят ти минава. Ти следиш движенията му и го виждаш на едно място. След малко той се изгубва от погледа ти. Това става, защото сте на еднаква височина. Ако се издигнеш на по-високо стъпало, постоянно ще го виждаш. Значи колкото на по-високо стъпало стоиш, толкова Любовта ти е непреривна.

Едно от правилата на Любовта гласи: „Пази свободата на другите, както пазиш и своята“. Някой пречи на свободата на другите и ги ограничава. – Защо? Защото той е вън от Любовта. Казваш на някого: „Ти не ме обичаш“. – Остави човека свободен, не се меси в неговата свобода. Той е свободен да те обича, или да не те обича. Когато всички те отхвърлят, когато гледат на тебе като на измет, знай, че има Един, Който те обича. С тебе върви един ангел и ти казва: „Не бой се, Господ те обича! Твоята работа ще се оправи. Не ставай дете!“ Един баща имал десет деца. На всички купил по една кукла, на последното само не могъл да купи. То започнало да плаче, защото другите деца му казвали, че е лошо, че баща му не го обича. Като виждал как плаче, бащата го утешавал: „Не плачи, утре ще купя и на тебе кукла“. Казвам: Всички хора плачат все за такива кукли. Освен физически, има и духовни кукли, за които плачат хората. Като живеят по този начин, хората постепенно остаряват. Остаряването е закон за отдалечаване. Когато нещата се отдалечават, те стават невидими. Старите възгледи състаряват човека. За да се подмлади, той трябва да се откаже от тях.

Всички говорят за Любовта, без да я познават. – Защо? Защото първо не познават себе си. Казваш, че обичаш някого и ти е приятно. Щом чуеш, че той обича друг, става ти неприятно. Кои са отличителните качества на Любовта, Мъдростта и Истината? Казано е в Писанието: „Възлюбил си Истината в човека“. Значи това, което обичаш в човека, е Истината. Човек, който има вяра, може да пази тайна. Каквато тайна му повериш, той ще я запази. Ако възложиш някаква работа на онзи, който носи истината в себе си, той непременно ще я свърши. Любовта е майка, Мъдростта е бащата, а Истината – синът. Друго сравнение: Любовта е основа, Мъдростта е

киселина, а Истината – сол. Човекът на Любовта е огнище, което топли всички. Човекът на Мъдростта е фар, който осветява и пръска светлина, а човекът на Истината е хлебарят, който дава хляб. Любовта дава, Мъдростта обзавежда нещата, а Истината ги пласира. Законите са резултат на Истината. Истината носи свобода и дава възможност на човека да се прояви. Казват, че истината била горчива. Това е неразбиране на нещата. Кога е горчиво на човека? – Когато е болен, или когато греши. Значи горчивината е нещо неестествено за човека. Не може да грешиш и да носиш Истината в себе си. Горчиво е на човека, когато лъже. Тогава той губи свободата си. Истината е трансформатор. Тя дава насока. Тя освобождава човека от неговите мъчнотии. Истината примирява хората с противоречията им. Те свободно носят бремето си. Истината оценява нещата. Тя иска да знае тяхната същина. Мъдростта прониква дълбоко в тях и ги осветлява. Любовта носи топлина и всичко разтопява.

И тъй, Любовта продължава живота. Мъдростта огражда живота. Човекът на Любовта е същевременно умен. Значи същевременно той е и мъдър, и истинолюбив. Любовта, Мъдростта и Истината са неделими.

Любовта дава материала. Мъдростта нарежда материала. Истината работи с него. Както Соломон имал много жени, така човек има много желания. Едно основно желание е нужно на човека – да придобие Любовта. Той трябва да има само една основна мисъл – Мъдростта. Като има това, другите неща сами по себе си ще дойдат.

Спазвайте следните три правила в живота си: Да се освети Името Божие в нас.

Да търсим Царството Божие и да работим за въдворяването Му на земята.

Да изпълняваме волята Божия.

Човек иде на земята, първо, да изправи погрешките си. После – да забогатее с добродетели. Най-после, да изправи чуждите погрешки и да плати за тях, както направи Христос. Така той ще уреди живота на човека и ще въдвори Царството Божие на земята. Преди да отидеш при хората, ще отидеш при Бога. Само така ще забогатееш и ще има какво да даваш. Ако искаш да се освободиш от влиянието на Бога, ще сгрешиш. На това се дължи грехопадането. Тогава се явила черната раса. Излязъл си от Бога, а искаш да се освободиш от Него. Това е невъзможно! Как ще се отдели частта от Цялото? След това се явила червената раса, в която действа самосъзнанието, т.е. мисълта, че без Бога няма живот. После са дошли

жълтата раса и бялата раса – хората на по-високото съзнание. Шестата раса – светещата раса, иде сега. Тя носи светлината. Тя носи абсолютната вяра. Народ, който има вяра в Бога, не може да загине. Пророк Иона прекара в утробата на кита три дена. На третия ден китът го изхвърли навън, защото той беше постоянно в молитва. Като реши да служи на Бога, китът го изхвърли на брега. Следователно и болният, за да оздравее, трябва да служи на Бога.

Веднъж дойде при мене един болен, богат човек, искаше да го излекувам. Казах му: Аз взимам скъпо за лекуване. Ще те излекувам само ако раздадеш всичкото си богатство на бедните. – „Не може ли поне половината?“ – Не може. – „Ами трите четвърти?“ – Не може. Всичко ще раздадеш! Не само това, но като раздадеш всичкото си имане, ще обещаеш да служиш на Бога. След това ще кажа само една дума и ще те излекувам. Чрез болестта ти изплащаш задължението си към някого. Обаче ако се обърнеш към Бога с желание да Му служиш, Бог плаща заради тебе. Само така човек може да бъде свободен и здрав. – „Как се изразява служенето?“ – Каквото правиш, прави го за Господа. Който служи, който се жертва, пръв той се ползва.

Двама пътници минавали зимно време на коне през една гора. И двамата били религиозни. На пътя те видели замръзнал човек, полумъртъв. Единият пътник си казал: „Кой ще слиза от коня да се занимава с него?“ Другият веднага слязъл от коня и започнал да търка със сняг замръзналия. Човекът започнал постепенно да се съживява. От търкането и пътникът се стоплил. Обаче онзи, който продължил пътя си, започнал да се вкоченясва от студ.

Аз правя следния извод: Истинско добро е това, което засяга цялото човечество. Една мисъл е права, когато засяга цялото човечество. Когато мислиш, чувстваш и действаш така, Бог те благославя. Ще кажете, че нямате време да правите добро. Не, за всичко има време. Нужно е обаче търпение, да дочакаш времето. Дойде някой и ме пита как да постъпи при даден случай. Отговарям: Когато дойде някой при тебе и те пита как да постъпи, ти се постави на неговото място и виж как би желал да постъпят с тебе. Значи ще постъпваш с другите така, както искаш да постъпват с тебе. Велико нещо е да направиш добро. Ако направиш добро на някого както трябва, колкото да е малко то, никога той няма да го забрави. Важно е да направиш доброто навреме, когато човек има нужда от него. Виждаш, че някой дава парче сух хляб на просяка. Не го осъждай защо постъпва така, а

ти му дай пресен хляб. Хората още не са дошли до истинското добро. Те сега се учат да правят добро. Когато правиш истинско добро, с него заедно ти даваш и светлина от себе си.

Ще приведа един интересен случай от живота на Шлятер – виден американски лечител. Той попаднал на един болен, при това беден човек. Шлятер го излекувал и докато се настани на работа, взел го при себе си. Понеже имал само десет долара в джоба си, дал пет долара на бедния, а останалите пет долара задържал за себе си. През нощта бедният откраднал палтото и панталоните с петте долара на Шлятера и избягал. След това трябвало Шлятер да работи цял месец, за да си купи дрехи. След няколко години той срещнал същия човек в Сан Франциско, пак болен. Шлятер и този път се заел да го лекува.

Един мой познат от Нови пазар ми разправяше следната своя опитност: „Един ден бях така изпаднал, имах само един лев в джоба си, едва за парче хляб. Мислех си: Как ли ще изкарам другите дни? В този момент при мене се приближи един просяк, искаше помощ. Помислих си: Ако дам лева, ще остана гладен. Обаче отвътре нещо ми казваше: „Дай лева, не мисли за утрешния ден. Не го ли дадеш, ще ти се случи нещо по-лошо от глад“. Послушах този глас и дадох лева на просяка. От този момент моите работи започнаха да се нареждат добре“.

Казвам: Разумният свят изисква от човека да бъде изправен към закона на Любовта, да не се влияе от никого. Много пъти човек ще дохожда на земята и ще си заминава. Затова той трябва да бъде винаги готов да дава, да има нещо, което да го препоръчва, да му дава кредит. Разумните същества от другия свят знаят всичко, каквото човек мисли и прави на земята. Нашата съдба е в техните ръце. Бог е с нас, докато вършим добро. Щом грешим, Той се отдалечава от нас и ни оставя свободни – да правим каквото искаме. Ние познаваме Бога чрез добродетелите. Пък като грешим, ние познаваме Бога като милост. Той не ни съди, но ни учи как да постъпваме. От грешките и престъпленията Бог наторява своите ниви. Казваш: „Никого не съм убил, никого не съм обрал“. – Пет стотинки да вземеш от човека, ти вече нарушаваш Божия закон, внасяш дисхармония, както в природата, така и в своя живот. Не е важно колко голям грях си направил. И малкият грях има такива последствия, както и големият. – Защо? Защото си свързан с милиони хора, които чрез греха си ти потикваш към грехове и престъпления. Ти си първата кибритена клечка в кутията. Щом се запалиш, след тебе ще се запалят и

останалите клечки.

Нов морал е нужен на хората. Сегашният морал не води към добър край. Да извърташ мисълта си с цел да я нагодиш към истината, това не е морал. Една бедна жена искала да пости през Великата седмица, но нямала възможност да си купи дървено масло. Понеже имала малко свинска мас, тя си казала: „Ето какво ще направя, хем да си хапна малко дървено масло, хем да не наруша поста си“. Взела една дървена цев, прекарала през нея стопената свинска мас и се успокоила. Това е самозалъгване, не е истината. Всяка крива мисъл, всяка лоша мисъл към себе си или към другите води към нещастие. Не говори лошо за никого. Не мисли лошо за хората. Отде знаеш, че това, което мислиш и говориш, е вярно? След всичко това хората се питат защо идат страданията. Те са последствие на отклонението на човека от Божиите закони. Като страда, човек постепенно изправя мисълта си. Щом мисълта се изправи, и съзнанието се пробужда. Когато човек страда, душата му разцъфтява. Тогава ангели слизат при него да възприемат благоуханието на неговата душа. - „Кажете ни нещо за смирението.“ То е противоположно качество на гордостта. Горделивият заема всякога първо място, а смиреният – последно. Горделивият иска всички да го ценят, а смиреният цени всички. Той гледа на всички хора като на проводници, чрез които Бог се проявява. Казваш за някого: „Защо го слушаш? Не виждаш ли, че е невежа?“ – Не, той е шифрована телеграма. Бог говори чрез него. Макар и да не разбира, какво му се говори, аз го разбирам. Аз дешифрирам тази телеграма.

„Кажете ни, защо човек трябва много пъти да се ражда и прережда? Защо е нужно да минава много пъти през една и съща опитност?“

Всяко раждане на земята и заминаване на другия свят са различни при различните условия. Следователно в тях няма повтаряне на опитностите. Всичко се ръководи от една велика разумност, която се отличава с голямо разнообразие. Като знаете това, за всичко благодарете! Тайната на живота се крие в благодарността. Всеки момент да благодарим за всичко, което ни се дава. Че страдаш, благодари; че се радваш, пак благодари. Че си беден или богат, благодари. И когато получаваш нещо, и когато даваш, пак благодари. Аз не говоря за механическата благодарност. Правете всичко съзнателно, а не механически. Някой пита накъде да се обръща, като се моли на Бога. – Като мислиш за Бога, ти си обърнат вече към изток. Това е мистичният изток. Пазете се от механическите разбирания на хората. И учените мислят механически. Докато не признаят,

че и в най-дребните същества и явления има разумност, те все още ще бъдат роби на механическата мисъл. След хиляда години съвременните учени ще бъдат в положението на невежите. Това показва, че много работа им предстои. Учените на миналото са вървели по инволюционен път, т.е. от великото към малкото. Съвременните учени вървят по обратен път – еволюционен, т.е. от малкото към голямото. На границата на двете епохи е Христос. Идването на Христа ознаменува епохата на еволюцията. Христос е трансформатор на енергиите, които идат от Бога към човека. Без Христа човек не може да отиде направо при Бога. – Защо? – Казано е, че Бог е огън всепояждащ. Същото се отнася и до слънчевата енергия. Ако въздухът и водата не трансформират слънчевата енергия, ние не бихме могли да издържим на нея. Христос дойде на земята да се справи със злото. Той пое отровата на злото и го смекчи. Затова Христос проля своята кръв. Тя е квасът на живота. Чрез Неговата кръв се инжектираха всички хора, за да придобият новия живот, т.е. да се обновят. Този процес е бавен, но сигурен. Който казва, че и без Христа може да се спаси, той не разбира закона. Без Христа не може! Той е светлина, която огрява всички – и които вярват, и които не вярват. Разликата е само в това: които вярват, доброволно са отворили прозорците си за тази светлина. Които не вярват, и до днес държат прозорците си затворени. Едно е нужно: И те да възприемат тази светлина:

Христос казва: „Молете се на Господаря на жетвата да изпрати повече работници“. Ще дойдат работници от невидимия свят. И като намерят готови души за работа, те ще се вселят в тях и чрез тях ще работят. Идат новите идеи в света! Те влизат в стълкновение със старите. – Защо? – Защото старото не иска да си даде своето царство. Обаче новите идеи идат с всичка сила и се налагат. Те коренно ще преобразят живота. Старите системи ще се заместят с нови. Който приеме новите идеи, и той ще се измени. Лицето му ще светне, ще придобие нов израз. Ние сме в преходната епоха. Всички ще минем в новата епоха, ще заживеем по нов начин. Старите форми изживяха вече времето си. Старият живот няма материал за работа. Време е всички хора да повдигнат съзнанието си стъпка нагоре, за да дадат ход на Божествените енергии. Бъдещето носи добри условия. Всеки момент се отива от добро към по-добро. Всичко старо, всичко отрицателно – кражба, лъжа, ще изчезнат. Шестата раса носи положителното в света. Казано е: „Онези, които чакат Господа, ще се обновят“. Това, което става с въглена, за да се превърне в диамант, ще

стане и с хората. Новият човек ще бъде като диаманта, ще свети и ще устоява на всичко.

„Блажени кротките, защото те ще наследят земята.“ Кроткият се отличава с вътрешна мекота. Ако търсите Божественото, ще го намерите в мекия елемент. Той иде в света. Мекият елемент работи вече между славяните. С други думи казано: Любовта работи между славяните. Божественият Дух слиза на земята, главно между славянството, и носи новото за всички хора на земята. Той ще се изяви чрез славяните. Какво означава думата „славянин“? – Човек, който слави Бога. Славянин е онзи, който има отношение към славата на Бога. Той е свързан със славата Господня.

30. Беседа от Учителя, държана на
Мусала, 9 октомври 1938 г